

812
ส 158 ✓
ง.3

ธรรมเนียมในการจะกรอเมรกันสมัยใหม่

ปริญญานิพนธ์
ของ
สนใจ ไชยบุญเรือง

23 ค.ค. 2523

สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 พระโขนง กรุงเทพฯ 11 โทร 3921575 3913058

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
มกราคม ๒๕๒๓

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

82908

ธรรมเนียมในการละครอเมริกันสมัยใหม่

บทกัณฑ์

ของ

สนใจ ไชยบุญเรือง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

มกราคม ๒๕๒๓

การศึกษากันว่าครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลและวิวัฒนาการของ
ธรรมเนียมในการละครอเมริกันสมัยใหม่ โดยศึกษาแนวการเขียนแบบธรรมเนียม
ศึกษาเกี่ยวกับการละครอเมริกันสมัยใหม่ ซึ่งศึกษาตั้งแต่สภาพพื้นฐานทางสังคมและวรรณคดี
อิทธิพลของธรรมเนียมที่มีต่อการละครอเมริกันสมัยใหม่ จนกระทั่งถึงชีวิตและงานที่เด่น
บางเรื่องของนักเขียนบทละครอเมริกันสมัยใหม่ที่สำคัญ ๆ

ในการศึกษากันครั้งนี้ กระทำการศึกษาและวิเคราะห์ละครที่เด่นเป็น
ตัวอย่างของบทละครอเมริกันสมัยใหม่ที่มีแนวการเขียนแบบธรรมเนียมปรากฏอยู่สองเรื่อง
คือ เรื่อง Long Day's Journey into Night ของยูจีน โอ'นีล และเรื่อง
Death of a Salesman ของอาเธอร์ มิลเลอร์

ผลจากการศึกษาก็ปรากฏว่า ธรรมเนียมนั้นเป็นแนวการเขียนที่ศึกษาสภาพ
ความเป็นไปในชีวิตจริงของมนุษย์ในแง่มุมต่าง ๆ กัน โดยอ้างอิงทฤษฎีพันธุกรรมและ
สิ่งแวดล้อมว่าเป็นต้นเหตุสำคัญในการสร้างนิสัยและพฤติกรรมของตัวละคร และเมื่อ
ธรรมเนียมนี้มีอิทธิพลแพร่หลายเข้าไปในการละครอเมริกัน ก็ทำให้การละครอเมริกันซึ่ง
แต่ก่อนนั้นยังขบเซาและล้าหลังวรรณคดีสาขาย่อย ๆ อยู่กลายเป็น "การละครอเมริกัน
สมัยใหม่" ที่เป็นที่ยอมรับรู้จักแพร่หลายไปทั่วโลกภายในเวลาเพียงครึ่งศตวรรษ
ยูจีน โอ'นีล ก็คือ นักเขียนบทละครชาวอเมริกันคนแรกที่น่าเอาธรรมเนียมมาใช้ในการ
เขียนบทละครอเมริกันแล้วทำให้การละครอเมริกันมีชื่อเสียงโด่งดังขึ้น ต่อจากนั้น
แนวการเขียนแบบธรรมเนียมก็มีอิทธิพลต่อการเขียนบทละครอเมริกันสมัยใหม่มาก
ต่อมาที่มีความเคลื่อนไหว มีวิวัฒนาการใหม่ ๆ เกิดขึ้นอีก มีการทดลองใช้รูปแบบใหม่ ๆ
ในการเขียนบทละคร เช่น สัญลักษณ์นิยม บรรยายพรรณนา ความเหนือจริง ละครหา-
กาศ และละครแอ็บสเทร็ค แต่ธรรมเนียมก็ยังเป็นแนวการเขียนที่เด่นในการละคร
อเมริกัน นักเขียนบทละครในแนวธรรมเนียมที่มีชื่อเสียงมากในระยะหลัง คือ
เทนเนสซี วิลเลียมส์ และอาเธอร์ มิลเลอร์ ซึ่งทั้งสองคนนี้เป็นนักเขียนบทละครที่
ทดลองใช้วิธีการเขียนแบบอื่น ๆ ควบคู่ไปกับการใช้แนวการเขียนแบบธรรมเนียม

จากการศึกษาและวิเคราะห์ละครเรื่อง Long Day's Journey into
Night นั้น ก็ปรากฏว่าบทละครเรื่องนี้เป็นเรื่องราวของชีวิตที่ไม่สุขสงบอันเกิดจาก

ความขัดแย้ง ความไม่จริงใจต่อกันของสมาชิกในครอบครัวของยูจีน โอ'นีลเอง แม้ว่าแต่ละชีวิตจะพยายามต่อสู้กันรนเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาต่าง ๆ นั้นอย่างไร ก็ไม่สามารถจะหลีกเลี่ยงได้เพราะสภาพแวดล้อมของครอบครัวเป็นเช่นนั้น

ส่วนในเรื่อง Death of a Salesman ความหลงผิด ความฝันในสิ่งที่เกินความเป็นจริงของพนักงานเคาน์เตอร์คนหนึ่งก็นำความหายนะมาสู่ตนเองและครอบครัว เพราะบิดาเป็นแบบอย่างที่ไม่ดีแก่บุตร พร่ำสั่งสอนบุตรให้มีความหลงผิดเช่นตัวเอง ชีวิตของบุตรจึงต้องประสบปัญหาเมื่อต้องออกไปเผชิญกับโลกภายนอก และภรรยาก็ต้องทุกข์ทรมานจากพฤติกรรมของเขา

บทละครทั้งสองเรื่องนี้เป็นตัวอย่างของบทละครอเมริกันที่มีแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม นอกจากเรื่องราวและตัวละครของบทละครทั้งสองเรื่องนี้จะสะท้อนให้เห็นถึงสภาพชีวิต การต่อสู้กันรนของคนในสังคมอเมริกันแล้ว ฉากของบทละครทั้งสองนั้นก็สมจริง เหมาะสมกับสภาพฐานะของบุคคลที่ชอบความเป็นอยู่แบบง่าย ๆ และบุคคลที่มีรายได้น้อย แม้ว่าในบทละครเรื่อง Death of a Salesman นั้น มิลเลอร์จะใช้กลวิธีในการเขียนที่ไม่เป็นธรรมชาตินิยมปะปนไปภายในการเขียน เช่น การใช้ภาพย้อนหลังในมโนภาพของวิลลี ก็เพื่อที่จะแสดงให้เห็นถึงสภาวะภายในจิตใจของวิลลีซึ่งไม่สามารถสังเกตเห็นได้ และประการสุดท้าย ภาษาที่ใช้ในบทละครทั้งสองก็เป็นภาษาที่บุคคลต่าง ๆ เหล่านั้นใช้กันในชีวิตจริง เป็นภาษาที่คนธรรมดาสามัญใช้กันในชีวิตจริง

NATURALISM IN MODERN AMERICAN DRAMA

AN ABSTRACT
BY
SONJAI CHAIBUNRUANG

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University
January 1980

The purpose of this research is the analysis of the impact of naturalism on modern American drama. After a description of naturalism as a literary movement, modern American drama, including both the social and literary contexts, is discussed. The development of naturalism and its influence on American drama is described. A number of prominent modern American playwrights are presented with biographical notes and outstanding works.

Two plays are analyzed in detail as examples of naturalism: Eugene O'Neill's Long Day's Journey into Night, and Arthur Miller's Death of a Salesman.

It was found that naturalism implies writing which concentrates to some extent on real life situations, as part of the environment which, along with heredity, often determine the characters' traits and behavior. This naturalistic point of view revitalized American drama at a time when it had fallen far behind other literary fields. Within half a century, American drama had developed in this new form and won global recognition. Eugene O'Neill, as the first American playwright who introduced naturalism to American drama, helped to lay the foundation for the future rapid development to a position of prominence in the dramatic world. Despite the appearance of new movements in the world of drama, such as symbolism, expressionism, surrealism, epic drama, and absurdism, naturalism still has been the dominant influence. In later years

prominent naturalistic playwrights, who also attempted other techniques, are Tennessee Williams and Arthur Miller.

In the analysis of Long Day's Journey into Night, it was seen that O'Neill revealed the turbulent life of his own family including their conflicts and mutual insincerity. Despite the struggles of each individual member of the family to escape their chains, they cannot succeed due to the family conditions within which they live.

In Death of a Salesman, the unrealistic dream of the salesman brings disaster not only to himself but also to other members of the family. The father as head of the family provides a poor example to his victimized sons, whom he makes scapegoats for his own failure, and whom he has brought up with a misconceived idea of their real roles in life. Thus they are frustrated when they attempt to lead their own lives. And his wife too has to suffer because of him.

These two plays are fundamentally examples of American naturalistic drama. The stories and characters not only reflect the actual conditions of life, a life of struggle within American society, but the setting is also realistic and appropriate for simple people of low income. However, it was also noted in the more recent play, Death of a Salesman, that Miller employed additional non-naturalistic dramatic techniques, for example, flashback

sequence, in order to reveal the unobservable, in other words, the state of Willy Loman's mind. Finally, the language used for each character is the natural language of everyday speech.

คำนำ

ปฏิญานิพนธ์เล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของโครงการปฏิญานิพนธ์ร่วมในหัวข้อ "การละครสมัยใหม่" โดยมีแนวการเขียนที่เรียกว่า "บรรณชาตินิยม" เป็นแนวการเขียนที่มีอิทธิพลสำคัญต่อวิวัฒนาการของการละครสมัยใหม่

จุดมุ่งหมายที่สำคัญของโครงการปฏิญานิพนธ์ร่วมมีดังนี้

๑. เพื่อให้นักศึกษาไทยที่ศึกษาวิชาการระดับอุดมศึกษา ออสเตรเลีย และวรรณคดียุโรป ได้มีพื้นฐานความรู้เกี่ยวกับแนวการเขียนที่สำคัญในการละครสมัยใหม่ นักเขียนบทละครที่ศึกษารวมทั้งผลงานของเขา และสภาพพื้นฐานทางสังคมและประวัติศาสตร์

๒. เพื่อศึกษาค้นคว้าและวิวัฒนาการของแนวการเขียนแบบบรรณชาตินิยม อีกทั้งเพื่อแสดงให้เห็นถึงอิทธิพลอันสำคัญของแนวการเขียนแบบบรรณชาตินิยมในการละครสมัยใหม่

๓. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์บทละครที่เป็นตัวอย่างของแนวการเขียนแบบต่าง ๆ ในการละครสมัยใหม่ ทั้งแนวการเขียนแบบบรรณชาตินิยมและวิวัฒนาการของแนวการเขียนแบบบรรณชาตินิยม

ความสำคัญของโครงการนี้คือ เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวการเขียนแบบบรรณชาตินิยม ซึ่งนับว่าเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับนักศึกษาไทยที่ศึกษาการละครสมัยใหม่

เพื่อให้บรรลุถึงจุดประสงค์ดังกล่าว จึงแบ่งหัวข้อการทำปฏิญานิพนธ์ร่วมออกเป็นเจ็ดหัวข้อด้วยกัน โดยปฏิญานิพนธ์แต่ละเล่มนั้นจะมีความสมบูรณ์ในตัวเอง ในขณะเดียวกันเนื้อหาของปฏิญานิพนธ์แต่ละเล่มจะเกี่ยวโยงกัน จะกล่าวถึงวิวัฒนาการของแนวการเขียนแบบบรรณชาตินิยมและความสัมพันธ์ของแนวการเขียนแบบบรรณชาตินิยมกับแนวการเขียนแบบอื่น ๆ

หัวข้อปฏิญานิพนธ์และชื่อผู้เขียนปฏิญานิพนธ์ทั้งหมดมีดังต่อไปนี้

๑. จุดเริ่มต้นของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมในการละครสมัยใหม่
ผู้เขียน คือ ชูพรรณ ชื่นพันธ์
๒. วิวัฒนาการเริ่มแรกของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมในการละครสมัยใหม่
ผู้เขียน คือ พวงจันทร์ บุญสนอง
- ✓ ๓. ธรรมชาตินิยมในการละครไอริชสมัยใหม่
ผู้เขียน คือ เขียวรัตน์ การพานิช
- ✓ ๔. ปฏิกริยาตอบโต้ธรรมชาตินิยมในละครร้อยกรองและละครมหากาพย์
ผู้เขียน คือ วิภาณี ทองดี
๕. ธรรมชาตินิยมในการละครอเมริกันสมัยใหม่
ผู้เขียน คือ สนใจ ไชยบุญเรือง
- ✓ ๖. ธรรมชาตินิยมในการละครอังกฤษสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่ ๒
ผู้เขียน คือ เฉลิมศรี จันทสิงห์
๗. ปฏิกริยาโต้ตอบธรรมชาตินิยมในยุคหลัง : ละครแอบเสด
ผู้เขียน คือ ประคองศักดิ์ สามนเสน

ปฏิญานิพนธ์แต่ละเล่มนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษา-
มหาบัณฑิต สาขาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร โดยมี
อาจารย์ มาร์ติน โกรส (Martin Grose) B.A. (Hons.) แห่งมหาวิทยาลัย-
ลอนดอน เป็นประธานกรรมการของโครงการปฏิญานิพนธ์ครั้งนี้

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวบิสิตได้พิจารณาปฏิญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

.....Martin P. Crose.....ประธาน

.....Tanw.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยก็เพราะ Mr. Martin Grose
ประธานกรรมการ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมทรง เจริญกุล กรรมการ ได้กรุณาให้
คำปรึกษา ชี้แนะแนวทางในการศึกษากันคว้ามามากโดยตลอดอย่างดียิ่ง ผู้เขียนขอกราบ
ขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณทุกท่านที่มีส่วนให้ความช่วยเหลือแก่ผู้เขียนในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้

สนใจ ไชยบุญเรือง

สารบัญ

บทที่		หน้า
๑	บทนำ	๑
	ก่านำ	๑
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	๓
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า ..	๓
	ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๓
	คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ	๔
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	๔
	เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	๕
๒	แนวทางเขียนแบบบรรณชาตินิยม	๒๐
	ความเป็นมาของแนวทางเขียนแบบบรรณชาตินิยม	๒๐
	อิทธิพลของพันธุกรรม	๒๑
	อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม	๒๓
	อิทธิพลของแนวคิกรรรมชาตินิยมต่อการละครสมัยใหม่	๒๕
	อิทธิพลของแนวทางเขียนแบบบรรณชาตินิยมต่อการละครอเมริกันสมัยใหม่	๒๘
๓	การละครอเมริกันสมัยใหม่	๓๐
	สภาพพื้นฐานทางสังคมและวรรณคดี	๓๐
	การละครอเมริกันตั้งแต่ประมาณปี ค.ศ. ๑๘๑๕-๑๘๒๕	๓๓
	ชีวิตและงานของยูจีน โอ'นีล	๔๑
	การละครอเมริกันระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๓๐-๑๙๓๕	๕๘
	การละครอเมริกันในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๔๐-๑๙๖๕	๖๖

ชีวิตและงานของเทเนนส์ วิลเลียมส์ ๖๘

ชีวิตและงานของอาเชอร์ มิลเลอร์ ๗๓

๔ วิเคราะห์ละครเรื่อง Long Day's Journey into Night

และเรื่อง Death of a Salesman ๘๒

วิเคราะห์ละครเรื่อง Long Day's Journey into Night ๘๒

โครงเรื่อง ๘๒

แก่นเรื่อง ๘๓

ตัวละคร ๑๐๐

ฉาก ๑๒๕

ภาษา ๑๒๘

สรุปผลการศึกษาและวิเคราะห์ละครเรื่อง Long Day's Journey into Night ๑๓๔

วิเคราะห์ละครเรื่อง Death of a Salesman ๑๓๕

โครงเรื่อง ๑๓๗

แก่นเรื่อง ๑๔๓

ตัวละคร ๑๔๕

ฉาก ๑๗๗

ภาษา ๑๘๐

สรุปผลการศึกษาและวิเคราะห์ละครเรื่อง Death of a Salesman ๑๘๔

บทที่	หน้า
๕ สรุปผล และข้อเสนอแนะ	๑๘๘
ผลของการศึกษาค้นคว้า	๑๘๘
ข้อเสนอแนะ	๑๙๑
บรรณานุกรม	๑๙๒
บทคัดย่อ	๑

คานา

เรามากจะไถยในโก่งกล่าวที่ว่า "โลกนี้คือละคร" ถิ่นอยู่เสมอ คากล่าวนี้ขึ้น
 แหะง่าย แต่ก็ได้ข้อคิดซัดส้งเกิดกับเราว่า ละครอยู่คู่กับโลก เพราะการละครมีอยู่ใน
 กิจกรรมทุกอย่างของมนุษย์ มนุษย์กับการละครนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างแนแน้น ถึงที่ 'นา
 ไก่กล่าวไว้ว่า ('นา ๒๕๑๘ : ๑๑๒) "การละครมีอยู่ในกิจกรรมทุกอย่างของมนุษย์
 และเป็นส่วนหนึ่งของการอยู่ร่วมกันของมนุษย์มาตั้งแต่ก่อนประวัติศาสตร์ เก่าแก่กว่าศาสนา
 ที่ไหนและเมื่อใดก็ตามที่มนุษย์ละจากการต่อสู้เพื่ออยู่รอดเพียงอย่างเดียว ด้มาสู่พระ-
 ผู้เป็นเจ้าและการพักผ่อนหย่อนใจ เมื่อนั้นละครก็เกิดขึ้น" สีหธา ปินิจภูวกล และ
 นิตยา กาญจนวรรณ ก็กล่าวถึงการละครไว้ว่า (สีหธา ปินิจภูวกล และ นิตยา กาญจน-
 วรรณ ๒๕๒๐ : ๑๒) "การละครมีอยู่ในทุกชาติทุกภาษา"

การละครนั้นอยู่คู่กับมนุษย์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสมัยปัจจุบันนี้เป็นที่ยอมรับกัน
 แล้วว่า การละครเป็นศิลปะ วิลเลียมส์ กล่าวไว้ว่า (Williams. ๑๙๕๔ : ๑๒)
 "ละครเป็นศิลปะอย่างแท้จริง" การละครเป็นสาขาหนึ่งของศิลปะที่ก่อให้เกิดความตื่นเต้น
 สนุก เป็นสิ่งที่สำคัญและจำเป็นแก่ชีวิต เป็นสิ่งมีค่าที่สามารถโน้มน้าวจิตใจคนเราให้เป็นไป
 ในทางที่ดีงาม ทำให้อารมณ์สดชื่นแจ่มใส อันเป็นทางนำให้เกิดความึกและกำลังไว้ใน
 อันที่จะสร้างการรุ่งเรืองให้แก่บ้านเมืองสืบไป นวีวรรณ กีนาวงศ์ กล่าวไว้ว่า
 (นวีวรรณ กีนาวงศ์ ๒๕๒๐ : ๑๒) "บางกนกล่าวว่าละครเป็นศิลปะร่วม (Composite
 Art) คือ ศิลปะที่รวมศิลปะหลายแขนงเข้าด้วยกัน และความส้าเร็จของการละครขึ้นอยู่กับการ
 การที่ศิลปะแขนงต่าง ๆ เหล่านี้รวมกันได้อย่างเหมาะสม ไม่มีการก้าวถ่างและขัดกัน
 เริงศิลป์ และนำภาพสะท้อนชีวิตในทัศนะของผู้เขียนออกมาสู่สายตาของผู้ชมได้อย่างน่า
 สนใจ มีคุณค่าในถ้านศิลป์และวรรณคดี และให้แง่คิดที่ระนาความเข้าใจชีวิตและธรรมชาติ
 ของมนุษย์" นั่นก็คือ ละครสะท้อนให้ด้บชีวิตสังคมของมนุษย์

สลีส พันธุมโกมล กล่าวถึงเรื่องละครไว้ว่า (สลีส พันธุมโกมล

๒๔๑๔ : ๔๖)

เขากล่าวไว้ว่าละครนั้นถ้ากระดองชีวิต ส่วนอาริสโตเติลมี
ความเห็นว่าเป็นความจริงที่ได้รับ-าละครไปใช้เป็นเพียงข้อเท็จจริงของยุค
หนึ่งยุคใด แต่เป็นความจริงดลใจเกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ และ
ถ้าจะพิจารณาจากยุคพระอมตะของโลกให้ลึกซึ้ง ก็จะได้เห็นว่าข้อเท็จจริง
เกี่ยวกับปัญหาทางก้าบสังคมเท่านั้นเปลี่ยนแปลงไป "แต่ความจริง
เกี่ยวกับธรรมชาติของมนุษย์ยังมีอยู่อย่างถาวรครบถ้วน ไม่ว่าจะเป็นในโกล-
นาอุกรรมของ โซโกลีส ยูริพิดีส เซกซ์เปียร์ หรือละครตก
เขียนสี่สัปดาห์เอง โมลิแยร์ เบร์นาร์ด ลอว์ ก็ตาม

วैन เบน บีตี และ ฮันเตอร์ กล่าวถึงละครไว้ว่า (Bain, Beaty, and
Hunter. ๑๙๙๔ : XIV) "ละครนั้นเป็นรูปแบบของวรรณคดีที่แสดงถึงก้นตะทางสังคม
มากที่สุด ละครบางเรื่องนอกจากจะแสดงให้เห็นลักษณะของสังคมแล้ว ยังสะท้อนให้เห็น
ถึงเหตุการณ์ทางค่านประวัติศาสตร์ด้วย" และ ฉวีวรรณ กีนาวงศ์ ก็กล่าวต่อไปว่า
(ฉวีวรรณ กีนาวงศ์ ๒๕๒๐ : ๕๘)

ละครย่อมแสดงให้เห็นขนบธรรมเนียมประเพณี ตลอดจนการแต่งกายของ
แต่ละสมัย แสดงให้เห็นถึงแนวคิดของประชาชนแต่ละวัน แต่ละฐานะ
สอศีลธรรม มีความมุ่งหมายจะได้เป็นคติและแนวคิด ละครนั้นเมือง
แต่ละประเทศย่อมมีเอกลักษณ์ที่ไม่ซ้ำแบบซึ่งกันและกัน แม้จะได้อิทธิพล
มาจากต่างประเทศ ก็ดัดแปลงให้เข้ากับรสนิยมของพลเมือง จนถือได้ว่า
เป็นสมบัติวัฒนธรรมของชาตินั้น

จะเห็นว่าละครนั้นมีความสำคัญอย่างยิ่ง แม้แต่ในพระราชกฤษฎีกากำหนด
วัฒนธรรมทางศิลปะกรมเกี่ยวกับการแสดงละคร พ.ศ. ๒๔๔๕ ก็มีการกำหนดวัฒนธรรมทาง

ศิลปกรรม เกี่ยวกับการแสดงละครชั้นไว้เพื่อความเจริญก้าวหน้าแห่งศิลปกรรมของชาติ จึง
 การที่จะมีการศึกษาเกี่ยวกับการละครไว้ น่าจะพอใจอย่างละเอียดถี่ถ้วน

ปัจจุบันนี้ ได้มีการนำเอาวิชาการละครเข้ามาประกอบมาในการศึกษา มีการบรรจุ
 การละครลงในหลักสูตรประถมศึกษา การฝึกหัดครู และอุดมศึกษา ฉะวรัณ กีนาวงศ์ ได้
 กล่าวว่าถึงประโยชน์ของการศึกษาวิชาการละครนี้ไว้ว่า (ฉะวรัณ กีนาวงศ์

๒๕๓๐ : บทหน้า)

วิชาการศึกษาจะช่วยส่งเสริมการแสดงออกของเด็ก ช่วยพัฒนาบุคลิกภาพ
 พัฒนาความคิดริเริ่มและสร้างสรรค์ และพัฒนาด้านจิตใจ ให้มีศิลปนิยม
 พระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงมีพระราชดำรัสเกี่ยวกับการ-
 ละครว่า การละครนอกจากจะเป็น เครื่องบันเทิงและให้ความสุขแล้ว ยัง
 เป็นวิถีแห่งการศึกษาที่สำคัญ เพราะการละครเป็นสิ่งที่ระโนมนำจิตใจ
 คนได้เห็นผิดเห็นชอบได้ ทำให้จิตใจสูงขึ้น

สกลิส พันธุมนโกมส ก็ได้กล่าวถึงการศึกษาวิชาศิลปการละครว่า

(สกลิส พันธุมนโกมส ๒๕๑๙ : ๘๖)

การศึกษาวชาศิลปการละคร คือ การศึกษาให้เข้าใจชีวิตและจิตใจของ
 มนุษย์ ปฏิบัติวิชาที่มนุษย์มีต่อเครื่องแวดล้อม ปัญหาเฉพาะหน้า ธรรมชาติ
 กฎเกณฑ์ทางสังคม ตลอดจนเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ซึ่งย่อมนำไปสู่ความ-
 เข้าใจตนเอง และผู้อื่น เพราะการศึกษาวชานี้ คือ การค้นหา
 ความจริง หลักปรัชญา และแนวทางชีวิตที่เริ่มได้จากการแสดงออกของ
 มนุษย์ทุกยุคทุกสมัยใหญ่ของ ละคร

การศึกษาเกี่ยวกับการละครจึงนับว่าเกิดประโยชน์มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 ประโยชน์ในด้านการพัฒนาความถนัดอ่าน วรรณกรรม จิตใจ และความรู้ความสามารถในด้าน
 ต่าง ๆ เช่น ในด้านการศึกษากับประวัติศาสตร์ ปรัชญา สังคม ภาษาและวรรณคดี
 ผู้เขียนกล่าวถึงถึงคุณประโยชน์ต่าง ๆ เหล่านี้ของการละคร จึงมีความสนใจใคร่ที่จะทำการ

ศึกษาเกี่ยวกับการละคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งการละครสมัยใหม่ที่มีแนวการเขียนต่อต้านความไม่สมเหตุสมผล ไร้สาระ แสดงออกถึงสภาพสังคม ชีวิตความเป็นอยู่อันแท้จริงของมนุษย์ที่ผู้อ่านสามารถสัมผัสได้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ละครสมัยใหม่ที่เขียนกี่ยวทั่วทั้งทำนองสมจริงเท่าธรรมชาติ หรือละครที่เขียนตามแบบธรรมชาตินิยม (Naturalism)

การละครสมัยใหม่นั้น นักวิจารณ์ศิลปะการละครทั่ว ๆ ไปกล่าวว่า การละครสมัยใหม่เริ่มมาตั้งแต่ประมาณปี ค.ศ. ๑๘๗๐ เริ่มจากบทละครร้อยแก้วของ เฮนริก อิบเซน (Henrik Ibsen ๑๘๒๘-๑๙๐๖) ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๘๗๐-๑๘๙๙ ซึ่งในระยะเวลาอันการละครต้องประสบกับภาวะการเปลี่ยนแปลงของบทละครที่เขียนตามแนวการเขียนที่เปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ เช่น การเขียนตามแนวสัจนิยม (Realism) ธรรมชาตินิยม สัญลักษณ์นิยม (Symbolism) บรรยายพรรณนา (Expressionism) ความเหนือจริง (Surrealism) มหาकाพย์ (Epic) และละครแวมบิสิก (Absurdism) เป็นต้น การเปลี่ยนแปลงแนวการเขียนนี้ก่อให้เกิดความยุ่งยากเพราะความซับซ้อนของแต่ละลัทธิ และงานเขียนของนักเขียนแต่ละคน

ส่วนการเขียนแบบธรรมชาตินิยมนั้น เริ่มมีการเคลื่อนไหวในคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ นักเขียนเรื่องนามชาวฝรั่งเศสชื่อ เอมีล โซลา (Emile Zola ๑๘๔๐-๑๙๐๒) เป็นผู้ริเริ่มวางหลักการเขียนแบบธรรมชาตินิยมขึ้น โซลานำเอาวิธีการเขียนแบบนี้มาใช้ในการเขียนบทละคร ซึ่งก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ เพราะเป็นการเขียนที่ต่อต้านการเขียนบทละครประเภทนาฏกรรมสะเทือนอารมณ์ (Melodrama) ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมของคนในสมัยนั้น อย่างไรก็ตาม โซลามีความเชื่อมั่นว่าการเปลี่ยนแปลงแบบนี้เป็นการเปลี่ยนแปลงที่ดี

แนวการเขียนตามแบบธรรมชาตินิยมนี้มีอิทธิพลแพร่หลายต่อการละครในประเทศต่าง ๆ มาก เช่น การละครไอริช การละครอังกฤษ และการละครอเมริกัน ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกันแล้ว การละครในบรรดาประเทศต่าง ๆ ที่ได้รับอิทธิพลจากการเขียนตามแบบธรรมชาตินิยมนั้น การละครอเมริกันน่าจะได้รับอิทธิพลล้นดังกว่าประเทศอื่น ๆ ในยุโรปมาก แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมนี้เริ่มมีอิทธิพลต่อนักเขียนบทละครในประเทศสหรัฐอเมริกาในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง ซึ่งก่อนหน้านี้ การละครอเมริกันยัง

๘. ล้าหลังประเทศต่าง ๆ ในยุโรปมาก เพราะว่าแนวคิดใหม่ ๆ ในการละครจะไม่เป็นที่ยอมรับของสังคม นอกเสียจากว่าจะนำมาดัดแปลงให้เข้ากับรสนิยมของชนส่วนใหญ่เสียก่อน

ในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ นักเขียนบทละครอเมริกันนำเอาเค้าเรื่องเดิมมาจากระกรอังกฤษและฝรั่งเศส หรือไม่ก็ดัดแปลงเอามาจากนวนิยายของนักเขียนที่มีชื่อเสียงโด่งดัง เช่น นาทาเนียล ฮอว์ธอร์น (Nathaniel Hawthorne ๑๘๐๔-๑๘๖๔) วอชิงตัน เฮอร์วิง (Washington Irving ๑๘๑๓-๑๘๕๙) วิลเลียม แบทเลอร์ (William Thackeray ๑๘๑๑-๑๘๖๓) และ ทัมมัส ฮาร์ดี้ (Thomas Hardy ๑๘๔๐-๑๙๒๘) ซึ่งบทละครในสมัยนี้ส่วนใหญ่ก็เข้าไปในรูปแบบของละครประเภทนาฏกรรมสะท้อนอารมณ์ และละครประเภทตลกขบขัน (Comedy) บทละครที่เขียนในแนวสัจนิยมก็มีอยู่บ้าง เช่น เรื่อง Margaret Fleming (๑๘๙๑) ของ เจมส์ เอ. เฮิร์น (James A. Herne ๑๘๓๔-๑๙๐๑) แต่ก็ได้รับการวิจารณ์ว่าเรื่องนี้ไม่เหมาะที่จะนำมาแสดงในที่สาธารณะ ไม่เหมาะที่จะนำมาแสดงให้ประชาชนดู บทละครเรื่องต่อ ๆ มาของเฮิร์น เช่น เรื่อง Shore Acres (๑๘๙๒) ก็ได้รับความนิยมขึ้นมาบ้าง เรื่อง Secret Service (๑๘๙๕) ของ วิลเลียม กิลเลตต์ (William Gillette ๑๘๕๕-๑๙๓๗) ก็ได้รับความนิยมนามากเช่นกัน

ก่อนในระยะต้นของคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ การละครอเมริกันก็ยังซบเซาอยู่ มีละครที่สะท้อนปัญหาต่าง ๆ ของยุคสมัยนั้นบ้าง ซึ่งก็เป็นการบ่งบอกถึงความตั้งใจของนักเขียนบทละครในอันที่จะสร้างสิ่งใหม่ ๆ ให้แก่วงการละคร เช่น เรื่อง Arizona (๑๘๙๔) ของ ออกัสตัส ทัมมัส (Augustus Thomas ๑๘๕๗-๑๙๓๔) เรื่องในแนวจิตวิทยา เช่น เรื่อง The Girl with the Green Eyes (๑๙๐๖) ของ ไคลด์ ฟิช (Clyde Fitch ๑๘๖๕-๑๙๐๘) เรื่องในแนวอภิปรัชญา เช่น เรื่อง The Witching Hour (๑๙๐๘) ของ ออกัสตัส ทัมมัส เรื่องเกี่ยวกับปัญหาสังคม เช่น เรื่อง The Boss (๑๙๑๑) ของ อี. บี. เชลดอน (E.B. Sheldon ๑๘๔๖-๑๙๔๖)

กิจการการละครในสมัยต้นของคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ นี้กระทำเพื่อเป็นการค้า บทละครที่เสนอแนวคิดใหม่ ๆ เกี่ยวกับความนอกวิสัยของสังคมจะไม่มีโรงละครใด

รับไปจัดการแสดง เพราะไม่เข้ากับรสนิยมของผู้ชมส่วนใหญ่ การละครอเมริกันนี้ยังไม่ยอมรับความรู้และแนวคิดใหม่ ๆ เกี่ยวกับการละครเพราะต้องการเอาใจผู้ชม การเขียนบทละครก็เขียนเพื่อการละคร เขียนให้เหมาะกับบุคลิกของตัวละครที่เป็นที่นิยมของผู้ชมทั่วไป

อย่างไรก็ดี หลังจากปี ค.ศ. ๑๙๑๘ ก็มีนักเขียนบทละครอเมริกันที่สามารถทำให้การละครของประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นที่รู้จักแพร่หลาย เวิร์ดกั๋วทาร์บูทหน้าการละครของประเทศอื่น ๆ นักเขียนบทละครผู้นั้นคือ ยูจีน โอ'นีล (Eugene O'Neill ๑๘๘๔-๑๙๖๓) โอ'นีลนำเอาวิธีการเขียนแบบธรรมชาตินิยมมาใช้ในการเขียนบทละคร และเขาก็ประสบผลสำเร็จมาก จนกระทั่งได้รับสมญานามว่าเป็น "บิดาแห่งการละครอเมริกันสมัยใหม่"

ความเจริญก้าวหน้าของการละครอเมริกันสมัยใหม่นั้น นับว่าเป็นเรื่องที่น่าสนใจ น่าศึกษาเป็นอย่างยิ่ง เพราะการละครอเมริกันเริ่มมาจากการที่อยู่ในระดับล่างดังการละครของประเทศอื่น ๆ ในยุโรปมาก แต่ชั่วระยะเวลาไม่นานนัก การละครอเมริกันก็สามารถที่จะเจริญก้าวหน้าการละครของประเทศอื่น ๆ ได้เมื่อโอ'นีลนำเอาวิธีการเขียนแบบธรรมชาตินิยมตามแบบอย่างแนวการเขียนที่แพร่หลายในการเขียนบทละครของยุโรปมาใช้ ดังที่ได้กล่าวมาแล้วว่า การเขียนตามแบบธรรมชาตินิยมนั้นเป็นแนวการเขียนที่สะท้อนให้เห็นถึงสภาพสังคม สภาพความเป็นจริงของชีวิตในแง่ต่าง ๆ ผู้เขียนจึงมีความคิดเห็นว่า ถ้าหากได้กระทำการศึกษาเรื่องนี้อย่างละเอียดแล้ว จะเกิดประโยชน์อย่างยิ่งในด้านการศึกษา ซึ่งนอกจากจะเป็นประโยชน์ในการศึกษากันการละครแล้ว ยังจะเป็นประโยชน์ในการศึกษาด้านอื่น ๆ อีก เช่น ทางด้านสังคมอเมริกัน การศึกษาเรื่องนี้จะทำให้ได้ทราบถึงสภาพความเป็นอยู่ของชนและปรากฏการณ์ในสังคมอเมริกัน ลักษณะสังคมในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ นี้ได้อย่างละเอียดลึกซึ้งยิ่งขึ้น เพราะละครนั้นสะท้อนให้เห็นสภาพต่าง ๆ เหล่านี้ได้อย่างชัดเจน และเนื่องจากยังไม่มีผู้ใดทำการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องนี้โดยตรง ผู้เขียนจึงได้ทำการศึกษาเรื่อง "ธรรมชาตินิยมในการละครอเมริกันสมัยใหม่"

✓ ความมุ่งหมายของการศึกษากันแล้ว all

๑. เพื่อศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของบรรพชาตินิยมซึ่งปรากฏในการละครอเมริกันสมัยใหม่
๒. เพื่อศึกษาวิวัฒนาการของบรรพชาตินิยมในการละครอเมริกันสมัยใหม่
๓. เพื่อศึกษาวิเคราะห์ผลกระทบที่เด่นเป็นตัวอย่างที่แสดงลักษณะของละครอเมริกันสมัยใหม่ที่เขียนตามแนวบรรพชาตินิยม

✓ ความสำคัญของการศึกษากันแล้ว all

๑. ทำให้ทราบถึงอิทธิพลของบรรพชาตินิยมต่อการละครอเมริกันสมัยใหม่
๒. ทำให้ทราบถึงวิวัฒนาการของบรรพชาตินิยมในการละครอเมริกันสมัยใหม่
๓. เป็นรากฐานความเข้าใจในการละครอเมริกันที่เกี่ยวข้องกับบรรพชาตินิยม
๔. เป็นแนวทางในการศึกษาการละครตะวันตกที่ได้รับอิทธิพลจากบรรพชาตินิยม
๕. ทำให้ทราบลักษณะโดยทั่วไปบางประการของละครอเมริกันสมัยใหม่

✓ ขอบเขตของการศึกษากันแล้ว all

๑. จะศึกษาการละครอเมริกันสมัยใหม่ที่เริ่มตั้งแต่ละครของยูจีน โอ'นีล ประมาณปี ค.ศ. ๑๙๐๕ จนกระทั่งประมาณปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ทั้งนี้ไม่รวมถึงการละครไร้สาระที่เรียกว่า ละครตบตลก

๒. ในการศึกษาครั้งนี้จะศึกษามุขละครอเมริกันสมัยใหม่ที่มีอิทธิพลของบรรพชาตินิยมปรากฏอยู่ โดยเลือกเอาบทละครที่เด่น ๆ มาเป็นตัวอย่างในการศึกษาเพียงสองเรื่อง คือ

๒.๑ เรื่อง Long Day's Journey into Night ของ ยูจีน โอ'นีล

๒.๒ เรื่อง Death of a Salesman ของอาเธอร์ มิลเลอร์
(Arthur Miller ๑๙๔๙-)

✓ คำจำกัดความศัพท์เฉพาะ

๑. ✓ **ละคร (Drama)** หมายถึง การเลียนแบบการกระทำของมนุษย์ เป็น การแสดงเลียนชีวิต แยกได้สองอย่าง คือ

๑.๑ ละครภาพหมายกว้าง ๆ หมายถึง การละเล่นที่แสดงกิริยาท่าทาง ซึ่งจะเป็นว่าหรือเต้นก็ได้

๑.๒ ตามความหมายเฉพาะหลักวิชา หมายถึง การแสดงที่ต้องมีเนื้อเรื่อง เป็นสำคัญ

ส่วนประกอบที่สำคัญของละครต้องมี โครงเรื่อง ตัวละคร บทสนทนา ฉาก เวลา และสถานที่ และท่วงท่าของการเขียนของผู้เขียน

๒. **ธรรมชาตินิยม** หมายถึง แนวการเขียนที่ศึกษาสภาพความเป็นไปของมนุษย์ที่ เป็นจริงในแง่มุมต่าง ๆ โดยอ้างอิงทฤษฎีพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมว่าเป็นต้นเหตุสำคัญที่ สร้างนิสัยใจคอของตัวละคร

๓. **ละครอเมริกันสมัยใหม่ (Modern American Drama)** หมายถึง ละครสมัยใหม่ของอเมริกาที่เริ่มตั้งแต่สมัยของยูจีน โอ'นีล ผู้ซึ่งได้รับการยกย่องว่าเป็น "บิดาแห่งการละครอเมริกันสมัยใหม่" เป็นสมัยที่ใช้หลักเหตุผลเพื่อให้สมจริงในการเขียน บทละคร

* (๘) **นาฏกรรมสะท้อนอารมณ์** หมายถึง (Thorndike and Barnhart. ๑๙๕๒ : ๔๐๖) ละครเร้าอารมณ์ที่เขียนขึ้นเพื่อความบันเทิง ด้วยการผูกเรื่องที่ดำเนินไป อย่างตื่นเต้นโศกโศกโดยไม่คำนึงถึงเหตุผล และเรื่องราวจะจบลงด้วยความสุข

✓ วิธีดำเนินการศึกษากันว่า

✓ การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาจากเอกสาร โดยมีลำดับขั้นตอนในการศึกษาดังนี้

✓ ๑. ศึกษาแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมโดยทั่วไป

- ๒. ศึกษาทฤษฎีพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม

๓. ศึกษาการละครอเมริกันสมัยใหม่

๓.๑ ศึกษาสภาพพื้นฐานทางสังคมและวรรณคดี

๓.๒ ศึกษาอิทธิพลของการเขียนแบบธรรมชาตินิยมที่มีต่อการละครอเมริกันสมัยใหม่

๓.๓ ศึกษาชีวิตและงานเด่น ๆ บางเรื่องของนักเขียนบทละครอเมริกันสมัยใหม่

๔. ศึกษาลักษณะโดยทั่วไปบางประการของการละครอเมริกันสมัยใหม่

๕. ศึกษาและวิเคราะห์บทละครของนักเขียนบทละครอเมริกันสมัยใหม่ซึ่งมีเด่นเป็นตัวอย่างที่มีลักษณะการเขียนตามแนวธรรมชาตินิยมสองเรื่อง คือ เรื่อง Long Day's Journey into Night ของยูจีน โอ'นีล และเรื่อง Death of a Salesman ของอาเธอร์ มิลเลอร์ โดยจะศึกษาและวิเคราะห์ตามหัวข้อต่อไปนี้ คือ

๕.๑ โครงเรื่อง

๕.๒ แก่นเรื่อง

๕.๓ ตัวละคร

๕.๔ ฉาก

๕.๕ ภาษา

เมื่อศึกษาแล้ว จะเสนอผลการศึกษาค้นคว้าในรูปของการพรรณนาวิเคราะห์

* เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย

สกลโล พันธุมโกมล กล่าวถึงการละครสมัยใหม่ว่า (สกลโล พันธุมโกมล ๒๕๑๗ : ๕๓-๕๔) นักศึกษาและนักวิจารณ์ที่อุปการละครชั้นนำของโลกนั้นมีความเห็นพ้องต้องกันว่า ละครสมัยใหม่คือละครที่เกิดขึ้นจากผลของการรณรงค์ต่อต้านละครประเภท "เมโลดรามมา" โดยที่ถ้อยเอวาระยะเวลาระหว่างปี ค.ศ. ๑๘๗๐-๑๘๙๕ เป็นจุดเริ่มต้นของละครสมัยใหม่ ซึ่งในระบอบเวลานั้นมีเหตุการณ์หลายอย่างที่เกิดขึ้นในวงการละครทั่วยุโรป ทำให้การปฏิรูปการละครเป็นผลสำเร็จอย่างจริงจัง และเป็นละครสมัยใหม่ที่มีคุณค่าในเชิงศิลปะและวรรณคดีด้วยการนำความจริงมาเสนอในรูปของละคร

ผู้ที่อิทธิพลในด้านการเขียนละครสมัยใหม่คนหนึ่งก็คือ เอมีล โซลา นักเขียนชาวฝรั่งเศสผู้หันมาสู่วงการละครเพื่อปรับปรุงแก้ไข "ความไม่สมจริง" แม้ว่าละครของโซลาจะไม่ค่อยได้รับความนิยมในการละครเช่นละครของเฮนริก อิบเซน หรือออกัสต์ สตริงเบิร์ก (August Strindberg ๑๘๔๔-๑๙๑๒) แต่บทความต่าง ๆ เกี่ยวกับการละครที่โซลาเขียนไว้ก็มีอิทธิพลอย่างมากต่อนักเขียนบทละครสมัยใหม่ รวมทั้ง อิบเซนและสตริงเบิร์กด้วย

โซลากล่าวว่า ในขณะที่วิทยาศาสตร์ได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันของมนุษย์ในโลกสมัยใหม่ เหตุใดการละครจึงหันหลังให้กับวิทยาศาสตร์และความจริงตามธรรมชาติ โซลาจึงรณรงค์เพื่อการเขียนแบบที่เรียกว่า "แนทเชอรัลลิซึม" คือ การนำความเป็นจริงตามธรรมชาติและหลักทางวิทยาศาสตร์เข้ามาสู่การละคร เขาอ้างว่าตามหลักวิทยาศาสตร์แล้ว คนเราเกิดมาจะมีนิสัยอย่างไร มีพฤติกรรมอย่างไรขึ้นอยู่กับสาเหตุสามประการ คือ

- ๑) กรรมพันธุ์ (Heredity)
- ๒) สภาพแวดล้อม (Environment)
- ๓) เหตุการณ์เฉพาะหน้า (Circumstances)

แนวความคิดนี้มีอิทธิพลมากในระยะเริ่มแรกของการละครสมัยใหม่

✓ สุนันทา โลว์วี่ ก็กล่าวถึงการละครสมัยใหม่ไว้เช่นกัน สุนันทา โลว์วี่กล่าวว่า (สุนันทา โลว์วี่ ๒๕๑๖ : ๕๗) การละครสมัยใหม่นั้นมีจุดมุ่งหมายเพื่อที่จะแสดงให้เห็นปัญหาสังคมและสภาพความเป็นจริงของชีวิตที่สัมพันธ์โดยตรงกับคนสมัยใหม่ แทนนวนิยายที่มุ่งเอาไร้สาระที่นิยมกันในปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ อิบเซน นักเขียนชาวนอร์เวย์เป็นผู้ปฏิวัติการละครคนแรกจนได้สมญาว่า "บิดาแห่งการละครสมัยใหม่" ละครของเขาโดยเฉพาะเรื่อง Ghosts ได้ตีแผ่ปัญหาสังคม จนก่อให้เกิดปฏิกิริยาต่อต้านจากสถาบันต่าง ๆ ยุคใหม่แห่งละครเหมือนจริงหรือเหมือนธรรมชาติได้แผ่ขยายอิทธิพลไปทั่วยุโรปและอเมริกา ต่อมาเมื่อสมัยสงครามโลก สังคมและชีวิตมนุษย์สับสนยิ่งขึ้น ละครก็ปฏิรูปไปในทางที่แสดงออกอย่างรุนแรง ชี้ให้เห็นความโหดร้ายทารุณของสังคม ชีวิตของมนุษย์ที่ไร้ค่า และโลกที่ปราศจากความหมาย ละครแบบไร้สาระเป็นพัฒนาการต่อมาที่แสดงให้เห็นความไร้สาระที่น่าขบขันและน่าเวทนาของมนุษย์ในโลกแห่งเรื่องจักรและความจำเจที่สิ้นหวัง

วิลเลียมส์ได้แสดงความวิตกกังวลเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงของการละครไปสู่การละครสมัยใหม่ (Williams. ๑๙๕๔ : ๒๒) ในการเปลี่ยนแปลงจากละครแบบเก่าเป็นละครแบบสมัยใหม่นั้น สิ่งที่สำคัญยิ่งในการเปลี่ยนแปลงนี้ก็คือ การใช้ภาษาระดับธรรมดา ๆ ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้จะเห็นได้ชัดจากการศึกษาพัฒนาการด้านการเขียนบทละครของเฮนริก อิบเซน ในระยะแรก ๆ นั้น อิบเซนเขียนเฉพาะบทละครร้อยกรอง ต่อมาก็เปลี่ยนวิธีการเขียนใหม่เป็นเขียนบทละครร้อยแก้ว โดยที่ใช้ภาษาที่ใช้กันในชีวิตจริง อิบเซนไม่ปรารถนาที่จะใช้ภาษาที่เป็นของพระผู้เป็นเจ้า เขาต้องการที่จะสะท้อนภาพของความเป็นจริงออกมา จึงมีความรู้สึกว่าการใช้สถานการณ์ที่เป็นจริง ใช้ตัวละครที่เป็นคนธรรมดา จึงควรที่จะเลี่ยงการใช้ภาษาแบบเก่า ๆ โดยใช้ภาษาที่คนทั่วไปใช้กันจริง ๆ

อิทธิพลของการละครสมัยใหม่นั้นแผ่ขยายไปสู่วงการละครของประเทศต่าง ๆ การละครอเมริกันก็ได้รับอิทธิพลนี้เช่นกัน คอนเลย์กล่าวถึงการละครอเมริกันว่า (Conley. ๑๙๗๙ : ๑๕๒) การละครอเมริกันนั้นไม่ได้ชื่อว่าเป็น "ละครอเมริกัน" อย่างแท้จริง จนกระทั่งถึงคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ ก่อนหน้านั้น บทละครต่าง ๆ ในอเมริกาเป็นบทละครที่เอามาจากยุโรปและอังกฤษ ต่อมานักเขียนอเมริกันเริ่มเล็งเห็นความสำคัญของบทละครว่าสามารถที่จะบรรยายพรรณนาความรู้สึกต่าง ๆ ออกมาได้เช่นเดียวกับนวนิยาย ประกอบกับนักเขียนอเมริกันเหล่านี้ได้รับอิทธิพลจากนักเขียนต่างประเทศ จึงเขียนบทละครของตนเองขึ้นมาบ้าง ในที่สุด การละครอเมริกันก็เจริญก้าวหน้าเท่าเทียมกับการละครอังกฤษเมื่อประมาณปี ค.ศ. ๑๙๑๔ ยูจีน โอ'นีล นักเขียนบทละครอเมริกันเชื้อสายไอริช และ แมกซ์เวลล์ แอนเดอร์สัน (Maxwell Anderson ๑๘๘๘-๑๙๕๕) นักเขียนบทละครอเมริกันที่เน้นการวิเคราะห์ทางจิตและการใช้สัญลักษณ์แทนตัวละคร เป็นผู้ทำให้การละครอเมริกันเจริญขึ้น และเมื่อประมาณปี ค.ศ. ๑๙๓๐-๑๙๓๕ การละครอเมริกันก็เจริญรุดหน้าการละครของอังกฤษ

ฮิวิตต์ (Hewitt. ๑๙๗๔ : ๓) ก็เป็นผู้หนึ่งที่กำลังกล่าวว่าการละครอเมริกันนั้นไม่ได้เป็นการละคร "อเมริกัน" โดยสมบูรณ์ จนกระทั่งมีนักเขียนบทละคร เช่น ยูจีน โอ'นีล โรเบิร์ต เซอร์วูด (Robert Sherwood ๑๘๙๖-๑๙๕๕)

เอลเมอร์ ไรซ์ (Elmer Rice ๑๘๘๒-) ซิดนีย์ โฮเวิร์ด (Sidney Howard ๑๘๘๑-๑๙๓๙) และนักเขียนละครคนอื่น ๆ ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๒๐-๑๙๒๕ การละครอเมริกันจึงได้เป็นการละคร "อเมริกัน" อย่างแท้จริง การละครอเมริกันในระยะแรก ๆ นั้นได้รับอิทธิพลจากการละครยุโรปมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อิทธิพลของการละครอังกฤษ

คอลโลว และ เรลลี กล่าวถึงละครอเมริกันสมัยใหม่ว่า (Callow and Reilly. ๑๙๙๗ : ๘๖) ละครในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ ตอนปลาย และในระยะตอนต้นของคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ นั้น มีแนวการเขียนเป็นแบบธรรมชาตินิยมเด่นชัดเกี่ยวกับนวนิยาย หรือไม่มีแนวคิดที่เป็นไปในทางวิทยาศาสตร์ ตามแนวการเขียนของนักเขียนในยุโรป เช่น การเขียนโคลงของเอ อี เฮาส์แมน (A. E. Housman ๑๘๕๙-๑๙๓๖) นวนิยายของทอมัส ฮาร์ดี และบทละครเรื่อง Hedda Gabler ของฮิบเซน เรื่อง Miss Julie ของสตริงเบิร์ก และเรื่อง The Cherry Orchard ของแอนตัน เชคอฟ (Anton Chekhov ๑๘๖๐-๑๙๐๔)

แซนเดอร์สก็ได้ศึกษาเกี่ยวกับละครอเมริกันสมัยใหม่เช่นกัน แต่แซนเดอร์สสนใจเฉพาะละครที่เกี่ยวกับสงครามเท่านั้น เขาได้ศึกษากันว่าเรื่อง ละครอเมริกันสมัยใหม่ที่เกี่ยวกับสงครามก็เขียนขึ้นหลังจากปี ค.ศ. ๑๙๑๔ ซึ่งเป็นระยะที่มีบทละครเกี่ยวกับสงครามมาก แซนเดอร์สกล่าวว่า (Sanders. ๑๙๙๖ : ๔๔๔๔-A) ละครอเมริกันนั้นเจริญก้าวหน้าขึ้นมากหลังจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง แต่ก่อนนั้น ในระยะก่อนสงคราม และในระยะสงคราม ดูเหมือนว่านักเขียนบทละครอเมริกันจะมีความคิดเห็นว่า สงครามนั้นเป็นภูมิหลังอย่างก็สำหรับที่จะเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับนายทหารและคนรัก แต่ต่อมาในปี

✓ ค.ศ. ๑๙๒๔ แมกซ์เวลล์ แอนเดอร์สัน และ ลอเรนซ์ สตาลลิงส์ (Laurence Stallings ๑๘๘๔-๑๙๖๔) ได้เขียนเรื่อง What Price Glory เป็นการต่อต้านความเจริญรุ่งเรือง ต่อต้านสงคราม แสดงความโศกเศร้าของสังคม ซึ่งไม่ได้เกี่ยวกับความรักหรือเกียรติยศ หลังจากนั้น ละครที่เกี่ยวกับสงครามก็เปลี่ยนแปรภาพพจน์ไป นักเขียนบทละครก็เขียนถึงคนธรรมดาสามัญที่ต้องตกอยู่ในอำนาจของสงคราม ที่ยังต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อคุณค่าของตัวเอง

เด็บลีวี บุตเยสิงห์ และ เจือ สตะเวทิน ได้กล่าวถึงภาวะการละครของอเมริกา หลังสงครามโลกครั้งที่สองว่า (เด็บลีวี บุตเยสิงห์ และ เจือ สตะเวทิน ๒๕๑๕ : ๑๑๙-๑๑๔) การเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่สองของประเทศสหรัฐอเมริกา มีผลต่อการละครในประเทศมากมาย คือ ทหารที่ปลดเป็นกองหนุน หรือทหารที่เฝ้าเรือนักโทษบ้าน ก็คอยอาจจะแสดงละคร หรือเป็นเจ้าของโรงละครกันเป็นจำนวนมาก ถนนก็ว่างดูจะครึกครื้น ละครก็ยาวออก แม้ว่ามาตรฐานการละครในสมัยดังกล่าวจะไม่ทัดเทียมกับละครสมัยก่อนสงครามก็ตาม

คณะละครอเมริกันมีโอกาสดำเนินทางไปแสดงตามรัฐต่าง ๆ ประเทศต่าง ๆ เช่น แอฟริกาเหนือ อิตาลี ฝรั่งเศส อังกฤษ เยอรมัน และออสเตรเลีย บทละครที่เป็นที่รู้จักกันมากในสมัยนี้ก็มีเรื่อง Oklahoma และเรื่อง The Man Who Came to Dinner ของมอส ฮาร์ท (Moss Hart ๑๙๐๔-๑๙๖๐) และ แคทเธอรีน คอร์เนลล์ (Katherine Cornell ๑๘๘๔-)

เมื่อการละครอเมริกันเจริญขึ้น มีศาสตราจารย์วิชาการละครของมหาวิทยาลัย แครโรไลนาเหนือ (The University of North Carolina) ได้เขียนหนังสือเรื่อง How to Organize Community Theatre สำหรับพวกทหารที่กลับจากการรบ อิทธิพลของหนังสือนี้ทำให้เกิดมีโรงละครเล็ก ๆ ขึ้นทั่วประเทศ

นักเขียนบทละครที่มีชื่อเสียงในสมัยนี้มี โรเบิร์ต แอนเดอร์สัน (Robert Anderson ๑๘๖๙-) วิลเลียม ซาโรยัน (William Saroyan ๑๙๐๔-) เทนเนสซี วิลเลียมส์ (Tennessee Williams ๑๙๑๔-) วิลเลียม อินจ์ (William Inge ๑๘๖๓-) และ อาเธอร์ มิลเลอร์

ในสมัยที่การละครอเมริกันกำลังเฟื่องฟูนี้ มีนักเขียนบทละครหลายคนประสบความสำเร็จขั้นสูงสุดในการเขียนบทละคร พอร์เตอร์ (Porter. ๑๘๖๔ : ๒๕๐) กล่าวว่าที่นักเขียนบทละครอเมริกันประสบความสำเร็จขั้นสูงสุดนั้น เป็นเพราะว่าบทละครของเขาเป็นเรื่องราวที่เกี่ยวกับสันฐานชีวิตของคนอเมริกัน ความสำเร็จ กฎหมาย อาชญากรรม การลงโทษ บุคคลและสังคมที่เป็นประชาธิปไตย มนุษย์และพระผู้เป็นเจ้า บทละครเหล่านั้นสะท้อนชีวิตของคนในสังคมและปัญหาต่าง ๆ ที่คนอเมริกันประสบอยู่

ทัชเชทได้ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับบทละครอเมริกันที่สะท้อนสภาพสังคมอเมริกัน ทัชเชทศึกษาเรื่อง ละครอเมริกันและการรักร่วมเพศที่แพร่หลายในสังคม ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๔๒-๑๙๗๓ ทัชเชทกล่าวสรุปว่า (Touchet. ๑๙๙๕ : ๕๔๖๕-A) ประชาชนทั่วไปของอเมริกานับรู้เรื่องความรักร่วมเพศมากขึ้น ทัศนคติของสังคมต่อความรักร่วมเพศนั้นก็เปลี่ยนไป การละครอเมริกันก็มีส่วนในการเปลี่ยนแปลงนี้ด้วย ถือละครสะท้อนให้เห็นความเปลี่ยนแปลงในก่านทัศนคติของสังคมต่อความรักในเพศเดียวกัน และมีสวามิภักดิ์ร่วมเพศที่มุ่งหวังจะสร้างเอกลักษณ์ของความรักในเพศเดียวกันขึ้น

ดูเซ็นเบอร์ก็ศึกษาเกี่ยวกับแนวคิดของความเหงาในละครอเมริกันสมัยใหม่ ดูเซ็นเบอร์กล่าวว่า (Dusenbury. ๑๙๕๖ : ๒๑๒๐) แนวคิดของความเหงานี้เป็นแนวคิดที่สำคัญที่สุดในละครอเมริกันระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๒๐-๑๙๕๐ ความเหงานี้มีอยู่แพร่หลายมากมายในชีวิตของคนอเมริกันเช่นเดียวกับในบทละคร จึงอาจกล่าวได้ว่า ละครนั้นเป็นภาพสะท้อนของชีวิต ความเหงานี้เป็นผลมาจากสาเหตุหลายอย่าง เช่น ความผิดหวังในชีวิต ไร้ที่พึ่งพิง ขาดความสัมพันธ์อันใกล้ชิดกับสมาชิกอื่น ๆ ในครอบครัว ผิดหวังในความรัก แรงกดดันจากสภาพเศรษฐกิจ เป็นต้น นักเขียนบทละครสมัยใหม่หลายคนใช้แนวคิดนี้ในการเขียนบทละครของคน เช่น วิลเลียม อินจ์ ใช้ในการเขียนเรื่อง Come Back, Little Sheba วิลเลียม ซาโรยัน ใช้เขียนเรื่องที่เหนือความเป็นจริงคือเรื่อง The Time of Your Life นักเขียนบทละครคนอื่น ๆ เช่น ยูจีน โอ'นีล คลิฟฟอร์ด โอเคตส์ (Clifford Odets ๑๙๐๖-๑๙๖๓) โรเบิร์ต เฮอร์วูด และ เทนเนสซี วิลเลียมส์ ก็เห็นความสำคัญของแนวคิดนี้มาก

นอกจากนี้ก็มีผู้ศึกษาและกล่าวถึงนักเขียนบทละครอเมริกันสมัยใหม่และผลงานของเขามากมาย เช่น ครัทช์กล่าวถึงยูจีน โอ'นีล ว่า (Krutch. ๑๙๔๔ : xi-xxii) เป็นนักเขียนบทละครที่เด่นที่สุดของกลุ่มนักเขียนบทละครที่เขียนด้วยความจริงใจและเต็มไปด้วยความรู้สึกต่าง ๆ เช่นเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงกรรมในรูปแบบอื่น ๆ การเขียนแบบนี้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ เพราะทำให้การละครอเมริกันก้าวไปสู่การละครสมัยใหม่ ทำให้การละครอเมริกันเป็นที่ยอมรับในหมู่นักศึกษาวรรณกรรมร่วมสมัยว่า การละครอเมริกันนั้นเป็นสาขาหนึ่งของวรรณคดีที่ควรจะศึกษา

ผลงานของยูจีน โอ'นีลเป็นที่นิยมยกย่องของคนทั่วไป เมื่อมีการอภิปรายเรื่อง การละครอเมริกัน จะมีผู้กล่าวถึงบทละครของเขาเสมอ และดูเหมือนว่าโอ'นีลจะเป็น นักเขียนบทละครอเมริกันเพียงคนเดียวที่มีชื่อเสียงทั่วโลก นั่นก็เป็นที่เพราะว่าเขามี จุฬามงกุฎหมายยะวิธการในการเขียนบทละครแตกต่างไปจากนักเขียนบทละครคนอื่น ๆ โอ'นีลเป็นนักเขียนบทละครที่สะท้อนให้เห็นว่าละครโลกาภิวัตน์สมัยใหม่ควรจะเป็น อย่างไร โอ'นีลยอมรับสภาพความเป็นจริง ของมนุษย์อย่างมีเหตุผล

✓ ก่อนเจย์กล่าวถึงผลงานของยูจีน โอ'นีล ว่า (Conley. ๑๙๙๙ : ๑๕๒) ผลงานของโอ'นีลนั้นแสดงถึงความสามารถในการทดลองรูปแบบใหม่ ๆ ในการเขียนบทละคร โอ'นีลจะแสดงถึงความขัดแย้งภายในของคน ความไม่สมหวังและความเศร้า ชีวิตตามทัศนะของโอ'นีลนั้นเต็มไปด้วยความปวศร้าว ความทุกข์ทรมาน ความไม่ปรองดองกัน และความว่างเปล่า ผลงานที่สำคัญ ๆ ของเขาก็มี เช่น เรื่อง The Hairy Ape (๑๙๒๑) เรื่อง Strange Interlude (๑๙๓๖) และเรื่อง Long Day's Journey into Night (๑๙๔๐)

เฟรนซ์ และ กิดด์ ได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับยูจีน โอ'นีล เมื่อครั้งโอ'นีล ได้รับรางวัลโนเบล (Nobel) ว่า (เฟรนซ์ และ กิดด์ ๒๕๑๓ : ๔๓-๔๔) เมื่อโอ'นีลได้รับรางวัลโนเบลในปี ค.ศ. ๑๙๓๖ นั้น นักวิจารณ์อาชีพผู้ซึ่งได้คอยติดตาม ผลงานของโอ'นีลมาอย่างใกล้ชิด ตั้งแต่โอ'นีลเริ่มมีชื่อเสียงขึ้นมา ต่างก็มีความเห็นว่าเป็นเพราะความพยายามของโอ'นีลจึงทำให้ทั่วโลกยอมรับว่า การละครอเมริกันที่เด่น นำหน้าการละครของชาติอื่น ๆ รางวัลที่โอ'นีลได้รับนั้นเป็นการยกย่องปะของอเมริกาในสาขาที่เพิ่งจะได้รับการยอมรับนับถือ

วิทแมนกล่าวถึงโอ'นีลว่า (Whitman. ๑๙๖๔ : ๑๔๒-๑๖๔) โอ'นีลเป็น นักเขียนบทละครที่พยายามทดลองใช้วิธีการใหม่ ๆ ในการเขียนบทละครเสมอ เขา พยายามที่จะค้นหาวิธีที่จะเคาะทางสายกลางในการสื่อสารในอันที่จะทำความเข้าใจให้แก่เขา ในฐานะที่เป็นนักเขียนบทละครและกวีนิพนธ์

วิธีการใหม่ ๆ สำหรับโอ'นีลนั้น มิใช่ว่าจะเป็นเฉพาะโครงเรื่องหรือเนื้อเรื่อง ใหม่ ๆ เท่านั้น แต่หมายถึงกลวิธีในการเขียนใหม่ ๆ ด้วย โอ'นีลพยายามทดลองใช้

วิธีการเขียนแบบต่าง ๆ เช่น ลัทธินิยม บรรยายพรรณนา ธรรมชาตินิยม สัตว์ลัทธินิยม และนาฏบทจินตนาการ (Fantasy) เป็นต้น แม้ว่าไอ'นีลจะใช้วิธีการเขียนในรูปแบบที่แตกต่างกัน แต่ก็มีสิ่งหนึ่งที่เป็นสิ่งเดียวกันในการเขียนของเขา ก็คือ ความพยายามที่จะแสดงออกถึงความทุกข์โศกของมนุษย์

วินิตา อาตมียะนันท์ ได้ศึกษากันว่าเกี่ยวกับชีวิตและงานของยูจีน ไอ'นีล แล้วสรุปว่า (Vinita Atmiyanandana. ๑๙๖๓ : IV-V) ยูจีน ไอ'นีล นั้นเป็นผู้ที่ทำให้การละครอเมริกันสมัยใหม่เป็นที่รู้จักแพร่หลาย และจากการศึกษารังนี้ก็ได้ทราบว่า ไอ'นีลเป็นนักเขียนบทละครที่ไม่สามารถแยกตัวเองออกมาจากบทละครของเขาได้ นั่นก็คือ ไอ'นีลจะนำเอาเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเอง เช่น สภาพที่ได้รับ การเลี้ยงดูมา สิ่งแวดล้อมรอบ ๆ ตัวเขา โศกนาฏกรรมในชีวิตส่วนตัว ความเหงา ความผิดหวัง มาเขียนเป็นบทละครทั้งเช่นในเรื่อง The First Man เรื่อง Strange Interlude เรื่อง Dynamo เรื่อง A Touch of the Poet และเรื่อง Long Day's Journey into Night ไอ'นีลจะแสดงถึงความขัดแย้งของ บิดามารดาของเขาในบทละครเหล่านี้

ดูพาทีกี้ได้ศึกษาเกี่ยวกับไอ'นีลเช่นกัน ดูพาทีกี้มีความมุ่งหมายที่จะศึกษาบทละครของไอ'นีลที่มีความสัมพันธ์กับความเจริญของอเมริกา ดูพาทีกี้กล่าวสรุปว่า (Dhupaty. ๑๙๕๕ : ๒๓๐๐) ไอ'นีลเป็นผู้สร้าง "การละครอเมริกัน" ขึ้นมา เขาได้สร้างความเจริญก้าวหน้าของการเปลี่ยนแปลงวิธีประการในด้านการละคร คือ ความเป็นจริงตามธรรมชาติ (The Naturalistic) นิยายโบราณ (The Mythic) ทฤษฎีของฟรอยด์ (The Freudian) และหลักปรัชญาภาวะทงกริสเตียน (The Christian Existentialistic) และผลงานของไอ'นีลจะเป็นไปในรูปแบบของการนิยมใช้ความรุนแรง (Radicalism) ธรรมชาตินิยม บรรยายพรรณนา ทฤษฎีของฟรอยด์ และสัตวัญลักษณ์นิยมทางศาสนา

นักเขียนบทละครคนอื่น ๆ ที่สำคัญ ๆ และผลงานของเขาที่มีผู้ศึกษาและกล่าวถึงเช่นกัน เช่น เทนเนสซี วิลเลียมส์ และอาเธอร์ มิลเลอร์ เป็นต้น

แจ๊คสันกล่าวถึงเทเนสซี วิลเลียมส์ ว่า (Jackson. ๑๙๗๔ : ๘๑-๘๒) เมื่อละครเรื่อง The Glass Menagerie ของเทเนสซี วิลเลียมส์ เปิดการแสดงในนิวยอร์กเมื่อปี ค.ศ. ๑๙๔๕ นั้น ทำให้การละครอเมริกันเจริญรุ่งเรืองขึ้นอีก โอ'นีล เป็นนักเขียนบทละครที่นำความเจริญก้าวหน้ามาสู่วงการละครอเมริกันในระยะแรก เทเนสซี วิลเลียมส์ เป็นนักเขียนบทละครที่นำความเจริญก้าวหน้ามาสู่วงการละครอเมริกันในยุคต่อมา ผลงานของวิลเลียมส์มีอิทธิพลต่อนักเขียนบทละครอเมริกันหลายคน เช่น วิลเลียม อินจ์ แวะ เอ็ดเวิร์ด แอลบี (Edward Albee ๑๙๒๘-) ความเด่นในบทละครของวิลเลียมส์ก็คือ ความสามารถในการสร้างตัวละคร สถานการณ์ บทสนทนา และสภาพแวดล้อม วิลเลียมส์มีความสามารถในการสร้างภาพของความจริงในบทละครมาก

ชวนเพลิน เลขนาวัน ได้ศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับความเหงาในบทละครของ เทเนสซี วิลเลียมส์ ชวนเพลินกล่าวว่า (Chuanplern Lekhanavin. ๑๙๖๘ : ๘๘-๙๐) แนวคิดของบทละครที่เกี่ยวกับความเหงานี้เป็นแนวคิดที่เด่นประการหนึ่งที่ปรากฏในผลงานของนักเขียนบทละครหลายคน แต่คนที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้อย่างดีที่สุดก็คือ เทเนสซี วิลเลียมส์ ในบทละครของวิลเลียมส์นั้น การต่อสู้ดิ้นรนเพื่อที่จะมีเพื่อนของตัวละครไม่ค่อยจะประสบผลสำเร็จนัก ดังนั้น บทละครของวิลเลียมส์จึงมีเนื้อเรื่องที่वलงก้วยความสุข

ทฤษฎีการเขียนนาฏศาสตร์แบบเรคอมในบทละครของเทเนสซี วิลเลียมส์ แฮโรลด์ พินเตอร์ (Harold Pinter ๑๙๓๐-) และ เอ็ด บุลลินส์ (Ed Bullins ๑๙๓๔-) ทฤษฎีไวยากรณ์และสรุปว่า (True. ๑๙๗๗ : ๕๑๓๑ A นอกจากเฮอริค อิมเซ็น และ ออกัสต์ สตรินค์เบอร์ก แล้ว แจนตัน เชกอฟ ก็ยังเป็นอีกผู้หนึ่งที่ได้อธิบายเป็นผู้อาวุโสรากฐานของการละครในคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ นี้ และนอกจากนั้น เชกอฟยังเป็นนักเขียนบทละครที่มีอิทธิพลต่อนักเขียนบทละครทางตะวันตกมาก ซึ่งรวมถึงนักเขียนบทละครของอเมริกาด้วย กลวิธีการเขียนของเชกอฟที่มีอิทธิพลมาก คือ การสร้างตัวละครซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าในชีวิตจริงนั้นไม่มีพระเอกหรือผู้ร้าย ชีวิตไม่ใช่อนุกรมของเหตุการณ์ที่เป็น "ละคร" แต่จะต้องประกอบไปด้วย กิจกรรมประจำวัน เหตุการณ์

ที่เกิดขึ้นอย่างฉิวเฉียด และการสนทนา สิ่งที่เกิดขึ้นนี้เป็นน้ำตกของความตึงเครียด และข้อขัดแย้งที่มีผลต่อชีวิตความเป็นอยู่ของมนุษย์ บทสนทนาของเชคอฟดูเหมือนจะไร้จุดหมายและไม่สัมพันธ์กัน การเวียนมองเชคอฟมีอิทธิพลต่อนักเขียนบทละครอังกฤษและอเมริกัน เช่น เทนเนสซี วิลเลียมส์ แฮโรลด์ พินเตอร์ และ เอ็ด มุลลินส์ โดยเฉพาะเทนเนสซี วิลเลียมส์ นั้นยอมรับว่ามีความนิยมชมชอบเชคอฟมาก เขาว่าเค้าโครงเรื่องแบบเชคอฟมาเขียน งานของพินเตอร์ก็มีส่วนที่นำมาจากเชคอฟ แม้แต่ มุลลินส์ซึ่งประกาศกันว่าไม่ได้เลียนแบบหรือเอาอย่างใครมา บทสนทนาในบทละครของเขา ก็ยังมีบทสนทนาตามแบบของเชคอฟอยู่ วิลเลียมส์ พินเตอร์ และ มุลลินส์ และศิลปินคนอื่น ๆ ต่างก็มีความคิดเห็นว่า มนุษย์เรานั้นเป็นพวกที่เอาแต่ใจตนเอง อ่อนแอ ไม่เข้าใจ ไม่รู้จักตนเอง หรือความสามารถของคนที่จะตัดสินใจ หรือปรับปรุงชีวิต ความเป็นอยู่ของตนให้ดีขึ้น

กาลันดราได้ศึกษาบทละครของวิลเลียมส์ในแง่กลลขบขัน เขาศึกษาเรื่ององค์ประกอบที่กลลขบขันในบทละครของวิลเลียมส์ กาลันดรา กล่าวว่า (Calandra. ๑๙๙๑ : ๔๓๔๐-A) อันที่จริงแล้ววิลเลียมส์ไม่ไว้นักเขียนเรื่องประเภทกลลขบขัน แต่ในผลงานของเขาก็มีเรื่องทำนองนี้อยู่บ้าง เป็นเรื่องตลกที่เสียดสีสังคมอเมริกัน เป็นเรื่องของคนธรรมดาสามัญที่หยามขำ อันเป็นตัวแทนของสังคมคนถ้อย และสลดสังคมที่ไม่มีพิษมีภัย เรื่องเรื่องต่าง ๆ เหล่านี้ของวิลเลียมส์ทำให้ผู้ชมละครหรือผู้อ่านหัวเราะด้วยความขื่นขม และชื่นชมในความแปลกประหลาดของธรรมชาติของมนุษย์

ทอมป์สันกล่าวถึงอาเชอร์ มิดเลอร์ นักเขียนบทละครอเมริกันสมัยใหม่ที่เด่นอีกคนหนึ่งว่า (Thompson. ๑๙๙๖ : ๔๐๖๕-A) จากการศึกษาเกี่ยวกับความตระหนักในตนเองของตัวละครเอกในบทละครที่เด่น ๆ ของมิดเลอร์ เช่น ตัวละครในเรื่อง All My Sons (๑๙๔๗) จนกระทั่งถึงเรื่อง The Price (๑๙๖๔) ทำให้ทราบว่า มิดเลอร์เป็นนักเขียนบทละครที่มีความรับผิดชอบต่อสังคมมาก ละครของเขาจะจบลงด้วยความึกที่สอนใจผู้ชมให้มีความรู้สึกรับผิดชอบต่อสังคมด้วย

วิลด์กล่าวถึงอาเชอร์ มิดเลอร์ ว่า (Weales. ๑๙๙๔ : ๔๔-๔๕) ในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ อาเชอร์ มิดเลอร์ ก็หันกลับมาสู่วงการละครสมัยใหม่ โดยการเขียน

บทละครของเขาก็ยังเหมือนเดิมทั้งในด้านทวารคดี กลวิธี และภาษา มิดเลอร์ยังคงคิดถึงเรื่องสังคมอยู่เสมอ เขามีความคิดเห็นว่า นักเขียนบทละครจริง ๆ นั้นจะต้องเขียนบทละครวิจารณ์สังคม มิดเลอร์เป็นนักเขียนบทละครที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่ง ผลงานที่สำคัญที่ทำให้เขามีชื่อเสียง คือ เรื่อง All My Sons (๑๙๔๙) เรื่อง Death of a Salesman (๑๙๔๙) เรื่อง The Crucible (๑๙๕๓) และเรื่อง A View from the Bridge (๑๙๕๕)

แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม

ความเป็นมาของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม

แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมนี้เริ่มมีการเคลื่อนไหวในวงวรรณกรรมประมาณครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ โดยนักเขียนเรื่องนามชาวฝรั่งเศสชื่อ เอมีล โซลา เป็นผู้ริเริ่มวางหลักการแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมขึ้น โซลาเป็นผู้สนับสนุนศิลปะที่มีหลักเกณฑ์และเป็นประโยชน์ แม้ว่าความสนใจส่วนใหญ่ของโซลาจะเป็นไปในทางค่านวณิยาย เขาก็พยายามหาวิธีการที่จะปรับปรุงค่านการละครด้วย โซลาแสดงความคิดเห็นว่าการละครแบบเก่า นั้น เป็นตัวอย่างของความไม่เป็นจริง เขากล่าวว่า "การละครอาจจะต้องขบเขาไป หรือไม่เช่นนั้นก็ต้องกลายเป็นละครสมัยใหม่ และเป็นจริงเหมือนธรรมชาติ" โซลามีความเชื่อมั่นว่าการเปลี่ยนแปลงแบบใหม่นี้เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เหนือกว่าศิลปะอื่น ๆ ทุกสาขา

โซลานำเอาแนวคิดในการเปลี่ยนแปลงนี้มาจาก Introduction to Experimental Medicine (๑๘๖๙) ของคล็อด แบร์นาร์ด (Claude Bernard) ที่ศึกษาเกี่ยวกับอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่ออินทรีย์ และการเปลี่ยนแปลงภายในของร่างกายต่อพฤติกรรม โซลาได้นำเอาวิธีการของแบร์นาร์ดมาดัดแปลงใช้ในวรรณคดี เขาเปรียบเทียบนักเขียนกับแพทย์ซึ่งค้นหาสาเหตุของโรคเพื่อที่จะทำการรักษาได้ในทันใดเช่นกัน นักเขียนควรที่จะเสาะแสวงหาปัญหา จุดบกพร่องของสังคม แล้วก็เปิดเผยออกมาเพื่อว่าจะได้หาวิธีแก้ไขปรับปรุงสังคมนั้นได้ โซลามีความปรารถนาที่จะแก้ไขชีวิตอันแท้จริงในสังคม เขาไม่ปรารถนาที่จะแทรกความคิดเพื่อฝังลงในผลงานของเขา โซลานี้เองที่เป็นผู้เปิดเผยให้เห็นถึงความทุกข์ทรมานของคนในสังคม เปิดเผยให้เห็นถึงอาณาจักรที่สองของโนเบลียนที่สาม ความเสื่อมทรามของชนชั้นกระฎุมพี เกราะหักรุมของประชาชนสามัญ การต่อสู้ของชนชั้นแรงงาน โซลาเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ด้วยการบรรยายไว้ในนวนิยายต่าง ๆ ของเขา ซึ่งในการเขียนของโซลานั้น เขายังคิดว่า งานศิลปะที่ยิ่งใหญ่เป็น

วิทยาศาสตร์ ซึ่งก็เป็นหลักการเดียวกันกับที่กัสตาฟ โฟลแบร์ท (Gustave Flaubert ๑๘๒๑-๑๘๘๐) ผู้ซึ่งโคลาแยกแยะผลงานการเขียนของเขามาก ยึดถือในการเขียนนวนิยาย

นอกจากจะเอาแนวความคิดจากกล็อค แบร์นาร์ค แล้ว โคลายังนำเอาแนวความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม และเหตุการณ์เฉพาะหน้า มาจากแตน (Taine ๑๘๒๘-๑๘๘๓) - แตนได้พยายามที่จะอธิบายเกี่ยวกับองค์ประกอบที่สำคัญสามประการในการเขียนของเขา คือ ทฤษฎีที่ว่าด้วยพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม และเหตุการณ์เฉพาะหน้า โคลานำเอาแนวความคิดนี้มาใช้ในการเขียนบทละครในแนวใหม่ เขามีความึกเห็นว่ ในเมื่อวิทยาศาสตร์ได้เข้ามามีบทบาทที่สำคัญในชีวิตประจำวันของมนุษย์อย่างมากในโลกสมัยใหม่ ก็สมควรที่จะได้นำเอาหลักความเป็นจริงตามธรรมชาติและหลักทางวิทยาศาสตร์เข้ามาสู่การละครด้วย โคลาอ้างว่ ถ้าจะถือตามหลักวิทยาศาสตร์แล้ว มนุษย์เราเกิดมาจะมีนิสัยอย่างไร มีพฤติกรรมอย่างไรขึ้นอยู่กับสาเหตุสามประการตามแนวความคิดของแตน คือ พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม และเหตุการณ์เฉพาะหน้า

ฉะนั้น เพื่อให้จะให้แนวความคิดเกี่ยวกับพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมนี้มีความชัดเจนขึ้น ก็จะต้องกล่าวถึงอิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมที่มีต่อพฤติกรรมและบุคลิกลักษณะของมนุษย์เราไว้ด้วย

* อิทธิพลของพันธุกรรม

เคโซ สวอนนัท กล่าวถึงพันธุกรรมไว้ว่ (เคโซ สวอนนัท ๒๕๑๒ : ๔๔) "พันธุกรรม (Heredity) นั้น ก็ควรจะแปลความตามตัวได้ว่า เป็นการกระทำตามพันธุ์หรือผลการกระทำของพันธุ์ และนั่นก็หมายความว่า พันธุ์หรือเชื้อสายของใครเป็นอย่างไร ผู้รับมรดกอันเป็นผลของการกระทำนั้นก็ควรจะเป็นอย่างนั้น"

นอกจากนี้ เคโซ สวอนนัท ยังอ้างถึงพจนานุกรมของวอร์เร็น (Warren) ว่ (เคโซ สวอนนัท ๒๕๑๒ : ๔๔) "พันธุกรรมนั้น คือ การถ่ายทอดยีนส์หรือองค์ประกอบต่าง ๆ ของชีวิต โดยผ่านทางเซลล์สืบพันธุ์ ซึ่งในการนี้จะเป็นการสืบถึงสภาพละม้ายเหมือนของเรากับบิดามารดา หรือบรรพบุรุษคนอื่น ๆ ของเรา"

กีรีนันท์ เพชรทองคำ กล่าวถึงพันธุกรรมว่า (กีรีนันท์ เพชรทองคำ ๒๕๑๐ : ๔๓) "พันธุกรรม หมายถึง ลักษณะต่าง ๆ ของบรรพบุรุษ หรือสิ่งที่อยู่ในเซลล์ของบรรพบุรุษซึ่งถ่ายทอดมายังลูกหลานรุ่นต่อ ๆ มาด้วยวิธีการสืบพันธุ์" ส่วน พวงจันทร์ อุดะฉัมพะ กล่าวถึง การถ่ายทอดลักษณะทางพันธุกรรมว่า (พวงจันทร์ อุดะฉัมพะ ๒๕๑๒ : ๑๓๐)

ชีวิตของบุคคลทุกคนเริ่มด้วยการรวมกันระหว่างเซลล์สเปิร์มจากบิดา และเซลล์ไข่จากมารดา เซลล์ทั้งสองนี้ แต่ละเซลล์ก็ประกอบด้วย โครโมโซม ในโครโมโซมแต่ละคู่ประกอบด้วยสารเคมีหน่วยเล็กเป็นจำนวนมากมาย หน่วยสารเคมีที่ซับซ้อนนี้มีชื่อเรียกว่า ยีน (gene) และปัจจุบันนี้ เราเชื่อกันว่ายีนนี้แหละเป็นตัวถ่ายทอดลักษณะทาง พันธุกรรมต่าง ๆ จากบิดามารดาถึงบุตร ...

ลักษณะต่าง ๆ ของบิดามารดาที่จะถ่ายทอดมายังบุตรนั้น ก็มีขึ้นเป็นตัวกำหนด ยีนนี้จะอยู่เป็นคู่ ๆ ในแต่ละคู่ ยีนตัวหนึ่งมาจากมารดา (Ovum chromosome) และอีกตัวหนึ่งมาจากบิดา (Sperm chromosome) ในยีนนี้เองที่มีลักษณะต่าง ๆ ทางพันธุกรรมซึ่งสามารถถ่ายทอดจากบิดามารดาไปสู่บุตรหลานได้

ลักษณะต่าง ๆ ที่ถ่ายทอดทางพันธุกรรมไ้กันนี้มีดังนี้

๑. ลักษณะทางกาย ซึ่งก็เป็นลักษณะทางกายทั่ว ๆ ไป เช่น ลักษณะของ ใบหน้า ตา กาง ผม ส่วนลึกของร่างกาย โครงร่าง ผิวกาย จมูก ปาก เป็นต้น
๒. ความบกพร่องทางกายและโรคบางชนิด เช่น โรคเบาหวาน โรคหืดหอบ ไขข้ออักเสบ ความบกพร่องทางด้านการได้ยิน และการเห็นบางประเภท เช่น ตาบอดสี
๓. ความพิการทางสมองและปัญญาอ่อน
๔. ความผิดปกติทางจิต สาเหตุของความผิดปกติทางจิตบางประเภทเกิดจาก เชื้อไวรัสพิษชั้นสมอง หรือการติดเชื้อที่คล้าย ๆ เชื้อไวรัส
๕. บุคลิกภาพ พันธุกรรมอาจมีอิทธิพลต่อบุคลิกภาพไม่ลักษณะใดก็ลักษณะหนึ่ง เช่น ความซื่อาย การเก็บตัว การเปิดเผย ชอบทำกิจกรรม เป็นต้น

๒. สติปัญญา

นอกจากพันธุกรรมแล้ว สิ่งที่ทำให้บุคคลเป็นอย่างไรมีพฤติกรรมอย่างไรมัน ก็มี
สิ่งแวดล้อม

* อิทธิพลของสิ่งแวดล้อม

วิทช์ วิททเวทย์ กล่าวว่า (วิทช์ วิททเวทย์ ๒๕๓๐ : ๙๕) "สิ่งแวดล้อม
มิได้หมายถึงเพียงภูมิประเทศและดินฟ้าอากาศเท่านั้น แต่หมายรวมถึงระบบสังคมที่คนแต่ละ
คนอาศัยอยู่ ไม่ว่าจะเป็นระบบการปกครอง วัฒนธรรม จารีตประเพณี ศาสนา การอบรม
ของโรงเรียนและบิดามารดา เพื่อนฝูง ฐานะทางสังคมและทางเศรษฐกิจ หนังสือที่มี
โอกาสได้อ่าน"

เคโซ สวานานท์ กล่าวถึงสิ่งแวดล้อมว่า (เคโซ สวานานท์ ๒๕๑๒ : ๔๔)
"สิ่งแวดล้อมก็หมายถึงสิ่งที่อยู่รอบตัวเรา โดยยกตัวเราออกไปเสีย ไม่นำมาพิจารณา
ด้วย ซึ่งก็จะมีทั้งที่เป็นประเภทรูปธรรม เช่น มนุษย์ด้วยกัน ภูเขา ดิน น้ำ ลม ไฟ
และอื่น ๆ ที่เป็นนามธรรม เช่น ความงาม ความซื่อสัตย์สุจริต ความเชื่อที่ไม่ต้องการ
การพิสูจน์ และอื่น ๆ"

พงศ์อินทร์ สุขขจร กล่าวถึงสิ่งแวดล้อมว่า (พงศ์อินทร์ สุขขจร
๒๕๑๙ : ๒๒๑) "สิ่งแวดล้อมในที่นี้มีความหมายกว้างขวาง รวมไปถึงภูมิหลังของ
วัฒนธรรม การศึกษา การแนะแนว และการฝึกอบรมด้วย" ส่วนเปลื้อง ๓ นคร กล่าวว่า
(เปลื้อง ๓ นคร ๒๕๑๕ : ๑๒๑) "สิ่งแวดล้อมนั้นได้แก่ดินฟ้าอากาศ สังคม ตลอดจน
วัฒนธรรม"

สิ่งแวดล้อมนั้นมีอิทธิพลต่อชีวิตมนุษย์มาก สิ่งแวดล้อมเป็นตัวประกอบสำคัญใน
การพัฒนาบุคคล บุคคลและสิ่งแวดล้อมจะมีปฏิสัมพันธ์กันตลอดเวลา คือ บุคคลจะ
เปลี่ยนแปลงปรับปรุงสิ่งแวดล้อม และสิ่งแวดล้อมก็ปรับปรุงเปลี่ยนแปลงบุคคล พฤติกรรม
ต่าง ๆ ที่บุคคลต่าง ๆ แสดงออกมา ก็เป็นเพราะอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมนั่นเอง
สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อบุคคลทั้งก่อนเกิดและหลังเกิด

นักวิทยาศาสตร์ได้ศึกษาแล้วว่า สิ่งแวดล้อมนั้นมีอิทธิพลต่อชีวิตตั้งแต่ชีวิตเริ่มปฏิสนธิในครรภ์ ซึ่งขณะที่อยู่ในครรภ์นั้น ผู้ที่เป็นมารดาต้องระมัดระวังรักษาสุขภาพให้ดี จะต้องรับประทานอาหารที่ดีมีคุณค่า ทำจิตใจให้สบาย เพื่อว่าทารกในครรภ์จะได้มีสุขภาพสมบูรณ์ ในทางตรงกันข้าม ถ้ามารดาขาดอาหาร ไม่ระวังรักษาสุขภาพ จะทำให้ทารกมีความบกพร่องทางสมอง หรือร่างกายผิดปกติ หรือเป็นโรคกระดูกงู อารมณ์ไม่มั่นคง อ่อนแอ เป็นโรคลมบ้าหมู สมองพิการ เป็นโรคจิต หรือประสาท นอกจากนั้น ผู้ที่เป็นมารดาต้องระวังในการใช้ยา เพราะยาบางชนิดจะไปทำลายทารกในครรภ์ เครื่องดื่มจำพวกแอลกอฮอล์ ถ้าดื่มบ่อยจะทำให้ลายพัฒนาการทางกายและสมองของทารก

ขณะที่ทารกเกิด หากสมองหรือระบบประสาทได้รับอันตรายจากการกดขี่ของช่องคลอด เซลล์สมองของทารกจะถูกทำลาย

เมื่อเด็กเติบโตขึ้น สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลต่อจิตใจ สติปัญญาและบุคลิกภาพของเด็กมาก เด็กที่มีชีวิตเติบโตมาจากแหล่งเสื่อมโทรม จำเจกับสิ่งแวดล้อมที่เลว ก็ย่อมคิดเป็นนิสัย ทำให้บุคลิกภาพเอนเอียงไปในทางไม่ดีไปด้วย เพราะได้ยินแต่เสียงเอะอะ เห็นแต่ความลำบากยากจน เห็นคนเมา สามีภรรยาทะเลาะกัน พูดยากันอย่างหยาบคาย เห็นแต่ความสกปรกรุงรัง แม้เด็กคนนั้นจะมีปัญญา มีจิตใจดีอยู่ก่อนก็ตาม สิ่งแวดล้อมอันเลวนั้นก็จะทำให้ปัญญาและจิตใจของเด็กเสื่อมลงไปด้วย ส่วนผู้ที่อยู่ในสภาพแวดล้อมที่ดีกว่า ได้อยู่ในครอบครัวที่ดีมีแต่ความราบรื่น บุคลิกภาพของคนนั้นก็ย่อมดีไปด้วย เพราะได้รับการปลูกฝังนิสัยที่ดีงามกว่า มีอารมณ์มั่นคงกว่า

กล่าวโดยสรุปแล้ว พันธุกรรม คือ การที่บุคคลหนึ่งเกิดมาแล้วจะต้องได้รับสภาพทางธรรมชาติบางอย่างที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ และสิ่งที่ได้รับมานี้จะต้องมาสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อม ในอันที่จะทำให้บุคคลนั้นมีนิสัยและจิตใจอย่างไร ทั้งพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมต่างก็มีบทบาทร่วมกัน ต้องอาศัยซึ่งกันและกันในการกำหนดกล่อมเกลาลักษณะต่าง ๆ ของบุคคลทั้งทางกาย ทางสังคม ทางอารมณ์ และทางสติปัญญา ให้แตกต่างกันออกไป

โซลาน่าเอาหลักทฤษฎีพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อมมาตั้งกล่าวนี้นารวมกันเข้ากับเหตุการณ์เฉพาะหน้า ซึ่งเขาถือว่าเป็นองค์ประกอบที่สำคัญประการหนึ่งในการที่บุคคลนั้นจะตัดสินใจกระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดลงไป เมื่อทั้งสามสิ่งนี้รวมกัน ก็กลายเป็นเหตุผลที่อยู่เบื้องหลังการกระทำของมนุษย์ตามหลักธรรมชาตินิยมของโซลา

* อธิพิพลของแนวคิดธรรมชาตินิยมต่อการละครสมัยใหม่

โซลาเร็นนำเอาแนวคิดธรรมชาตินิยมมาใช้ในการเขียนบทละคร โดยในระยะแรก เขาเขียนบทละครในแนวธรรมชาตินิยมวางนวนิยายเรื่อง Thérèse Raquin ซึ่งเป็นนวนิยายของเขาเอง ในการเขียนบทละครจากนวนิยายนี้ โซลามีความคิดเห็นว่าพรรณนาอาหารต่าง ๆ ในนวนิยายนั้นเมื่อนำมาเขียนเป็นบทละครก็ตัดออกไปได้ เพราะว่าฉาก เครื่องแต่งกาย วัสดุเครื่องใช้ต่าง ๆ และการจัดเวทีนั้นสามารถที่จะ "พรรณนาได้อย่างถูกต้องชัดเจนมากกว่าพรรณนาอาหารใด ๆ ในนวนิยาย"

เมื่อละครของโซลาเปิดการแสดงในปี ค.ศ. ๑๘๘๓ นั้น ละครของเขาไม่ได้รับความนิยมมากนัก แต่ว่าเขาก็ประสบความสำเร็จที่มีความคิดสร้างสรรค์ในการจัดฉาก สภาพแวดล้อมของห้องของชนชั้นกลางระดับต่ำอันมี ห้องนอน ห้องนั่งเล่น และห้องครัวซึ่งเต็มไปด้วยกระถางพืชผักต่าง ๆ กระถางแข็ง กล้องกระจกรวมกันอยู่เป็นกอง ๆ นับเป็นฉากที่เหมาะสมกับอาชีพและระดับของตัวละครมาก

ที่สำคัญที่สุดคือ แนวความคิดในการเขียนบทละครตามแบบธรรมชาตินิยมของโซลามีอิทธิพลต่อการละครสมัยใหม่มาก ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่ในการเขียนบทละคร มักเขียนบทละครให้เหตุผลในการเขียนมากขึ้น และมุ่งที่จะแสดงถึงความเป็นจริงของชีวิตในแง่มุมต่าง ๆ โดยที่ไม่สอแสร้งความทึดเห็นส่วนตัวเองไปในผลงานการเขียน

ในทางทฤษฎีแล้ว นักเขียนกลุ่มธรรมชาตินิยมนี้จะไม่เกี่ยวข้องกับกีฬามวยรยา พวกเขาจะตีแผ่เหตุการณ์ทุกอย่างออกมาโดยไม่จำกัดว่าเป็นเรื่องอะไร เช่น จะเขียนเกี่ยวกับเรื่องเพศและแรงผลักดันภายในของคนอย่างเปิดเผย เขียนเกี่ยวกับชีวิตของชนชั้นกรรมาชีพ ปัญหา และเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่จะพบเห็นได้ในชีวิตจริง แต่ในทางปฏิบัติแล้วนักเขียนกลุ่มนี้มีความรับผิดชอบค่อนข้างมาก โดยที่นักเขียนบทละครสมัยใหม่นี้ให้ความสำคัญกับสังคมแวดล้อมมาก จนกระทั่งบางครั้ง "สังคม" กลายเป็นจุดเด่นของเรื่องแทนที่จะเป็นส่วนประกอบอย่างแต่ก่อน ทั้งนี้ ก็เพื่อจะตีแผ่ให้เห็นข้อเสียของสังคมซึ่งควรจะได้มีการแก้ไข บางครั้งในละครแบบนี้จะไม่มีตัวละครตัวหนึ่งตัวใดเป็นตัวละครเอก เช่น เรื่อง The Weavers ของแกรฮาร์ท เฮาพมันน์ (Gerhart Hauptmann ๑๘๖๔-๑๙๔๖) มี "กลุ่มชน" เป็นตัวเอกของเรื่อง

ตัวละครของนักเขียนกลุ่มธรรมชาตินิยมนั้น โดยปกติแล้วตัวละครเอกของเรื่องจะเป็นบุคคลที่มีอยู่จริงในสังคม ซึ่งก็มีทั้งประเภทที่มีอำนาจฝ่ายต่ำสูง ซึ่งบางทีก็มีร่างกายแข็งแรง แต่จิตใจอ่อนแอ ก่อนไปทางวิถัจจริต ไม่สามารถเข้าใจพลังหรือแรงที่กดดันให้ตัวเองตกต่ำลงได้ และประเภทที่มีคุณงามความดีอยู่ในตัว แต่มีใช้ตัวละครที่ตีพร้อมทุกประการอย่างในละครประเภทนาฏกรรมสะเทือนอารมณ์ ตัวละครที่เด่น ๆ ของบทละครที่เขียนตามแนวธรรมชาตินิยมนั้นก็มี เช่น มิสซิสอัลวิง (Mrs. Alving) ในเรื่อง Ghosts และ เฮดดา เกเบล (Hedda Gabler) ในเรื่อง Hedda Gabler ของเฮนริก อิบเซน จูดี (Julie) และ จีน (Jean) ในเรื่อง Miss Julie ของออกัสต์ สตริงเบิร์ก เป็นต้น

ส่วนภาษาที่นักเขียนบทละครตามแนวธรรมชาตินิยมใช้นั้น นักเขียนกลุ่มนี้มีความคิดเห็นว่า ในเมื่อใช้สถานการณ์ที่เป็นจริงในการเขียน ใช้ตัวละครที่เป็นคนธรรมดาแล้ว ภาษาที่ไรท์ต้องเป็นภาษาธรรมดาที่เหมาะสมกับลักษณะของตัวละครตามสภาพความเป็นจริง ไม่เล่นสำนวน ควรจะเลี่ยงการใช้ภาษาแบบเก่า ๆ อย่างเช่น โคลงกลอน ซึ่งเคยใช้เป็นบทเจรจาของละครที่ถือเป็นวรรณคดีชั้นสูง เช่น ละครกรีกสมัยเอเธนส์ (Athens) และละครของเชกสเปียร์ (Shakespeare)

* การเปลี่ยนแปลงด้านการใช้ภาษาจึงนับเป็นอีกสำคัญประการหนึ่งที่มีอิทธิพลในการเขียนตามแบบธรรมชาตินิยม ซึ่งการเปลี่ยนแปลงนี้จะเห็นได้ชัดเจนมากในการศึกษาพัฒนาการการเขียนของอิบเซน ผู้ซึ่งได้รับสนทนาว่าเป็น "บิดาแห่งการละครสมัยใหม่" ในระยะแรก ๆ นั้น อิบเซนเขียนบทละครในรูปแบบของละครร้อยกรอง ต่อมาเขาก็เปลี่ยนแนวการเขียนเป็นแบบร้อยแก้ว เขากล่าวว่า "ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะพรรณนามนุษย์ที่แท้จริง ฉะนั้น ข้าพเจ้าจะไม่ให้เขาเหล่านั้นใช้ภาษาที่เป็นของพระผู้เป็นเจ้า" (Williams. ๑๙๕๔ : ๒๒)

นอกจากบทละครของอิบเซนแล้ว ต่อมาเราก็สามารถศึกษาการเปลี่ยนแปลงแนวการเขียนบทละครตามแบบธรรมชาตินิยมได้จากบทละครของบรรดาผู้นำในการเขียนบทละครสมัยใหม่ เช่น บทละครในระยะแรก ๆ ของออกัสต์ สตริงเบิร์ก บทละครของแอนตัน เชคอฟ จอห์น จินจ์ (John Synge ๑๘๗๑-๑๙๐๕)

ลูอีจิ พิเรนเดลโล (Luigi Pirandello ๑๘๖๗-๑๙๓๖)

แกรฮาร์ท เฮาเซมันน์ จอร์จ เบอร์นาร์ด ชอว์ (George Bernard Shaw

๑๘๕๖-๑๙๕๐) อังเดร อองตวน (André Antoine ๑๘๕๘-๑๙๑๓) และ

คอนสแตนติน สตานิสลาฟสกี (Constantin Stanislavsky ๑๘๖๓-๑๙๓๘)

ในเมื่อบทละครที่เขียนตามแบบธรรมชาตินิยมต้องการความเหมือนจริง เหมือนธรรมชาติมากที่สุด ฉากจึงนับว่าเป็นสิ่งสำคัญมากที่เกี่ยว เพราะถือกันว่าสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่มียุทธิพลต่อบุคลิกลักษณะของตัวละคร ฉากจึงต้องให้มีสภาพเหมือนจริง เหมาะกับสภาพของตัวละครนั้น ๆ

ส่วนตัวละครนั้น เมื่ออยู่ในสภาพแวดล้อมที่เหมือนจริง ก็จะต้องแสดงกิริยา การเคลื่อนไหว การกระทำให้เหมือนอย่างชีวิตคนจริง ๆ นักเขียนบทละครสมัยใหม่จึงต้องเขียนไม่ให้มีบทต่าง ๆ ที่แสดงว่า ฉะนั้นละครคือละคร เช่น บทพูดคนเดียว (Soliloquy) นาน ๆ หรือบทที่ให้ตัวละครพูดกับผู้อื่น ทั้งนี้เพื่อผลประโยชน์ในการจัดการแสดงด้วย เพราะการแสดงก็ต้องให้เหมือนธรรมชาติที่สุดเช่นกัน โดยสมมติว่า การแสดงนั้นมีใช้การแสดง แต่ตัวละครนั้นเป็นคนจริง ๆ มีชีวิตอยู่อย่างนั้นจริง ๆ ซึ่งการแสดงแบบนี้เรียกว่าการแสดงแบบ "ฝาที่สี่" (Fourth wall) คือ ตัวละครอยู่ในบ้านของเขาซึ่งประกอบด้วยฝาสี่ด้าน ที่ผู้ชมมองเห็นเพียงสามด้านก็เพราะว่าผู้ชมของละครที่สี่ คือ ทางด้านที่เป็นหน้าเวทีเข้าไป และมองเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ๆ ภายในบ้านนั้นโดยตัวละครไม่ทราบว่าผู้ชมเห็นเหตุการณ์นั้นด้วย

อย่างไรก็ดี การนำบทละครสมัยใหม่ออกแสดงในปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ นั้น มีใช้ได้ง่าย เพราะโรงละครต่าง ๆ ในสมัยนั้นต่างก็มุ่งหวังผลประโยชน์ทางการค้าโดยไม่คำนึงถึงศิลปะและวัฒนธรรมใด ๆ เจ้าของและผู้จัดการโรงละครเหล่านั้นต้องการบทละครที่เป็นที่นิยมของประชาชนผู้ชม ซึ่งในสมัยนั้นละครประเภทนาฏกรรมสะเทือนอารมณ์เป็นที่ชื่นชอบกันมากเพราะเป็นเรื่องที่เขาลมออง สนุกตื่นเต้น ให้ความเพลิดเพลิน แต่บรรดานักเขียนบทละครสมัยใหม่ต่างก็มีได้ข้อต่อ พยายามต่อสู้อย่างยิ่งในอันที่จะทำให้ประชาชน รักและดู เจ้าของโรงละครและผู้ร่วมงานด้านอื่น ๆ ยอมรับผลงานของเขาซึ่งเป็นงานเพื่อศิลปะ ซึ่งเริ่มด้วยบทละครที่เขียนตามแบบธรรมชาตินิยมดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

✓ อิทธิพลของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมที่มีอิทธิพลแพร่หลายต่อวงการวรรณกรรมอเมริกันสมัยใหม่

แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมที่มีอิทธิพลแพร่หลายต่อวงการวรรณกรรมในประเทศต่าง ๆ มาก เช่น การละครไอริช การละครอังกฤษ และการละครอเมริกัน โดยเฉพาะการละครอเมริกันนั้นได้รับอิทธิพลจากแนวการเขียนตามแบบธรรมชาตินิยมล้ำค่ากว่าการละครในประเทศอื่น ๆ ในยุโรปมาก

การละครอเมริกันเริ่มให้รับอิทธิพลจากการเขียนตามแบบธรรมชาตินิยมในตอนปลายของคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ โดยได้รับอิทธิพลจากละครของอิตาลีและนักเขียนบทละครที่สำคัญ ๆ ของยุโรป

บทละครของอิตาลีนั้นอาจแบ่งออกได้สามประเภทใหญ่ ๆ คือ ประเภทที่หนึ่ง บทละครร้อยกรอง บทละครประเภทที่เป็นบทละครโรมานติก ลากว้าง ๆ ในบทละครประเภทนี้ไม่เหมือนจริง ตัวละครก็เป็นแบบสัญลักษณ์นิยมมากกว่าธรรมชาตินิยม ประเภทที่สอง เป็นบทละครวิจารณ์สังคม ซึ่งเขียนเป็นร้อยแก้ว โดยเริ่มจากบทละครเรื่อง The League of Youth (๑๘๖๕) จากกว้าง ๆ ในบทละครประเภทนี้สมจริง ตัวละครก็เป็นแบบธรรมชาตินิยม คือ เป็นตัวละครที่มีอยู่จริงในสังคม ประเภทที่สาม เป็นละครแบบสัญลักษณ์นิยม หรือละครแบบเพรตนิยาย

บทละครของอิตาลีที่มีอิทธิพลต่อการละครอเมริกัน คือ บทละครประเภทที่เป็นบทละครวิจารณ์สังคม ซึ่งอิตาลีเชื่อกันว่าจะแสดงความจริงเกี่ยวกับปัญหาสังคม โดยเฉพาะปัญหา เช่น บทละครเรื่อง Pillars of Society (๑๘๙๓) เรื่อง A Doll's House (๑๘๗๕) เรื่อง Ghosts (๑๘๘๑) เรื่อง An Enemy of the People (๑๘๘๒) และเรื่อง Hedda Gabler (๑๘๙๐)

นอกจากนี้ก็มีนักเขียนบทละครชาวยุโรปคนอื่น ๆ ที่เป็นผู้บุกเบิกแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมที่มีอิทธิพล คือ นักเขียนบทละครชาวเยอรมัน บรอนท์ เฮาพเพินันท์ ผู้เขียนบทละครเรื่อง Before Dawn (๑๘๘๔) นักเขียนบทละครชาวรัสเซีย แมกซิม กอร์กี้ (Maxim Gorky ๑๘๖๘-๑๙๓๖) ผู้เขียนบทละครเรื่อง The Lower Depths (๑๙๐๒) และนักเขียนบทละครชาวสวีเดน ฮอกัสต์ สตรินด์เบิร์ก ผู้เขียนบทละครเรื่อง The Father (๑๘๘๓) เรื่อง Comrades (๑๘๘๘) และเรื่อง Miss Julie (๑๘๘๘)

ยูจีน โอ'นีล เป็นนักเขียนบทละครอเมริกันคนแรกที่น่าเอาวิธีการเขียนตามแบบ
 ธรรมชาตินิยมมาใช้ในการเขียนบทละครสมัยใหม่แล้วคนทั่วไปยอมรับผลงานของเขา
 โดยที่เขาศึกษางานของนักเขียนบทละครของยุโรปอย่างละเอียด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
 บทละครของอับเซ่น และยูจีน โอ'นีล นี้เองเป็นผู้ทำให้การละครอเมริกันมีชื่อเสียง
 ไปทั่วโลก

✓ สภาพพื้นฐานทางสังคมและวรรณคดี

ในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ นี้ ประเทศสหรัฐอเมริกา มีการขยายตัวทางด้านอุตสาหกรรมและความเจริญก้าวหน้าทางด้านวิทยาศาสตร์ และทางการใช้เครื่องจักรกลมาก คนอเมริกันมีอุปกรณ์ในการอำนวยความสะดวกมากมาย มีเครื่องจักรกลทำงานต่าง ๆ แทนคนมากขึ้น แนวความคิดของคนก็เข้าไปในทางด้านวิทยาศาสตร์ ซึ่งก่อให้เกิดความสนใจในแนวความคิดที่ยึดถือเหตุผลเป็นสำคัญ

ยุคนี้ เป็นยุคที่ประเทศสหรัฐอเมริกามีบทบาทสำคัญในด้านการเมืองระหว่างประเทศมาก ในปี ค.ศ. ๑๙๑๗ ประเทศสหรัฐอเมริกาได้เข้าร่วมต่อสู้ในสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง และได้รับชัยชนะในปี ค.ศ. ๑๙๑๘ และในปี ค.ศ. ๑๙๔๑ ประเทศสหรัฐอเมริกาได้เข้าร่วมต่อสู้ในสงครามโลกครั้งที่สอง โดยที่ประเทศสหรัฐอเมริกาเข้าร่วมสมทบกับฝ่ายสัมพันธมิตร จนกระทั่งได้รับชัยชนะในปี ค.ศ. ๑๙๔๕

ประเทศสหรัฐอเมริกานั้น นอกจากจะมีบทบาทสำคัญในด้านการเมืองระหว่างประเทศแล้ว ยังได้ดำเนินบทบาทสำคัญทางด้านการเมืองภายในประเทศด้วย ปัญหาสำคัญเกี่ยวกับนายทุนและกรรมกร สถานภาพความเป็นอยู่ของคน และสิทธิของชนอเมริกันผิวดำก็สามารถทำให้ปัญหาค้าง ๆ เหล่านี้คลี่คลายได้ โดยการปรับปรุงกฎหมายและวิธีปฏิบัติให้เป็นผลดีแก่ฝ่ายกรรมกรและชนผิวดำมากขึ้น

ความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วนี้ มีผลต่อวรรณคดีของประเทศมาก นักเขียนได้แนวคิดใหม่ ๆ และเนื้อหาสาระในการเขียนจาก ความเคลื่อนไหวการเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ เหล่านี้ วรรณคดีในยุคนี้จึงสะท้อนให้เห็นสภาพปรากฏการณ์ต่าง ๆ ในสังคมได้อย่างชัดเจน

วรรณคดีอเมริกันสาขาคำ ๆ เช่น วรรณคดีร้อยแก้วและร้อยกรองนั้น มีความเคลื่อนไหวเจริญก้าวหน้ามาก—แต่มีอยู่สาขาหนึ่งที่มีความเจริญก้าวหน้าล้าหลัง

วรรณคดีสาขาอื่น ๆ คือ วรรณคดีสาขากวีละคร การละครอเมริกันเพิ่งจะมีชื่อเสียงแพร่หลายทั่วโลกในสมัยคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ นี้เอง โดยที่เริ่มมีชื่อเสียงเมื่อประมาณปี ค.ศ. ๑๙๑๕ ในระยะก่อนหน้านั้น การละครอเมริกันมิได้เป็น "การละครอเมริกัน" ที่แท้จริงเพราะเป็นการนำเอาแบบอย่างบทละครมาจากทางยุโรปและอังกฤษ โดยที่มีลักษณะเป็นบทละครแบบนาฏกรรมสะท้อนอารมณ์ และละครประเภทตลกขบขัน

บทละครอเมริกันเรื่องแรกที่มีห่วงห่านองการเขียนแบบสมจริง คือ เรื่อง

Margaret Fleming (๑๘๙๑) ของ เจมส์ เอ. เบิร์น ซึ่ง เป็นเรื่องของชายคนหนึ่งที่มีภรรยาอยู่แล้ว แต่ก็ยังไปมีความสัมพันธ์กับหญิงสาวอีกคนหนึ่งจนกระทั่งมีบุตรด้วยกัน หญิงสาวคนนั้นเสียชีวิตไปเมื่อให้กำเนิดบุตรแล้ว เมื่อมารู้กาเร็ต เฟลมมิง ภรรยาของชายคนนั้นทราบเรื่องเข้าก็ตกใจและเสียใจมาก ทำให้สายตาของเธอซึ่งไม่ค่อยจะถนัดอยู่แล้วเสียไป อย่างไรก็ดี เธอก็รับเอาเด็กคนนั้นมาเลี้ยงร่วมกับบุตรของเธอเอง โดยที่เธอแยกกันอยู่กับสามี แต่ในที่สุดก็มีการปรองดองกันได้ บทละครเรื่องนี้ของ เบิร์นไม่เป็นที่พึงพอใจของบรรดาผู้อ่านว่านวยการสร้างสรรค์ ทำให้เขาต้องประสบกับภาวะการขาดแคลนทางการเงิน

บทละครเรื่องต่อ ๆ มาของเบิร์นได้รับความนิยมขึ้นมามาก นับเป็นแบบอย่างของบทละครที่เขียนในแนวที่สมจริง เช่น เรื่อง Shore Acres (๑๘๙๒)

นอกจากเบิร์นแล้ว ก็มีนักเขียนบทละครคนอื่น ๆ อีกเพียงไม่กี่คนที่พยายามเขียนโดยใช้พื้นฐานแห่งความเป็นจริง ไซบิลลิสต์และตัวละครเหมือนในชีวิตจริง นักเขียนบทละครเหล่านี้ก็ เช่น วิลเลียม กิลเล็คต์ โกลด์ ฟิทซ์ วิลเลียม มูดี (William Moody ๑๘๖๘-๑๙๑๐) และเอ็ดเวิร์ด เชลดอน

วิลเลียม กิลเล็คต์ ประสบความสำเร็จมากในการเขียนบทละครเรื่อง Secret Service (๑๘๙๔) เป็นเรื่องเกี่ยวกับความรักและการผจญภัย ฉากที่เด่นที่สุดของเรื่อง คือ ฉากในสำนักงานโทรเลข ซึ่งตัวละครส่งสารโดยใช้รหัสที่ถูกต้อง

โกลด์ ฟิทซ์ นั้นเขียนบทละครมากมายหลายเรื่อง แต่ที่ยังคงมีชื่อเสียง คือ เรื่อง The Girl with the Green Eyes (๑๙๐๒) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงผลร้ายของความอิจฉาริษยาในเรื่องการแต่งงาน เรื่อง The Truth (๑๙๐๖)

แสดงถึงความไม่สุขสงบอันเกิดจากการโกหกที่คิดตัวมาแต่กำเนิด และเรื่อง The City (๑๙๐๕) แสดงให้เห็นชีวิตในเมืองใหญ่ของครอบครัวหนึ่งที่ย้ายมาจากเมืองเล็ก ๆ

วิลเลียม บุกี้ เป็นทั้งกวีและศาสตราจารย์ในมหาวิทยาลัย บทละครที่มีชื่อเสียงของเขา คือ เรื่อง The Great Divide (๑๙๐๖) ซึ่งแสดงถึงความขัดแย้งระหว่างพวกที่นิยมความสุขสงบทางตะวันออกและพวกที่นิยมความรุนแรงทางตะวันตก ส่วนเรื่องของบทละครของมุกี้ขึ้นอยู่กับตัวละคร บทสนทนา และสิ่งที่แสดงความรู้สึกนึกคิดของกบอเมริกัน

บทละครอีกเรื่องหนึ่งของมุกี้ที่นักวิจารณ์บทละครหลายคนมีความเห็นว่าตัวละครและบทสนทนาดี คือ เรื่อง The Faith Healer (๑๙๐๕) แต่ว่าบทละครของมุกี้ก็ไม่เป็นที่นิยมของบรรดาผู้ชมละครมากนัก

ส่วนบทละครเด่น ๆ ของ เอ็ดเวิร์ด เชลดอน ก็มีเรื่อง Salvation Nell (๑๙๐๔) เรื่อง The Nigger (๑๙๐๕) เรื่อง The Boss (๑๙๑๑) และเรื่อง Romance (๑๙๑๓)

อย่างไรก็ดี นักเขียนบทละครเหล่านี้ก็ยังคงใช้วิธีการเขียนแบบละครนาฏกรรมสะเทือนอารมณ์ปะปนอยู่ ทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างตัวละคร สิ่งแวดล้อม และการแสดงออกยังไม่เด่นชัด

สถานภาพของการละครในยุคนั้นไม่น่ามองนัก เพราะมีปัญหาทางด้านโรงละคร โรงละครส่วนใหญ่อยู่ในกรุงนิวยอร์ก คณะละครที่ต้องร่อนเร่แสดงจึงประสบปัญหาเกี่ยวกับโรงละคร นอกจากนี้ก็มีปัญหาเกี่ยวกับการจองรายการแสดง เนื่องจากมีผู้จัดรายการแสดงหลายรายไม่กระทำตามสัญญาการแสดงตามที่ตกลงกันไว้ จึงก่อให้เกิดมีตัวแทนในการจองรายการแสดงขึ้น

ในปี ค.ศ. ๑๘๙๖ มีตัวแทนจองรายการแสดงและเจ้าของโรงละครกลุ่มหนึ่งรวมกลุ่มกันขึ้นเพื่อที่จะควบคุมกิจการโรงละครอเมริกัน โดยจัดตั้งเป็นสมาคมขึ้นชื่อว่า สมาคมซินดิเกท (The Syndicate) สมาชิกที่สำคัญของสมาคมนี้คือ ชาร์ลส์ ฟอร์ดแมน (Charles Frohman ๑๘๕๔-๑๙๐๕) เมื่อสมาคมนี้จัดตั้งขึ้นมา ก็มีผู้คัดค้านไม่เห็นด้วยบ้าง เช่น นักแสดงเด่น ๆ บางคน เช่น มินนี่ ฟิสก์ (Minnie Fiske) เจมส์ เอ. เอิร์น และเจมส์ โอ'เนลล์ (James O'Neill)

นักแสดงเหล่านี้ไม่ยอมแสดงให้กับสมาคมนี้ โดยที่ยอมไปแสดงให้กับโรงละครเล็ก ๆ แต่ที่สำคัญที่สุดคือสมาคมนี้ขัดแย้งกับ เดวิด เบลาสโก (David Belasco ๑๘๕๔-๑๙๓๑) ซึ่งเป็นผู้อำนวยการสร้างละครที่เป็นที่นิยมที่สุดในประเทศสหรัฐอเมริกาในระบอบสิบปีแรกของคริสต์ศตวรรษที่ ๒๐ เบลาสโกเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในการจัดรายการแสดงละครที่มีคุณภาพ แต่เขาไม่ยอมทำสัญญาจัดการรายการแสดงให้กับสมาคมซินดิเกท เบลาสโกจัดแสดงละครนาฏกรรมสะท้อนอารมณ์ที่ได้รับความนิยมมาก เช่น เรื่อง The Heart of Maryland (๑๘๙๕) เรื่อง The Girl of the Golden West (๑๙๐๘) และเรื่อง Rose of the Rancho (๑๙๐๖)

ต่อมาก็มีสมาคมที่จัดการเกี่ยวกับการละครอีกสมาคมหนึ่งเกิดขึ้นคือ สมาคมชูเบิร์ตส์ (The Shuberts) ผู้จัดการโรงละครท้องถิ่นหลายแห่งที่ไม่พอใจสมาคมซินดิเกทก็หันมาสนับสนุนสมาคมชูเบิร์ตส์ ทั้งสองสมาคมนี้ก็แข่งขันกันตลอดมา ในที่สุดพลังของกลุ่มซินดิเกทก็อ่อนลงหลังจากที่โฟรท์แมนซึ่งเป็นบุคคลที่สำคัญที่สุดของสมาคมถึงแก่กรรมในปี ค.ศ. ๑๙๐๕

เนื่องจากมีปัญหาถึงกล่าว นักเขียนบทละครในยุคนี้ คือ ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๘๙๖-๑๙๑๕ จึงเกิดความห่อถอยในการเขียน ทำให้มีผลงานที่สำคัญ ๆ ที่เป็นทีกล่าวขวัญถึงไม่มากนัก ทั้ง ๆ ที่นักเขียนบทละครหลายคนคงกล่าวมาแล้วพยายามที่จะหาคองเขียนบทละครในแนวใหม่ ใจเกินเรื่องใหม่ ๆ แต่ก็ไม่เป็นที่ยอมรับของผู้จัดการแสดง นอกเสียจากว่าจะต้องนำมาดัดแปลงแก้ไขเสียใหม่ให้เป็นที่ยอมรับของชนส่วนใหญ่เสียก่อน นอกจากนั้น ก็มีการเขียนบทละครเพื่อดาราละครโดยเฉพาะ เขียนเพื่อให้เหมาะกับการละครที่ผู้ชมนิยมชมชอบ ซึ่งก็เป็นการกระทำเพื่อการค้า ต่อมาประมาณปี ค.ศ. ๑๙๑๕ ก็ได้มีการเปลี่ยนแปลงครั้งยิ่งใหญ่เกี่ยวกับการละครซึ่งทำให้การละครอเมริกันเจริญขึ้นมาก

✓ การละครอเมริกันตั้งแต่ประมาณปี ค.ศ. ๑๙๑๕-๑๙๒๕

✕ ในระยะก่อนปี ค.ศ. ๑๙๑๕ เล็กน้อย ได้มีโรงละครชื่อ "ลิคิปะ" เกิดขึ้นในประเทศสหรัฐอเมริกา ซึ่งนับเป็นความเคลื่อนไหวแนวใหม่ในอันที่จะส่งเสริมให้การละครอเมริกันเป็น "การละครอเมริกันที่แท้จริง" ขึ้นมา มีการจัดการแสดง "ละครสมัยใหม่"

ซึ่งมีแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมให้คนอเมริกันได้ชม โดยนำเอาบทละครของนักเขียนบทละครชาวยุโรป เช่น อิบเซน เฮาพมันน์ และสตรินด์เบอร์ก เป็นต้น มาจัดแสดง ทำให้ผู้ชมละครชาวอเมริกันได้คุ้นเคยกับบทละครของนักเขียนเหล่านั้น ในขณะเดียวกัน นักเขียนบทละครอเมริกันก็ได้นำเอาแนวการเขียนแบบสมจริงหรือแบบธรรมชาตินิยมมาใช้ในการเขียนบทละครด้วย

ในมหาวิทยาลัยบางแห่งก็จัดให้มีการศึกษาเกี่ยวกับการละคร ที่มีชื่อเสียงมากคือ มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University) ศาสตราจารย์จอร์จ เพียร์ส เบเกอร์ (Professor George Pierce Baker ๑๘๖๖-๑๙๓๕) ได้เปิดสอนวิชาการเขียนบทละครขึ้น หรือที่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไปว่า "๔๘ Workshop" ศาสตราจารย์เบเกอร์สอนวิชาการเขียนบทละครขึ้นเบื้องต้นและขั้นก้าวหน้าที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๐๕-๑๙๒๕ การเปิดสอนวิชาการเขียนบทละครของศาสตราจารย์เบเกอร์นับเป็นพลังสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้เกิดนักเขียนบทละครสมัยใหม่ขึ้น ผลงานที่โดดเด่นของนักศึกษาจะได้รับการสนับสนุนให้นำไปจัดแสดงที่โรงละครแอสสิซ (The Agassiz Theatre)

นักศึกษาที่เรียนสำเร็จรุ่นแรก ๆ และกลายเป็นนักเขียนบทละครที่มีชื่อเสียงในเวลาต่อมาก็มี เอ็ดเวิร์ด เชคคอน เอ็ดเวิร์ด โนบล็อก (Edward Knoblock) และ เพอร์ซี่ แม็กเคย์ (Percy MacKaye) รุ่นต่อ ๆ มา ก็มี ยูจีน โอ'นีล ฟิลิป บาร์รีย์ (Philip Barry) เจส เอ็น เบร์แมน (S. N. Behrman) จิดนีย์ โฮเวิร์ด จอห์น โฮเวิร์ด ลอว์สัน (John Howard Lawson) จอห์น ดอส พาสซอส (John Dos Passos) และ ทมัส วูล์ฟ (Thomas Wolfe)

นักศึกษาที่เรียนกับศาสตราจารย์เบเกอร์ นอกจากจะเรียนสำเร็จมาเป็นนักเขียนบทละครแล้ว บางคนก็กลายเป็นผู้กำกับการแสดงที่มีชื่อเสียง เช่น วินทรอป เอมส์ (Winthrop Ames) จอร์จ แอ็บบ็อตต์ (George Abbott) และ เทเรซา เฮลเบิร์น (Theresa Helburn) บางคนก็เป็นนักวิจารณ์ เช่น เคนเน็ท แม็กโกวัน (Kenneth MacGowan) วอลเทอร์ อีตัน (Walter Eaton)

โรเบิร์ต เบนช์เลย์ (Robert Benchley) และเมสัน บราวน์ (Mason Brown) และที่เป็นนักแสดงก็มี เช่น แมรี มอร์ริส (Mary Morris) โคโรธี แซนด์ (Dorothy Sands) และออสกูด เพอร์คินส์ (Osgood Perkins)

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๕ ศาสตราจารย์เบเคอร์ก็ไปเป็นหัวหน้าภาควิชาการละครที่มหาวิทยาลัยเยล (Yale University) ซึ่งที่มหาวิทยาลัยเยลนี้ ศาสตราจารย์เบเคอร์ก็ไ้เป็นผู้กำกับการแสดงละครของมหาวิทยาลัยด้วย

นอกจากจะมีคณะละครของมหาวิทยาลัยหรือวิทยาลัยแล้ว ก็ยังมีคณะนักแสดงละครต่าง ๆ หลายคณะที่ต้องการจะจัดแสดงละครในแนวแปลก ๆ และส่งเสริมการละครใหม่ ๆ โดยนำเอาแนวความคิดมาจากคณะละครในยุโรป ละครคณะที่เด่น ๆ สำคัญ ๆ ก็มี เช่น คณะเดอะ วอชิงตัน สแควร์เพลเยอร์ส (The Washington Square Players) คณะเดอะพรอวินซ์ทาวน์เพลเยอร์ส (The Provincetown Players) และคณะเดอะ เนเบอร์ฮูดเพลย์เฮาส์ (The Neighborhood Playhouse)

ละครคณะเดอะ วอชิงตัน สแควร์เพลเยอร์ส ละครคณะนี้เริ่มจัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๑๔ หลังจากที่ผู้สนใจในด้านการละครได้ช่วยกันจัดแสดงละครของ ลอร์ดดันซันนี่ (Lord Dunsany) เรื่อง The Glittering Gate ที่เวทีด้านหลังของร้านขายหนังสือวอชิงตัน สแควร์ จนกระทั่งประสบผลสำเร็จอย่างก็แล้ว ละครคณะนี้ได้รับความนิยมจากนักวิจารณ์และผู้ชมละครมาก เนื่องจากละครคณะนี้เป็นนโยบายที่จะจัดแสดงละครที่มีคุณค่าในทางศิลปะเท่านั้น โดยจัดแสดงละครทั้งของนักเขียนบทละครชาวยุโรปและอเมริกัน เช่น เรื่อง Mrs. Warren's Profession ของชอว์ เรื่อง The Life of Man ของดีโอนิก อังเกรออฟ (Leonid Andreyev ๑๘๗๑-๑๙๑๘) เรื่อง Ghosts ของฮิบเซน ละครร้อยกรองของมอริซ แมเทอร์ลิงค์ (Maurice Maeterlinck ๑๘๖๒-๑๙๔๘) และเรื่อง The Sea Gull ของเชกอฟ ส่วนบทละครของนักเขียนบทละครชาวอเมริกันก็มีเรื่อง In the Zone ของไอว์นส์

ในตอนแรก ๆ คณะเดอะวอชิงตัน สแควร์ เพเลเยอร์ส นี้เข้าโรงละครเดอะแบนด็อกซ์ (The Bandox Theatre) ที่กรีนวิค วิลเลจ (Greenwich Village) ในการวิคแสดงละคร ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๑๗ ละครคณะนี้ก็ย้ายไปแสดงที่โรงละครเดอะคอมเมดี้ (The Comedy Theatre) ในย่านบรอดเวย์ ในระยะนี้ทางคณะก็ต้องทำงานแข่งขันกับผู้ที่จัดการแสดงละครเพื่อการค้า ทำให้เกิดมีปัญหาคือ ในที่สุด ละครคณะนี้ก็ต้องประสบกับความล้มเหลว ต้องล้มเลิกกิจการไปในปี ค.ศ. ๑๙๑๘

อย่างไรก็ดี ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๑๘ สมาชิกของคณะเดอะวอชิงตัน สแควร์ เพเลเยอร์ส ก็รวมตัวกันใหม่ จัดตั้งเป็นคณะขึ้นใหม่ชื่อว่า คณะเดอะเธียเตอร์กิลด์ (The Theatre Guild) แต่จุดมุ่งหมายในการจัดตั้งคณะละครก็ยังเหมือนเดิม คือ มุ่งที่จะจัดแสดงละครที่มีศิลปะ ไม่ใช่ละครทั่ว ๆ ไปที่จัดแสดงโดยคณะหรือผู้ที่จัดแสดงละครเพื่อการค้า

ในการจัดตั้งคณะใหม่นี้ คณะเดอะเธียเตอร์กิลด์ ได้เข้าโรงละครเดอะแกร์ริก (The Garrick Theatre) ในนิวยอร์ก (New York) เป็นสถานที่จัดรายการแสดง ครั้งแรกจัดแสดงละครเรื่อง Bonds of Interest ของเจซินโท เบนาเวนเต (Jacinto Benavente ๑๘๖๖-๑๙๕๔) เนื่องจากละครเรื่องนี้ไม่เป็นที่นิยมของผู้ชม ทำให้ทางคณะเกิดปัญหาทางการเงิน แต่ทางคณะก็มีใจห่อถอย ยังคงจัดแสดงละครต่อไป และเมื่อทางคณะจัดแสดงละครเรื่อง John Ferguson ของแซนท์ จอห์น เออร์วิน (St. John Ervine) ฐานะทางการเงินของคณะก็ดีขึ้น เพราะละครเรื่องนี้ประสบผลสำเร็จมาก

ในระยะสองสามปีแรกของการจัดตั้งคณะเดอะเธียเตอร์กิลด์ นั้น ทางคณะต้องไ้บทละครจากต่างประเทศเป็นส่วนใหญ่ในการจัดการแสดง เช่น เรื่อง Heartbreak House เรื่อง Back to Methuselah และเรื่อง Saint Joan ของฮอว์ นอกจากนี้ก็เป็นบทละครของนักเขียนบทละครคนสำคัญ ๆ เช่น เกออร์กไกเซอร์ (Georg Kaiser ๑๘๗๘-๑๙๕๕) อังเร เรอเน เลโนมอนด์ (Henri-René Lenormand ๑๘๘๒-๑๙๕๑) พอล กลอเกล

(Paul Claudel ๑๘๖๘-๑๙๕๕) อังเกรอ! เอิร์นส์ท โทลเลอร์ (Ernst Toller ๑๘๙๓-๑๙๓๙) ฟิแรนเกลโล กอร์กี อิมเซ่ สตรีนเคเบอร์ก อาเชอร์ ชนิทซ์เลอร์ (Arthur Schnitzler ๑๘๖๖-๑๙๓๑) อีวาน เทอร์กีนอฟ (Ivan Turgenev ๑๘๑๘-๑๘๘๓) และ ลีโอ ทอลสตอย (Leo Tolstoy ๑๘๒๘-๑๙๑๐)

ต่อมาทางคณะเดอะ เซียเตอร์ กิลด์ ก็ให้ความสนใจในบทรละครของนักเขียนบทรละครชาวอเมริกันเอง บทรละครอเมริกันเรื่องแรกที่ตีพิมพ์ทางคณะนำมาแสดงก็คือเรื่อง The Adding Machine ของเอดเมอร์ ไรซ์ และเมื่อทางคณะได้ยูจีน โอ'นีล มาทำงานร่วมด้วย ทางคณะก็ได้ให้ความสนใจแก่นักเขียนบทรละครชาวอเมริกันมากขึ้น

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๔ คณะเดอะ เซียเตอร์ กิลด์ ก็ได้สร้างโรงละครของตนเองขึ้น และได้จัดแสดงผลงานของยูจีน โอ'นีล บทรละครที่ทำให้โอ'นีลประสบความสำเร็จครั้งยิ่งใหญ่คือเรื่อง Marco Millions และเรื่อง Strange Interlude นอกจากนี้ ทางคณะก็ได้จัดแสดงผลงานที่เด่น ๆ ของเอดเมอร์ ไรซ์ โรเบิร์ต เซอร์วูด แมกซ์เวลล์ แอนเดอร์สัน และฟิลิป แมร์รีย

เมื่อกิจการทางการแสดงเจริญก้าวหน้าขึ้น ในระยะปี ค.ศ. ๑๙๒๖-๑๙๒๗ ทางคณะเดอะ เซียเตอร์ กิลด์ จึงได้ขยายกิจการไปยังเมืองอื่น ๆ ด้วย โดยเปิดสาขาที่เมืองบัลติมอร์ (Baltimore) บอสตัน (Boston) กลีฟแลนด์ (Cleveland) พิตส์เบิร์ก (Pittsburgh) ฟิลาเดลเฟีย (Philadelphia) และชิคาโก (Chicago) แต่เมื่อจัดแสดงละครมาก ๆ เข้า ฤทธภาพก็เริ่มเสื่อมลง เมื่อเป็นเช่นนั้น ทางคณะก็ต้องงดการแสดงในเมืองอื่น ๆ ที่เป็นสาขา และมีการเปลี่ยนแนวนโยบายของคณะ ทำให้เกิดการแตกแยกกันขึ้นในคณะ ในที่สุด ก็เหลือสมาชิกที่ริเริ่มจัดตั้งคณะขึ้นเพียงสองคน คือ ลอว์เรนซ์ แลงเงอร์ (Lawrence Langer) และเซเชซา เฮลเบอร์น ที่ยังต่อสู้ยึดมั่นในนโยบายเดิม จนกระทั่งสามารถแยกตัวออกจากคณะผู้สร้างละครเพื่อการค้าได้สำเร็จในปี ค.ศ. ๑๙๔๐

การที่มีละครคณะเดอะ เซียเตอร์ กิลด์ นี้ ทำให้ผู้จัดการละครเพื่อการค้ายอมรับผลงานของนักเขียนบทรละครสมัยใหม่ทั้งที่เป็นชาวอเมริกันและชาวต่างประเทศ

ละครคณะเคอะ พรอวินซ์ทาวน์ เพลเยอร์ส ละครคณะนี้มีนโยบายที่จะต่อต้านโรงละครที่จัดการแสดงเพื่อการค้า เริ่มจัดตั้งขึ้นในฤดูร้อนของปี ค.ศ. ๑๙๑๕ โดยคณะศิลปินและนักเขียนบทละครที่ว่างงานในเมืองพรอวินซ์ทาวน์ มลรัฐแมสซาชูเซต (Provincetown, Massachusetts) เป็นผู้ริเริ่มจัดตั้งขึ้น ในระยะแรก ๆ ที่จัดตั้งคณะขึ้นนั้น ทางคณะก็จัดแสดงละครที่ระเบียงบ้าน ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๑๖ ทางคณะก็ย้ายไปแสดงที่นิวยอร์ก

คณะเคอะ พรอวินซ์ทาวน์ เพลเยอร์สนี้มีจุดมุ่งหมายที่จะจัดแสดงผลงานของนักเขียนบทละครชาวอเมริกันเอง พวกเขาต้องการที่จะเสาะหานักเขียนบทละครใหม่ ๆ ให้โอกาสแก่นักเขียนบทละครได้แสดงออกซึ่งความคิดอย่างอิสระเสรี และต้องการที่จะช่วยเหลือให้นักเขียนบทละครที่ไม่สามารถนำผลงานไปเสนอเพื่อจัดแสดงที่ไหนได้ นอกจากนี้ ละครคณะนี้มีความปรารถนาที่จะช่วยเหลือให้นักแสดง นักออกแบบ ผู้กำกับการแสดง และเจ้าหน้าที่ทางด้านเทคนิคได้ทดลองปฏิบัติงาน

ละครคณะเคอะ พรอวินซ์ทาวน์ เพลเยอร์สนี้มี จอร์จ แกรม คุก (George Cram Cook) เป็นผู้นำ มียูจีน โอ'นีล ซึ่งเข้าร่วมทำงานกับทางคณะในปี ค.ศ. ๑๙๑๖ และซูซาน กลาสเปิลล์ (Susan Glaspell ๑๘๘๒-๑๙๔๘) เป็นนักเขียนบทละครประจำคณะ

เมื่อทางคณะเคอะ พรอวินซ์ทาวน์ เพลเยอร์สจัดแสดงละครของโอ'นีลเรื่อง Bound East for Cardiff ก็ประสบความสำเร็จทันที ละครเรื่องนี้เป็นที่ชื่นชอบของบรรดาผู้ชมละครมาก บทละครเรื่องต่อ ๆ มาของโอ'นีลที่ทางคณะนำมาจัดแสดงก็มี เช่น เรื่อง Before Breakfast เรื่อง Fog เรื่อง The Sniper เรื่อง The Long Voyage Home เรื่อง 'Ile เรื่อง The Emperor Jones และเรื่อง Differ'nt

บทละครของนักเขียนคนอื่น ๆ ที่ทำให้ทางคณะประสบความสำเร็จในการจัดการแสดงก็มีเรื่อง Trifles และเรื่อง Inheritors ของซูซาน กลาสเปิลล์ ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๒๑-๑๙๒๒ ก็มีเรื่อง The Hand of the Potter ของ

ธีโอดอร์ ไดรเซอร์ (Theodore Dreiser ๑๘๖๙-๑๙๔๕) และเรื่อง The Hairy Ape ของไอ'นีล

เมื่อคณะละคร พรอวินซ์ทาวน์ เพลเยอร์สจัดแสดงละครเรื่อง The Emperor Jones ของไอ'นีลในปี ค.ศ. ๑๙๒๐ นั้น ทางคณะประสบผลสำเร็จมากจนกระทั่งก่อให้เกิดการแตกแยกขึ้นในคณะ มีการแตกแยกแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มหนึ่งยังคงสนใจในผลงานใหม่ ๆ ที่เป็นการทดลองเท่านั้น ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งสนใจความเจริญก้าวหน้าและความสำเร็จของคณะ

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๒๒-๑๙๒๓ ทุกวันประกาศให้ทางคณะหยุดพักการแสดงเป็นเวลาหนึ่งปีเพื่อที่จะพิจารณาจุดหมายของทางคณะใหม่

ในระหว่างนั้นเอง คือในปี ค.ศ. ๑๙๒๓ ยูจีน ไอ'นีล โรเบิร์ต เอ็ดมันด์ โจนส์ (Robert Edmond Jones ๑๘๘๙-๑๙๔๔) และเกนเน็ท แม็คโกวัน ก็ได้ร่วมกันจัดตั้งเป็นคณะที เอ็กซเพริเมนทัล เธียเตอร์ (The Experimental Theatre) โดยจัดการแสดงเน้นการแสดงที่เป็นอาชีวะมากขึ้น แต่ก็ยังคงสนใจในการทดลองแสดงละครใหม่ ๆ ด้วย ในขณะเดียวกัน คณะคณะนี้ก็นำเอาบทละครเก่า ๆ เช่น ของสตริงเบิร์กและของนักเขียนบทละครคนอื่น ๆ รวมทั้งของไอ'นีลเองนำมาจัดแสดงด้วย แต่ต่อมาทางคณะก็ประสบปัญหาอีก มีความขัดแย้งกันในเรื่องจุดหมายที่เกี่ยวกับด้านอาชีพและอุดมคติ

ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๒๕ ทางคณะละคร พรอวินซ์ทาวน์ เพลเยอร์สก็รวมตัวกันจัดคณะขึ้นใหม่อีก แต่ก็ต้องประสบปัญหาทางการเงิน ในปี ค.ศ. ๑๙๒๕ ทางคณะก็ต้องเลิกกิจการไป

อย่างไรก็ดี คณะละครพรอวินซ์ทาวน์ เพลเยอร์สนั้นนับเป็นคณะละครที่สำคัญคณะหนึ่งที่ส่งเสริมให้การละครอเมริกันเจริญรุ่งเรืองขึ้น เป็นคณะที่จัดแสดงละครที่ไม่เหมือนละครย่านบรอดเวย์ให้ชุมชนได้ชม เป็นคณะที่ทำให้ให้นักเขียนบทละครชาวอเมริกันเป็นที่ยอมรับในวงการละครอเมริกัน

คณะละครพรอวินซ์ทาวน์ เพลเยอร์ส คณะคณะนี้เริ่มจัดตั้งขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๑๕ ในนิวยอร์ก ผู้ริเริ่มในการจัดตั้งก็คือ ไอรีน และ อลิส เลวีน

(Irene and Alice Lewisohn) สองพี่น้องซึ่งมีฐานะดี มีการศึกษาดี มีโอกาสท่องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ ทั้งสองพี่น้องนี้ได้เปิดโรงละครแห่งแรกที่มีอุปกรณ์อย่างดี

ในระยะแรกที่มีการจัดตั้งละครคณะนี้ขึ้นนั้น นักแสดงของคณะไม่ได้รับค่าจ้างในการแสดง เป็นนักแสดงสมัครเล่น แต่ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๒๐ เมื่อมีการเรียกร้องให้ทางคณะละครจักแสดงละครให้ดี ให้มีคุณภาพขึ้น จึงมีการจ้างนักแสดงอาชีพมาร่วมแสดงด้วย เมื่อมีค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้น ทำให้ทางคณะมีปัญหาทางการเงิน และปัญหาอื่น ๆ อีกมากมาย ทำให้ต้องหยุดการแสดงไปในปี ค.ศ. ๑๙๒๑ ในปี ค.ศ. ๑๙๒๔ ก็จัดตั้งเป็นคณะใหม่ขึ้นมาอีก

นอกจากคณะเดอะ วอชิงตัน สแควร์ เฟลเยอร์ส คณะเดอะ พรอวินซ์ทาวน์ เฟลเยอร์ส และคณะเดอะ เนเบอร์ฮูด เฟลย์เฮาส์แล้ว ก็ยังมีละครคณะอื่น ๆ อีก เช่น คณะเดอะ ทอย เธียเตอร์ (The Toy Theatre) ในบอสตัน คณะเดอะ ลิทเทิล เธียเตอร์ (The Little Theatre) ในชิคาโก และคณะเดอะ กีทรอยท์ อาร์ตส์ แอนด์ กราฟส์ เธียเตอร์ (The Detroit Arts and Crafts Theatre)

ละครคณะที่มีชื่อเสียงดังกล่าวนี้นี้ได้ร่วมกันกันผ่าอุปสรรคต่าง ๆ ในอันที่จะช่วยยกระดับของการละครอเมริกันให้อยู่ในระดับของศิลปะที่สูงขึ้น โดยการยอมรับแก่นเรื่องใหม่ ๆ ซึ่งนักเขียนบทละครนำมาจากปัญหาสังคม การวิเคราะห์จิต และเรื่องที่มีความจริงซึ่งช่วยก่อให้เกิดนักเขียนบทละครอเมริกันที่แท้จริงขึ้นด้วย

ในระยะนี้มีนักเขียนบทละครชาวอเมริกันที่สำคัญ ๆ เกิดขึ้นหลายคน นักเขียนบทละครเหล่านี้ทดลองใช้แนวคิดใหม่ ๆ ในการเขียน เช่น ใช้แนวการเขียนตามแบบธรรมชาตินิยม สัญลักษณ์นิยม และบรรยายพรรณนา เพื่อที่จะยกฐานะของการละครอเมริกันให้มีคุณค่าทางวรรณคดีขึ้น และเพื่อที่จะสนับสนุนส่งเสริมนักเขียนบทละคร โจเซฟ พูลิตเซอร์ (Joseph Pulitzer) บรรณาธิการหนังสือ Post-Dispatch ที่เซนต์ หลุยส์ ก็ได้จัดตั้งรางวัลพูลิตเซอร์ให้แก่นักเขียนบทละครตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๑๗ เป็นต้นมา

ในบรรดานักเขียนบทละครที่สำคัญ ๆ ในระยะนี้ นักเขียนบทละครที่เด่นที่สุด คือ ยูจีน โอ'นีล โอ'นีลเป็นผู้ก่อให้เกิดการสร้างสรรคในการละครอเมริกันไว้มากมาย

เขาเป็นผู้ก่อให้เกิดละครโศกนาฏกรรม เขากล้าทดลองใช้แนวการเขียนแบบ
ธรรมชาตินิยม โดยให้สถานการณ์ที่เป็นจริงในการเขียนบทละคร ใช้ตัวละครที่เป็นชนชั้น
กรรมาชีพ เช่น พวกกษัตริย์ของ กะลาสีเรือ ชาวนา โสเภณี และพวกนิโกร เป็นต้น
ภาษาที่เขานำมาใช้ก็ใช้คำศัพท์ ได้ถ้อยคำที่ใช้กันจริง ๆ ในบรรดาหมู่นั้น เขา
ทดลองใช้รูปแบบใหม่ในการเขียนบทละคร เช่น ละครพูดคนเดียว (Monologue)
ละครชุดสามตอนจบ (Trilogies) ละครที่เป็นสัญลักษณ์ (Symbols) และ
ละครที่ใช้หน้ากาก (Masks) นอกจากนี้ เขายังเป็นผู้ที่นำเอาทฤษฎีทางจิตวิทยามา
ใช้ในการเขียนด้วย

ผลงานของยูจีน โอ'นีล ทำให้เห็นแนวโน้มของการละครอเมริกันสมัยใหม่ เขา
ทำให้การละครอเมริกันซึ่งเคยล้าหลังการละครในยุโรปเจริญก้าวหน้าเท่าทันการละครใน
ยุโรปได้ และยังทำให้การละครอเมริกันเป็นที่รู้จักแพร่หลาย มีชื่อเสียงไปทั่วโลกด้วย

เนื่องจากยูจีน โอ'นีลเป็นบุคคลแรกที่ทำให้การละครอเมริกันเจริญรุ่งเรืองขึ้น
จนกระทั่งได้รับสมญาว่าเป็น "บิดาแห่งการเขียนบทละครอเมริกันสมัยใหม่" ผู้เขียนจึง
ใคร่เสนอชีวิตและผลงานที่เด่น ๆ บางเรื่องของเขาไว้ในการศึกษาครั้งนี้ด้วย

✓ ชีวิตและงานของยูจีน โอ'นีล

ยูจีน โอ'นีล หรือ ยูจีน แกลดสโตน โอ'นีล (Eugene Gladstone
O'Neill) เป็นนักเขียนบทละครที่มีเชื้อสายชาวไอริชที่อพยพเข้าไปอยู่ในประเทศสหรัฐ-
อเมริกา โอ'นีลเกิดเมื่อวันที่ ๑๖ เดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๘๘๒ ที่โรงแรมแห่งหนึ่งในย่าน
บรอดเวย์ ในกรุงนิวยอร์ก บิดาของเขาคือ เจมส์ โอ'นีล เป็นคาราละครที่มีชื่อเสียง
คนหนึ่งของประเทศสหรัฐอเมริกา โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากบทบาทการแสดงในเรื่อง
The Count of Monte Cristo บารกาของเขาคือ เอลลา ควินลัน
(Ella Quinlan) กลายเป็นกณดึกยาเสพติดหลังจากการกลอดมุกเพราะแพทย์ให้
มอร์ฟีนในการบรรเทาความเจ็บปวดมากเกินไป

ยูจีน โอ'นีลมีชีวิตคลุกคลีอยู่กับโรงละครตั้งแต่วัยเด็ก บิดามารดาของเขานำ
เขาไปยังเมืองต่าง ๆ ในขณะที่เขาไปแสดงละครด้วย เมื่อถึงวัยเรียน บิดามารดาก็ส่งเขา

ไปเรียนที่โรงเรียนประจำหลายแห่ง ในที่สุด โอ'นีลก็สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาจากโรงเรียนเบ็ตส์ อแคดเจมี (Betts Academy) ที่เมืองสแตมฟอร์ด ในมลรัฐคอนเนตทิคัต (Stamford, Connecticut) ในปี ค.ศ. ๑๙๐๖ หลังจากนั้น เขาก็เข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยพรินซ์ตัน (Princeton University) จนกระทั่งเกือบจะสิ้นปีหนึ่ง เขาก็ต้องออกจากมหาวิทยาลัยเพราะการดื่มจนกระทั่งเมาแล้วอาละวาด

เมื่อออกจากมหาวิทยาลัยแล้ว ยูจีน โอ'นีลก็เข้าทำงานที่บริษัทแห่งหนึ่ง เมื่อมีเวลาว่าง โอ'นีลมักจะอ่านหนังสือในห้องสมุดของบิดาของเขาเสมอ เขาสนใจใฝ่ในการศึกษาค้นคว้าเอง ด้วยการอ่านมาก เขาชอบอ่านเรื่องของวิกเตอร์ ฮูโก (Victor Hugo) อเล็กซานเดอร์ ดูมัส (Alexandre Dumas) ชาร์ลส์ ดิกเกนส์ (Charles Dickens) รัดยาร์ด คิปลิง (Rudyard Kipling) ออสการ์ ไวลด์ (Oscar Wilde) โจเซฟ คอนราด (Joseph Conrad) และแจ็ก ลอนดอน (Jack London) รวมทั้งประวัติศาสตร์ไอริช ปรัชญาของเอเมอร์สัน (Emerson) และบทกวีของสก็อตและไบรอน (Scott and Byron) เขามีความึกเห็นว่าเขาสามารถที่จะเรียนรู้ได้มากกว่าการเรียนในมหาวิทยาลัย เช่นเดียวกับที่ซอร์ และโอ'เคซี (O'Casey ๑๘๘๔-) ได้กระทำมาแล้ว

ในปี ค.ศ. ๑๙๐๙ ยูจีน โอ'นีลได้แต่งงานลับ ๆ กับแคทลีน เจนคินส์ (Kathleen Jenkins) ประมาทหนึ่งอาทิตย์ก่อนที่จะเดินทางไปฮอนดูรัส (Honduras) กับเรือเดินทะเล แต่เนื่องจากเขาป่วยเป็นไข้มาเลเรีย เขาจึงต้องเดินทางกลับประเทศสหรัฐอเมริกา เมื่อเขากลับมา ก็เข้าทำงานกับบิดา โดยร่วมแสดงละครในเรื่อง The White Sister เขาร่วมเดินทางกับคณะละครจากเซนต์ หลุยส์ ไปยังบอสตัน เมื่อสิ้นสุดฤดูกาลแสดง โอ'นีลก็ลงเรือนอร์วีเจียน (Norwegian) ท่องเที่ยวไปยังบัวโนส ไอริส (Buenos Aires) ซึ่งนับเป็นการผจญภัยครั้งที่สองของเขา จากการท่องเที่ยวทำให้เขาได้พบปะกับคนระดับต่าง ๆ กัน ได้มีประสบการณ์มากพอที่จะนำมาใช้ในการเขียนได้เหมือนอย่างเช่นแจ็ก ลอนดอน

จากบัวโนส ไอริส โอ'นีลท่องเที่ยวต่อไปยังเมืองเคอร์บันในแอฟริกา (Durban, Africa) และกลับไปนิวยอร์กในปี ค.ศ. ๑๙๑๑

ยูจีน โอ'เฟลด์กลับมาอยู่ในนิวออร์ลีนส์ด้วยความยากจนแร้นแค้น แต่เขาก็ไม่อยากจะไปขอความช่วยเหลือจากบิดามารดา แม้แต่ภรรยาซึ่งมีบุตรชายด้วยกันคนหนึ่ง เขาก็ไม่ไปเยี่ยมเยียน ต่อมาเขาจึงต้องเที่ยวไปกับเรือเดินสมุทรอเมริกันในฐานะกะลาสีเรือไปเซาท์ แฮมป์ตัน (Southampton) เมื่อเขากลับมา เขาก็ไปร่วมงานกับบริษัทนิว ออร์ลีนส์ (New Orleans) โดยรับแสดงเป็นตัวประกอบในละครเรื่อง The Count of Monte Cristo

ขณะที่ต้องเที่ยวไปยังสถานที่ต่าง ๆ โอ'เฟลด์ได้ใช้ชีวิตดุกลดดีกับงานหนักและงานเล่น พวกกะลาสีเรือ พวกผู้ขโมยสินค้า คนขับรถบรรทุก พวกที่ไม่นับถือศาสนาใด ๆ พวกคนงาน โสเภณี ช่างพิมพ์ และพนักงานโทรเลข เป็นต้น ซึ่งชีวิตของคนเหล่านี้และสถานที่ต่าง ๆ ที่เขาได้พบเห็นมา ก็กลายเป็นเรื่องราว ตัวละคร และเป็นฉากในบทละครของเขาในเวลาต่อมา

ในปี ค.ศ. ๑๘๑๒ แกทสัน ภรรยาของเขาก็ชอย่ำ และปีเดียวกันนี้เองที่เป็นปีแห่งความทรงจำของโอ'เฟลด์ เพราะเป็นปีที่เขาคัดสินใจที่จะเป็นนักเขียนบทละครหลังจากที่เขาต้องไปพักรักษาตัวโรคที่สถานพยาบาลแห่งหนึ่งในคอนเนคติกัตเป็นเวลาประมาณห้าเดือน

เมื่อเขาออกจากสถานพยาบาลแห่งนั้น โอ'เฟลด์ไปพักอาศัยอยู่กับครอบครัวชาวอังกฤษครอบครัวหนึ่ง เขาใช้เวลามากกว่าหนึ่งปีในการรักษาสุขภาพ ซึ่งในระยะเวลานั้น เขาก็อ่านสิ่งที่เขาสนใจไปด้วย เขาสนใจการละครของกรีกและอังกฤษ และสนใจบทละครของอิมเมอร์ และสตรินด์เบอร์กมาก ในขณะเดียวกัน เขาก็ฝึกเขียนบทละครไปด้วย เขาเขียนบทละครเองก็ด้วยจนได้หลายเรื่อง เขามีความรู้สึกว่าเขาควรจะได้รับการฝึกหัดและได้รับคำแนะนำในการที่จะนำเอาประสบการณ์มาเขียนเป็นบทละคร เขาจึงตัดสินใจไปเรียนวิชาการเขียนบทละครกับศาสตราจารย์เบเกอร์ที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด โอ'เฟลด์ใช้เวลาระหว่างปี ค.ศ. ๑๘๑๔-๑๘๑๕ ในการศึกษาในชั้น "๔๗ Workshop" กับศาสตราจารย์เบเกอร์

ในปี ค.ศ. ๑๘๑๖ โอ'เฟลด์ได้เข้าทำงานร่วมกับละครคณะเดอะ พรอวิ้นซ์ทาวน์เพลเยอร์ส เพราะเขามีความคิดเห็นว่าละครคณะนี้มีความสนใจคล้าย ๆ กันกับเขาในด้าน

ที่เกี่ยวกับการละคร โอ'นีลได้เขียนบทละครเรื่องยาวเรื่องแรกให้ละครคณะนี้แสดงคือ เรื่อง Bound East for Cardiff เรื่องต่อมาคือเรื่อง Thirst ซึ่ง โอ'นีลก็ร่วมแสดงเป็นตัวประกอบด้วย ละครทั้งสองเรื่องนี้เป็นที่ชื่นชอบของบรรดาผู้ชม ละครมาก

บทละครเรื่องต่อ ๆ มาของโอ'นีลนี้กระเาะ พรอวินซ์ทาวน์ เฟลเชอร์สนำมา แสดงในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๑๗-๑๙๒๔ ก็มี เช่น เรื่อง The Long Voyage Home (๑๙๑๗) เรื่อง 'Ile (๑๙๑๗) เรื่อง The Moon of the Caribbees (๑๙๑๗) เรื่อง Where the Cross is Made (๑๙๑๘) เรื่อง The Dreamy Kid (๑๙๑๘) เรื่อง Exorcism (๑๙๒๐) เรื่อง The Emperor Jones (๑๙๒๐) เรื่อง Diff'rent (๑๙๒๐) เรื่อง Gold (๑๙๒๐) เรื่อง Anna Christie (๑๙๒๐) เรื่อง The Hairy Ape (๑๙๒๑) เรื่อง All God's Chillun Got Wings (๑๙๒๓) และเรื่อง Desire Under the Elms (๑๙๒๔)

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๐ นั้นเองที่โอ'นีลมีชื่อเสียงมากขึ้น เมื่อจอห์น ดี วิลเลียมส์ (John D. Williams) ได้จัดแสดงละครของโอ'นีลเรื่อง Beyond the Horizon ที่โรงละครมอโรสโก (The Morosco Theatre) ในย่านบรอดเวย์ ละครกระเาะ เลียเตอร์ กิลด์ ก็ได้จัดแสดงผลงานของโอ'นีลด้วยเหมือนกัน ในปี ค.ศ. ๑๙๒๔ เริ่มด้วยเรื่อง Marco Millions และเรื่อง Strange Interlude ต่อมาละครคณะนี้ก็จัดแสดงผลงานของโอ'นีลเรื่อย ๆ มา

ยูจีน โอ'นีลเป็นนักเขียนบทละครที่มีผลงานมากมาย เขากลายเป็นผู้นำทาง การเขียนบทละครในแนวใหม่ที่มีชื่อเสียงมากจนกระทั่งถึงประมาณปี ค.ศ. ๑๙๓๕

ในปี ค.ศ. ๑๙๓๖ โอ'นีลได้รับรางวัลโนเบลทางสาขาวรรณคดี แต่เนื่องจาก ในระยะนั้นชื่อเสียงของเขาเริ่มเสื่อมลง เขาจึงได้รับการวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรง

อย่างไรก็ดี ชื่อเสียงของโอ'นีลก็ดีขึ้นอีกครั้งหนึ่งเมื่อละครเรื่อง The Iceman Cometh และเรื่อง Long Day's Journey into Night เปิด การแสดงในปี ค.ศ. ๑๙๕๖

ทางค่านีวีตกรอบครั้นนั้น โอ'นีลแต่งงานถึงสามครั้ง ครั้งแรกเขาแต่งงานกับ แคทลีน เจนกินส์ในปี ค.ศ. ๑๙๐๙ หย่ากันในปี ค.ศ. ๑๙๑๒ ครั้งที่สองเขาแต่งงานกับ แอ็กเนส บาวด์ตัน (Agnes Boulton) ในปี ค.ศ. ๑๙๑๔ หย่ากันในปี ค.ศ. ๑๙๒๔ ครั้งที่สามเขาแต่งงานกับนักแสดงชื่อ การ์ลิตตา มอนเทอเรย์ (Carlotta Monterey) ในปี ค.ศ. ๑๙๒๔

ชีวิตในถิ่นปลายของโอ'นีลนั้น เขาไม่มีความสุขเนื่องจากต้องทนทรมานจาก โรคร้าย จนกระทั่งเขาแทบจะจับปากกาไม่ได้ ในที่สุด เขาก็ถึงแก่กรรมด้วยโรค นิวโมเนียในปี ค.ศ. ๑๙๔๓ ที่เมืองบอสตัน

บทละครที่คุ้นเคยบางเรื่องของยูจีน โอ'นีล

เรื่อง Beyond the Horizon โอ'นีลเขียนเรื่องนี้ในปี ค.ศ. ๑๙๑๔ เขาใช้แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม เขาใช้ตัวละครและฉากที่เหมือนจริง ในเรื่องนี้ ตัวละครที่สำคัญคือ โรเบิร์ต (Robert) และแอนดรู มาโย (Andrew Mayo) สองพี่น้องซึ่งอยู่ในท้องนา ทั้งสองคนนี้มีบุคลิกที่แตกต่างกันมาก แอนดรูเป็นคนที่แข็งแรง มีความสามารถในการทำงานในท้องนา ส่วนโรเบิร์ตนั้นไม่ชอบการทำงานเช่นนั้น เขาเป็นคนช่างฝัน เขาเฝ้าคอยที่จะได้เห็นสิ่งที่อยู่ "เบื้องหลังผืนผืนฟ้า" ซึ่งเขามองเห็นจากหน้าต่างบ้าน เขากำลังวางแผนโครงการที่จะไปท่องเที่ยวยาวเรือ โรเบิร์ตคัดค้านมาก เขาหวังจะให้ความฝันอันวิจิตรของเขาเป็นความจริงขึ้นมา แต่ในคืนก่อนวันเดินทาง รูธ แอตกินส์ (Ruth Atkins) คนรักของแอนดรูก็ชักชวนให้เขาอยู่และแต่งงานกับเธอ โรเบิร์ตจึงยกเลิกโครงการการเดินทางท่องเที่ยวยาวและตัดสินใจแต่งงานกับรูธ แอนดรูเสียใจมาก จึงออกเดินทางไปตามหาโรเบิร์ตแม้ว่าเขาจะไม่ชอบการผจญภัยในท้องทะเล เขามีความเชื่อว่าการท่องเที่ยวยาวเช่นนั้นเป็นเรื่องที่น่าเบื่อหน่าย

หลังจากที่แอนดรูจากไปเป็นเวลาสามปี เขาก็มีความรู้สึกที่ความรักของเขาที่มีต่อรูธนั้นหมดสิ้นไปแล้ว และเขาก็ไม่เหมาะสมที่จะทำงานในท้องนาอีกต่อไป เขาจึงตัดสินใจเดินทางไปยังอาร์เจนตินา (Argentina) ทำการค้าขายจนกระทั่งมีฐานะดี

ทางคันทรอบกรัวของโรเบิร์ตนั้น มารดาผู้พิการของรูธกลายเป็นผู้ที่ทำ
ความเดือดร้อนให้แก่เขาละครุ ความหายนะเกิดขึ้นแก่เขารั้งแล้วกรั้งเล่า บุตรสาว
ของเขาต้องตายไป เขาเองก็มีโรคที่ปอด แต่ถึงอย่างไรก็ตาม เขาก็ยังฝันที่จะได้เห็นสิ่งที่
อยู่ "เบื้องหลังสุกขอบฟ้า" อยู่เสมอ

ในตอนสุดท้าย แกนกระดูกสันหลังหัก และให้แพทย์ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะโรคมารักษาโรเบิร์ต แต่แพทย์ก็ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรเขาได้ โรเบิร์ตต้องตายไป โดยที่ยังไม่เคยเห็นว่ามื่ออะไรอยู่ "เบื้องหลังสุกขอบฟ้า"

เรื่อง Anna Christie ครั้งแรกทีโอ'นีลเขียนบทละครเรื่องนี้ในปี
ค.ศ. ๑๙๑๕ นั้น เขาให้ชื่อเรื่องว่า Chris Christopherson ต่อมาในปี
ค.ศ. ๑๙๒๐ เขานำเรื่องนี้มาปรับปรุงใหม่ ให้ชื่อว่า Anna Christie

โอ'นีลใช้แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมในการเขียนเรื่องนี้ ซึ่งเป็นเรื่องราว
ของอดีตโสเภณีคนหนึ่งที่มีศีลธรรมประจำใจ

ตอนเริ่มแรกนั้น โอ'นีลกล่าวถึงคริส คริสโตเฟอร์สัน (Chris
Christopherson) อดีตกะลาสีเรือ ปัจจุบันเป็นกัปตันเรือกำนัน คริสกำลังรอ
แอนนา (Anna) บุตรสาวของเขาซึ่งไม่ได้พบกันมานานแล้วตั้งแต่เธอยังเป็นเด็ก เมื่อ
มารดาของเธอถึงแก่กรรม เธอก็อาศัยอยู่กับญาติในมลรัฐมินนิโซตา (Minnesota)
ต่อมาคริสคิดว่าเธอไปเป็นพยาบาลอยู่ที่เซนต์ พอล (St. Paul) อันที่จริงแล้วเธอ
ไปเป็นโสเภณีเนื่องจากสภาพความยากจนและความเบื่อหน่ายในชีวิต

เมื่อคริสและแอนนาพบกัน ต่างก็มีความรู้สึกอีกอึด แต่เพื่อต้องการที่จะเอาใจ
ซึ่งกันและกัน ทั้งสองพยายามปิดบังอดีตที่ผ่านมาของตน คริสตั้งใจที่จะสละเวลาทั้งหมด
ดูแลแอนนา โดยทั้งสองจะเริ่มตนชีวิตใหม่นับแต่วันนี้

แมท เบิร์ก (Mat Burke) กะลาสีเรือแตกฉานหนึ่งมาที่เรือของคริส และ
ได้รู้จักกับแอนนา ต่อมาทั้งสองก็รักกัน เมื่อคริสทราบข่าวนี้ เขาโกรธมาก เขาเกลียด
ทะเลและพวกกะลาสีเรือ เขามีความรู้สึกว่าเบิร์กกำลังจะมาทำให้ชีวิตของบุตรสาว
ของเขาต้องประสบกับความวุ่นวาย ไม่สุขสงบเหมือนอย่างเช่นชีวิตของภรรยาของเขา

อย่างไรก็ดี แอนน่านั้นมีความรู้สึกอยู่เสมอว่า เธอไม่มีค่าเท่ากับเบิร์ก เธอจึงสารภาพความจริงในอีกของเธอให้เขาฟัง ตอนแรกเบิร์กโกรธมากเพราะคิดว่าตนเองถูกหลอกลวง แต่คริสสั่งให้เขาแต่งงานกับแอนนาให้ได้

ในตอนสุดท้าย เบิร์กและคริสต่างก็ตัดสินใจที่จะออกไปสู่ท้องทะเลอีกครั้งหนึ่ง เมื่อได้ทราบความจริงเกี่ยวกับชีวิตในอีกของแอนนา ทั้งสองเซ็นสัญญาที่จะไปในเรือลำเดียวกันโดยที่ต่างคนต่างก็ไม่ทราบว่าอีกคนหนึ่งจะเดินทางไปในเรือลำนั้น แอนนารู้ถึงความรักของเบิร์กที่มีต่อเธอ จึงสาบานว่าอดีตที่ผ่านมาจะเป็นอดีตตลอดไป เธอจะซื่อสัตย์ต่อเขาเสมอ เบิร์กจึงตัดสินใจที่จะแต่งงานกับแอนนา คริสก็อวยพรให้ทั้งสองประสบแต่ความสุข แต่ทั้งคริสและเบิร์กก็ต้องออกเดินทางไปกับเรือซึ่งเขาทั้งสองได้เซ็นสัญญาไว้แล้ว

เรื่อง The Hairy Ape ไอ'นีลเขียนเรื่องนี้ในปี ค.ศ. ๑๙๒๑ เรื่องนี้เป็นบทละครองค์เดียวจบเกี่ยวกับปัญหาในสังคมซึ่งกำลังเสื่อมทราม แยกค์ (Yank) ตัวละครเอกของเรื่องเป็นคนที่มีความภูมิใจในตัวเองที่สามารถทำให้เรือแล่นไปได้ เขาพึงพอใจในพลังกำลังของตัวเอง แยกค์เป็นคนที่ไม่มีความศรัทธาเชื่อมั่นในศาสนา เขาถูกพระเจ้าเป็นเจ้า

อย่างไรก็ดี ความเชื่อมั่นและความศรัทธาในตนเองของแยกค์ก็หมดไป เมื่อเขาพบกับผู้โดยสารสาวที่ร่ำรวยคนหนึ่ง ผู้โดยสารสาวคนนั้นคือมิส ดักลาส (Miss Douglas) เมื่อเธอเห็นรูปร่างลักษณะอันน่าเกลียดของเขา เธอเรียกเขาว่า "เจ้าลิงขน"

การที่คนอื่นเห็นเขาเป็นเสมือนสัตว์ที่น่าเกลียดน่ากลัวนั้น มีผลต่อความรู้สึกนึกคิดของแยกค์มาก ดังนั้น เมื่อเขาขึ้นฝั่งที่กรุงนิวยอร์ก เขาก็เริ่มออกค้นหาที่ที่เหมาะสมกับเขา ที่ที่เขาจะเป็นที่ยอมรับและมีชีวิตร่วมอยู่ได้ ในที่สุด แยกค์ก็ไปที่สวนสัตว์และปล่อยลิง-กอริลล่าออกจากกรง เขาหวังว่าลิงกอริลลานั้นจะยอมรับเขาเป็นเพื่อนในขณะที่สังคมมนุษย์ด้วยกันไม่ยอมรับเขา แต่ลิงกอริลล่าก็ทำร้ายเขาแล้วหนีไป ขณะที่กำลังจะตาย แยกค์ก็กลานเข้าไปอยู่ในกรงซึ่งว่างเปล่านี้

เรื่อง Desire Under the Elms เป็นเรื่องที่เขียนในปี ค.ศ. ๑๙๒๔
 ไอวโนวิชใช้หลักจิตวิทยาตามฟรอยด์ในการเขียนเรื่องนี้ เป็นบทละครที่ทำให้การแสดงออก
 ในเรื่องเพศและความก้าวร้าวเป็นที่ยอมรับในวงการศึกษาอเมริกัน บทละครเรื่องนี้มี
 ลักษณะเป็นละครโศกนาฏกรรม ตัวละครเอกของเรื่องคือ เอฟราอิม แคมโบต
 (Ephraim Cabot) เป็นเจ้าของไร่นาในนิวอิงแลนด์ (New England)
 เมื่อเขาแต่งงานกับแอบบี้ พูทนาม (Abbie Putnam) ภรรยาคนที่สามของเขา
 บุตรชายที่เกิดจากภรรยาคนแรกสองคน คือ ซีมอนและปีเตอร์ (Simon and Peter)
 ก็ไปจากห้องมาไปสู่แคลิฟอร์เนีย (California) ทันที เพราะคิดว่าทั้งสองนั้น
 หมดหวังที่จะได้รับมรดกจากบิดาแล้ว มรดกนั้นจะต้องตกเป็นของอีเบน
 บุตรชายซึ่งเกิดจากภรรยาคนที่สอง ของเอฟราอิม

แอบบี้แสดงความโลภอยากได้มรดกทั้งหมดเมื่อเธอแต่งงานกับเอฟราอิม และ
 เมื่อเอฟราอิมบอกว่าถ้าเธอมีบุตรกับเขา เขาจะยกมรดกทั้งหมดให้ แอบบี้ก็ยั่วยวนอีเบน
 ให้เขามีความสัมพันธ์ฉันท์คู่สาวกับเธอเพื่อว่าจะได้มีทายาทไว้รับมรดก ในที่สุด แอบบี้ก็ได้
 บุตรชายสมความปรารถนา เมื่อทารกเกิดมา เอฟราอิมก็เซ็นมอบมรดกให้ทั้งหมด อีเบน
 โกรธมากจึงสารภาพว่าเด็กคนนั้นเป็นบุตรนอกกฎหมายของเอฟราอิม ขณะเดียวกัน
 แอบบี้ก็หลงรักอีเบนอย่างจริงจัง เมื่ออีเบนกล่าวว่าเด็กคนนั้นควรจะตายเสีย แอบบี้ก็บีบ
 กอเด็กซึ่งเป็นบุตรของเธอเองเพื่อพิสูจน์ถึงการเสียสละของเธอ อีเบนไปแจ้งความกับ
 เจ้าหน้าที แต่ก่อนนี้เขาก็มีความรู้สึกว่าเขาจะอยู่โดยไม่มีแอบบี้ไม่ได้ เขาจึงยอมรับว่า
 เขาก็มีส่วนเกี่ยวข้องของสมรู้ร่วมคิดในการก่ออาชญากรรมนั้นด้วย อีเบนจึงถูกจับกุมไปพร้อมกับ
 กับแอบบี้

ในที่สุด เอฟราอิมก็ละทิ้งทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วไปหาบุตรชายทั้งสองที่แคลิฟอร์เนีย
 ด้วยความรู้สึกที่ว่ามันเหมือนกับพระเจ้าเป็นเจ้าที่จะต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยว

เรื่อง Strange Interlude เป็นเรื่องที่เขียนในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๒๖-
 ๑๙๒๗ เป็นบทละครที่ไอวโนวิชทดลองใช้กลวิธีใหม่ในการเขียนเพื่อสะท้อนให้เห็นหลัก

จิตวิทยาของ เรย์คั ด้วยการเสนอตัวละครหญิงที่แปลกที่สุดที่สามารถครอบครองความรัก
ของผู้ชายถึงสามคนได้ในเวลาเดียวกัน

นินา ลีคส์ (Nina Leeds) คือตัวละครเอกของเรื่องนี้ ตอนแรกนั้น
นินามักบกรักก๊อ กอร์ดอน ชอว์ (Gordon Shaw) แต่เขาต้องเสียชีวิตไปใน
สงคราม กอร์ดอนเคยเป็นนักกีฬาที่มีความสามารถมาก ภาสตราจารย์ลีคส์ บิดาของนินา
มีปรารถนาที่จะให้เธอแต่งงานกับกอร์ดอน เขาปรารถนาจะให้เธอแต่งงานกับชาร์ล
มาร์สเด็น (Charlie Marsden) ซึ่งรู้จักกันเคยกับเขาคือ และมาร์สเด็นก็กำลัง
หลงรักนินา แต่นินาไม่สนใจมาร์สเด็น เธอไม่มีความรักที่จะให้ใครไก่อีกหลังจากที่เธอ
ต้องสูญเสียกอร์ดอนไป เธอออกจากบ้านไปหางานที่โรงพยาบาลแห่งหนึ่งเพื่ออุทิศเวลา
ในการรักษาพยาบาลทหารที่ทุพพลภาพ จนกระทั่งภาสตราจารย์ลีคส์ถึงแก่กรรม เธอจึง
กลับมา มาร์สเด็นรอกอยการกลับมาของเธอเสมอ แต่เมื่อนินากลับมา เธอกลับมา
พร้อมกับนายแพทย์เน็ค คาร์เรลล์ (Ned Darrell) ซึ่งทำงานในโรงพยาบาล
เกี่ยวกับนินา และนายแพทย์คาร์เรลล์ก็เคยเป็นเพื่อนกับกอร์ดอน ขณะเดียวกัน แซม
อีแวนส์ (Sam Evans) ก็ตามมาด้วย อีแวนส์เป็นเพื่อนกับนายแพทย์คาร์เรลล์
อีแวนส์หลงรักนินา นายแพทย์คาร์เรลล์ต้องการจะช่วยเพื่อนให้สมปรารถนา จึงขอให้
อีแวนส์มาด้วย เมื่อมาถึงบ้านของนินา นายแพทย์คาร์เรลล์ก็ขอร้องให้นาร์ลเด็นร่วมกัน
สนับสนุนให้นินาได้แต่งงานกับอีแวนส์ ในที่สุด นินาก็ยอมแต่งงานกับอีแวนส์

หลังจากที่แต่งงานกันแล้วห้าเดือน อีแวนส์และนินาก็เดินทางไปเยี่ยมมารดาของ
อีแวนส์ นินากำลังตั้งครรภ์ แต่เธอก็มิได้บอกให้อีแวนส์ทราบ มารดาของอีแวนส์ทราบ
จึงเตือนนินาว่าไม่ควรจะให้เด็กเกิดมาเพราะว่าสภาพจิตใจที่ไม่ปกติ ความวิกลจริตนั้น
ถ่ายทอดกันในครอบครัวของอีแวนส์

อย่างไรก็ดี นินายังคงต้องการที่จะมีบุตร เธอต้องการจะให้อีแวนส์มีความสุข
เพราะเขาปรารถนาที่จะมีบุตรมาก นินาได้ขอร้องให้นายแพทย์คาร์เรลล์เป็นผู้ที่ช่วยทำให้
เธอมีบุตรใหม่ให้ได้ ในที่สุด เธอก็ได้ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง เธอตั้งชื่อว่า กอร์ดอน
เพื่อเป็นการระลึกถึงคนรักของเธอที่ตายไป แต่แล้วก็มีปัญหาเกิดขึ้นเพราะนายแพทย์

คาร์เรลล์และนินาเกิดมีควาบริกต่อกันขึ้นอย่างจริงจัง นายแพทย์คาร์เรลล์รู้สึกสำนึกผิดในการกระทำของตน จึงออกเดินทางไปยุโรป

นินามีความสุขอยู่กับบุตรของเธอ มาร์สเคินซึ่งระวางสงสัยในความสัมพันธ์ระหว่างนายแพทย์คาร์เรลล์และนินาได้บอกนินาถึงความเจ้าชู้ของคาร์เรลล์ในยุโรป ส่วนอีแวนส์นั้นก็ทำงานหนักและมีความภูมิใจในตัวบุตรชาย "ของเขา" มาก

เมื่อนายแพทย์คาร์เรลล์กลับมาเพราะบิดาของเขาถึงแก่กรรม เขาและนินาก็พบว่ายังคงรักกันอยู่ นินานั้นมีความภูมิใจมากที่เธอสามารถครอบครองความรักของผู้ชายได้ถึงสามคนในเวลาเดียวกัน คือ แอม อีแวนส์ สามีของเธอ ชาร์ลี มาร์สเคิน และนายแพทย์คาร์เรลล์

เมื่อคอร์คอนเติบโตขึ้นมา เขาไม่ค่อยจะชอบนายแพทย์คาร์เรลล์มากนัก เพราะเขามีความรู้สึกว่านายแพทย์คาร์เรลล์กับมารดาของเขามีความสัมพันธ์กันฉันท์ชู้สาว คอร์คอนเป็นผู้ที่มีความสามารถในด้านการกีฬาเช่นเดียวกับคอร์คอน ชอว์ เขามีภรรยาลแล้วชื่อ แมกเคลิน อาร์โนลด์ (Madeline Arnold)

วันหนึ่ง คอร์คอนเข้าร่วมแข่งขันแข่งเรือ และเขาก็ประสบชัยชนะ อีแวนส์ตื่นเต้นมากจนกระทั่งหัวใจวายตาย นินาเสียใจมากและรู้สึกชื่นชมที่แมกเคลินจะพราดคอร์คอนไปจากเธอ และแล้วนินาก็ตัดสินใจที่จะแต่งงานกับมาร์สเคินผู้ซึ่งหลงรักเธอมานาน เพราะเธอต้องการความสุขสงบในบั้นปลายของชีวิต เธอกล่าวว่าช่วงระยะตอนกลางของชีวิตที่ต้องประสบกับความชื่นชม ความไม่สมหวังนั้นเป็นเพียง "ช่วงชีวิตสลับฉากที่แปลก" ระหว่างความสุขในตอนต้นและความสุขสงบในบั้นปลาย นายแพทย์คาร์เรลล์ก็เข้าใจเธอดีที่เธอเลือกแต่งงานกับมาร์สเคิน เขาจึงไปจากเธอ โดยที่ค้างก็ให้คำมั่นสัญญากันว่าจะไม่เปิดเผยความลับเกี่ยวกับการเกิดของคอร์คอน

เรื่อง Mourning Becomes Electra โอนีลเขียนบทละครเรื่องนี้ระหว่างปี.ศ. ๑๙๒๔-๑๙๓๑ บทละครเรื่องนี้แสดงให้เห็นถึงความหายนะและความล้มเหลวของบุคคลที่มีความกดดันทางเพศ โอนีลให้หลักจิตวิทยาของ ปรอยด์ในการเขียน และเขาทดลองใช้รูปแบบใหม่ในการเขียนคือใช้รูปแบบของละครชุดที่ติดต่อกันสามเรื่อง

เรื่องที่หนึ่ง "Homecoming" คริสติน แมนนอน (Christine Mannon) รอคอยการกลับมาของเอซรา (Ezra) สามีนของเธอซึ่งไปรบในสงคราม ในระหว่างที่เอซราจากไปนั้น คริสตินได้กลืนเป็นชู้กับนักเขียนชื่อ อัดัม บรันท์ (Adam Brant) ซึ่งสาวิเนีย (Lavinia) บุตรสาวของคริสตินก็ทราบเรื่องนี้ เธอจึงเขียนจดหมายไปบอกบิดาของเธอและออริน (Orin) น้องชาย เมื่อคริสตินทราบว่าเอซราจะกลับมา เธอก็คิดจะฆ่าเขา เพื่อจะได้ครองรักกับบรันท์ชู้รักของเธอ และในคืนแรกที่เอซรากลับมา เขาก็ถูกวางยาพิษ สาวิเนียทราบว่าใครเป็นผู้กระทำการวางยาพิษบิดาของเธอ เธอสามานที่จะแก้แค้นแทนเขาเพราะเธอรักบิดาของเธอมาก

เรื่องที่สอง "The Hunted" ออรินซึ่งเป็นคนอ่อนโยนและมีอารมณ์อ่อนไหว กลับมาจากสงคราม ออรินใกล้ชิดและรักมารดาอย่างมาก เขาอิจฉาริษยาบรันท์ คริสตินพยายามเบนความสนใจของออรินไปจากเธอโดยการแนะนำให้เขาแต่งงานกับเพื่อนบ้านสาว แต่ออรินไม่สนใจ เขายังเห็นความอิจฉาริษยาบรันท์มากขึ้นเมื่อสาวิเนียพยายามกระตุ้นเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างคริสตินและบรันท์ ออรินต้องการพิสูจน์ความจริง จึงวางแผนกับสาวิเนียที่จะติดตามคริสตินไปเมื่อเธอไปพบบรันท์หลังจากงานพิธีศพของเอซราเสร็จสิ้นไปแล้ว สาวิเนียและออรินบอกคริสตินว่าจะไปเยี่ยมเพื่อน เมื่อคนทั้งสองไปแล้ว คริสตินก็ออกไปพบกับบรันท์ สาวิเนียและออรินก็ติดตามเธอไป ในที่สุด ออรินก็ฆ่าบรันท์ตาย คริสตินเสียใจและละอายใจมาก เมื่อกลับมาบ้าน เธอจึงฆ่าตัวตาย

เรื่องที่สาม "The Haunted" สาวิเนียและออรินเดินทางท่องเที่ยวทางทะเลไปยังเกาะแห่งหนึ่งซึ่งออรินเคยอ่านพบและฝันที่จะไปยังเกาะนั้น ทั้งสองคนก็คิดว่า การท่องเที่ยวจะช่วยให้ลืมเรื่องราวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ แต่เมื่อวันเวลาผ่านไป สาวิเนียก็เป็นเสมือนตัวแทนของคริสตินในความรู้สึกนึกคิดของออริน เขาอิจฉาเธอที่เธอจะแต่งงานกับพีเตอร์ ไนลส์ (Peter Niles) จึงรู้ว่าเธอเปิดเผยความจริงเกี่ยวกับการตายของอาดัม บรันท์ ถ้าหากเธอแต่งงานกับพีเตอร์ เมื่อออรินตระหนักว่าความรู้สึกของเขาที่มีต่อสาวิเนียนั้นไม่ใช่ความรู้สึกที่พึงมีต่อพี่สาว ออรินจึงฆ่าตัวตาย สาวิเนียก็ยังตัวเองอยู่ในบ้านนั้นตายลง

เรื่อง Long Day's Journey into Night เป็นเรื่องที่เขียนในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๔๙-๑๙๕๑ บทละครเรื่องนี้ทำให้ชื่อเสียงของไอ'นีลโด่งดังขึ้นอีกครั้งหนึ่งหลังจากที่ชื่อเสียงของเขาเริ่มเสื่อมลงตั้งแต่ประมาณปี ค.ศ. ๑๙๓๕ เรื่องนี้เป็นเรื่องที่ไอ'นีลหันกลับไปใช้แนวการเขียนตามแบบธรรมชาตินิยมอีกครั้งหนึ่ง ซึ่งผู้เขียนจะได้ศึกษาวิเคราะห์บทละครเรื่องนี้ในบทต่อไป

ส่วนผลงานเรื่องอื่น ๆ ของยูจีน ไอ'นีล ก็มีดังนี้

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๑๓-๑๙๑๔ มีเรื่อง A Wife for a Life
เรื่อง Thirst เรื่อง The Web เรื่อง Warnings เรื่อง Fog
เรื่อง Recklessness เรื่อง Bound East for Cardiff เรื่อง
Servitude และเรื่อง Abortion

ในปี ค.ศ. ๑๙๑๕ มีเรื่อง The Sniper

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๑๖-๑๙๑๗ มีเรื่อง Before Breakfast เรื่อง
The Movie Man เรื่อง 'Ile เรื่อง In the Zone เรื่อง The
Long Voyage Home และเรื่อง The Moon of the Caribbees

ในปี ค.ศ. ๑๙๑๘ มีเรื่อง The Rope เรื่อง The Dreamy Kid
และเรื่อง Where the Cross Is Made

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๑๘-๑๙๑๙ มีเรื่อง The Straw

ในปี ค.ศ. ๑๙๑๙ มีเรื่อง Chris Christopherson

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๐ มีเรื่อง Gold เรื่อง The Emperor Jones และ
เรื่อง Diff'rent

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๑ มีเรื่อง The First Man

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๒๑-๑๙๒๒ มีเรื่อง The Fountain

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๒๒-๑๙๒๓ มีเรื่อง Welded

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๓ มีเรื่อง All God's Chillun Got Wings

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๒๓-๑๙๒๔ มีเรื่อง Marco Millions

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๕ มีเรื่อง The Great God Brown

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๒๔-๑๙๒๖ มีเรื่อง Lazarus Laughed

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๘ มีเรื่อง Dynamo

ในปี ค.ศ. ๑๙๓๒ มีเรื่อง Ah, Wilderness!

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๓๒-๑๙๓๓ มีเรื่อง Days Without End

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๓๕-๑๙๓๖ มีเรื่อง A Touch of the Poet

ในปี ค.ศ. ๑๙๓๘ มีเรื่อง The Iceman Cometh

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๔๑-๑๙๔๒ มีเรื่อง Hughie

ในปี ค.ศ. ๑๙๔๓ มีเรื่อง A Moon for the Misbegotten

หลังจากที่ไอ'บิลถึงแก่กรรมในปี ค.ศ. ๑๙๕๓ แล้ว คันทันซ์เรื่อง More Stately Mansions ซึ่งเขาเริ่มเขียนในปี ค.ศ. ๑๙๓๖ ก็ได้ถูกส่งไปพิมพ์หาวิทยาลัยเซนต์หลุยส์อีกหลายเล่มอื่น ๆ

ในบรรดาบทละครเหล่านี้ของไอ'บิล มีเพียงเรื่องเดียวที่เป็นบทละครประเภทตลกขบขัน คือ เรื่อง Ah, Wilderness! ซึ่งเรื่องนี้ไอ'บิลกล่าวว่า เป็นความฝันของเขาในวัยรุ่น เป็นความฝันที่เขาปรารถนาจะเป็นอย่างนั้น เพราะในความเป็นจริงแล้ว เขากล่าวว่า เขาเป็นคนที่ "ไม่ไต่พบบทความเป็นคนหนุ่มเลย"

นอกจากยูจีน ไอ'บิล แล้ว ยังมีนักเขียนบทละครคนอื่น ๆ ที่น่าสนใจ ที่ช่วยส่งเสริมให้การละครอเมริกันในยุคนี้เจริญขึ้น เช่น เอ็ดเมอร์ ไรซ์ จิกินีย์ โอเวอร์คิลลิป แมร์รีย์ จอร์จ เอส คอแฟแมน (George S. Kaufman ๑๘๘๔-๑๙๖๑) จอห์น โอเวอร์คิลลิป ลอร์สัน ซูซาน กลาสเพลด และ พอล กรีน (Paul Green ๑๘๙๔-)

เอ็ดเมอร์ ไรซ์ ไรซ์เป็นนักเขียนบทละครที่เรียนสำเร็จวิชากฎหมายมา เขาเริ่มเขียนบทละครในปี ค.ศ. ๑๙๑๔ เรื่อง On Trial บทละครที่เด่น ๆ ของไรซ์ก็มีเรื่อง The Adding Machine (๑๙๒๓) และเรื่อง Street Scene (๑๙๒๕) เรื่องหลังนี้เป็นเรื่องที่เขียนตามแบบธรรมเนียม

เรอเน โฟชัวร์ (René Fauchois) นวนิยายก็มีเรื่อง Alien Corn (๑๙๓๓) ซึ่งแสดงถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมอเมริกันและวัฒนธรรมของชาว เวียนนา และเรื่อง Yellow Jack (๑๙๓๖)

ไวป เบอร์รี่ เบอร์รี่เป็นนักเขียนบทละครที่มีชื่อเสียงชาวไอริช ซึ่งเขาได้นำ มาใช้ในการเขียนบทละครหลายเรื่อง โดยเฉพาะในบทละครเรื่องที่เขาเขียนในระยะ หลังปี ค.ศ. ๑๙๒๙ คือ เรื่อง The Joyous Season (๑๙๓๓)

เบอร์รี่เคยศึกษาวิชาการเขียนบทละครกับศาสตราจารย์เบเกอร์เป็นเวลาถึงสอง ปี บทละครเรื่องแรกของเขาที่ได้รับการจัดแสดงคือ เรื่อง You and I (๑๙๒๒) เป็นบทละครประเภทดราม่า ซึ่งได้รับรางวัลจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (The Harvard Prize)

เบอร์รี่เป็นนักเขียนบทละครที่ชอบเขียนเรื่องประเภทดราม่า ผลงานที่เด่น ๆ ก็มี เรื่อง White Wings (๑๙๒๖) และเรื่อง Paris Bound (๑๙๒๙)

เบอร์รี่ยังคงเขียนบทละครเรื่อยมาจนกระทั่งถึงสงครามโลกครั้งที่สอง บทละครที่เด่น ๆ ของเขาในระยะหลัง ๆ นาก็มี เรื่อง Hotel Universe (๑๙๓๐) เรื่อง The Animal Kingdom (๑๙๓๔) เรื่อง The Philadelphia Story (๑๙๓๕) เรื่อง Liberty Jones (๑๙๔๑) เรื่อง Without Love (๑๙๔๒) เรื่อง Foolish Notion (๑๙๔๙) และเรื่อง Second Threshold (๑๙๔๙)

มาร์ก เอส คอนนอลลี คอนนอลลีเป็นนักเขียนบทละครที่เขียนร่วมกับคนอื่นเสมอ เขาเขียนร่วมกับชาร์ล คอนนอลลี (Marc Connolly) เอ็ดนา เฟอร์เบอร์ (Edna Ferber) บอส อาร์ท มอร์ริส ริสไคนด์ (Morris Ryskind) และโฮเวิร์ด ไทช์แมนน์ (Howard Teichmann)

บทละครที่คอนนอลลีเขียนร่วมกับมาร์ก คอนนอลลี มีเรื่อง Dulcy (๑๙๒๐) เรื่อง To the Ladies (๑๙๒๑) เรื่อง Merton of the Movies

เรอเน โฟชัวก์ (René Fauchois) นวนิยายที่มีเรื่อง Alien Corn (๑๙๓๓) ซึ่งแสดงถึงความแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมอเมริกันและวัฒนธรรมของชาว เวียดนาม และเรื่อง Yellow Jack (๑๙๓๔)

โรบิ บอร์รี่ บอร์รี่เป็นนักเขียนบทละครที่มีชื่อเสียงชาวไอริช ซึ่งเขาได้นำ มาใช้ในการเขียนบทละครหลายเรื่อง โดยเฉพาะในบทละครเรื่องที่เขาเขียนในระยะ หลังปี ค.ศ. ๑๙๑๕ คือ เรื่อง The Joyous Season (๑๙๓๓)

บอร์รี่เคยศึกษาวิชาการเขียนบทละครกับศาสตราจารย์เบเกอร์เป็นเวลาถึงสอง ปี บทละครเรื่องแรกของเขาที่ได้รับการจัดแสดงคือ เรื่อง You and I (๑๙๒๒) เป็นบทละครประเภทดราม่าซึ่งได้รับรางวัลจากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (The Harvard Prize)

บอร์รี่เป็นนักเขียนบทละครที่ชอบเขียนเรื่องประเภทดราม่า ผลงานที่เด่น ๆ ก็มี เรื่อง White Wings (๑๙๒๒) และเรื่อง Paris Bound (๑๙๒๔)

บอร์รี่ยังคงเขียนบทละครเรื่อยมาจนกระทั่งหลังจากสงครามโลกครั้งที่สอง บทละครที่เด่น ๆ ของเขาในระยะหลัง ๆ มากก็มี เรื่อง Hotel Universe (๑๙๓๐) เรื่อง The Animal Kingdom (๑๙๓๒) เรื่อง The Philadelphia Story (๑๙๓๔) เรื่อง Liberty Jones (๑๙๔๐) เรื่อง Without Love (๑๙๔๒) เรื่อง Foolish Notion (๑๙๔๔) และเรื่อง Second Threshold (๑๙๔๔)

จอร์จ เอ็ด คอฟแมน คอฟแมนเป็นนักเขียนบทละครที่เขียนร่วมกับคนอื่นเสมอ เขาเขียนร่วมกับมาร์ก คอนนอลลีย์ (Marc Connolly) เอ็ดนา เฟอร์เบอร์ (Edna Ferber) บอส ฮาร์ต มอร์ริส ริสไคนด์ (Morris Ryskind) และโฮเวิร์ด ไทช์แมนน์ (Howard Teichmann)

บทละครที่คอฟแมนเขียนร่วมกับมาร์ก คอนนอลลีย์ มีเรื่อง Dulcy (๑๙๒๐) เรื่อง To the Ladies (๑๙๒๕) เรื่อง Merton of the Movies

(๑๙๒๒) และเรื่องที่เด่นที่สุดก็ว่า เรื่อง Beggar on Horseback (๑๙๒๔)

ซึ่งนับเป็นบทละครประเภทตลกขบขันที่ให้การเขียนแบบบรรยายพรรณนา

บทละครที่กอฟแมนเขียนร่วมกับเอ็ดนา เฮอร์เบอร์ในระบายนี้นี้ที่เด่นมีเพียงเรื่องเดียว คือ เรื่อง The Royal Family (๑๙๒๗) นอกจากนั้น ทั้งสองร่วมกันเขียนอีกในระบยหลังปี ค.ศ. ๑๙๒๕ คือ เรื่อง Dinner at Eight (๑๙๓๖) เรื่อง Stage Door (๑๙๓๖) และเรื่อง Bravo! (๑๙๔๔)

ผลงานของกอฟแมนและมอส ฮาร์ท มีในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๓๐-๑๙๔๐ ึ่ง มีเรื่อง Once in a Lifetime (๑๙๓๐) เรื่อง You Can't Take It with You (๑๙๓๖) เรื่อง The Fabulous Invalid (๑๙๓๘) เรื่อง The American Way (๑๙๓๘) เรื่อง The Man Who Came to Dinner (๑๙๓๘) และเรื่อง George Washington Slept Here (๑๙๔๐)

นอกจากนั้นบทละครที่กอฟแมนเขียนร่วมกับมอริส จิสโกนก็ ก็มีเรื่อง Of Thee I Sing (๑๙๓๑) และบทละครเรื่องสุดท้ายที่มีชื่อเสียงของกอฟแมนก็คือเรื่อง The Solid Gold Cadillac ซึ่งเขาเขียนในปี ค.ศ. ๑๙๔๓ ร่วมกับไทก์แมน

จอห์น โฮเวิร์ด ลอว์สัน นักเขียนบทละครที่เขียนเกี่ยวกับปัญหาสังคมและการเมืองที่มีชื่อเสียงในยุคนั้น คือ ลอว์สัน บทละครเรื่องแรกของเขาที่เขียนในปี ค.ศ. ๑๙๒๓ คือเรื่อง Roger Bloomer ก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับปัญหายาสูบที่เติบโตจากสภาพแวดล้อมที่ไม่ดี บทละครของลอว์สันที่นักวิจารณ์บทละครหลายคนกล่าวว่า เป็นบทละครที่เด่นมากที่สุดในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง เป็นเรื่องที่มีแนวความคิดสร้างสรรค์ใหม่ ๆ โดยอาศัยพื้นฐานการขัดแย้งกันระหว่างคนงานและเจ้าของกิจการเหมืองถ่านหิน คือ เรื่อง Processional (๑๙๒๕)

บทละครเรื่องอื่น ๆ ของลอว์สันก็มีเรื่อง Loud Speaker (๑๙๒๗) และเรื่อง International (๑๙๔๔)

ในระยะหลังจากปี ค.ศ. ๑๙๒๕ กอว์สก็ยังคงเขียนบทละครเรื่อยมา เขาจะแสดงความคิดทางการเมืองอย่างตรงไปตรงมา เช่น ในบทละครเรื่อง Success Story (๑๙๓๖) และเรื่อง Gentlewoman (๑๙๓๘)

บทละครเรื่องแรกที่เด่นเรื่องสุดท้ายของกอว์สก็คือ เรื่อง Marching Song (๑๙๓๙) ซึ่งแสดงให้เห็นถึงชีวิตของครอบครัวหนึ่งที่ก่อระเหว่ร้อนออกจากบ้านเพราะพวกนายทุน

ซูซาน กลาสเปลด์ ซูซาน กลาสเปลด์ เป็นนักเขียนบทละครอเมริกันสตรีเพียงคนเดียวในบรรดานักเขียนบทละครที่เด่น ๆ ในระยะนี้ ส่วนมากเธอจะเขียนบทละครให้กับละครคณะเดอะ พรอวินซ์ทาวน์ เฟลเยอร์ส ในสมัยเดียวกันกับยูจีน โอ'นีล เธอเริ่มมีชื่อเสียงจากบทละครเรื่อง Suppressed Desires (๑๙๑๔)

บทละครที่เด่น ๆ ในเวลาต่อมาก็มีเรื่อง Bernice (๑๙๑๕) เรื่อง Inheritors (๑๙๒๐) และเรื่อง The Verge (๑๙๒๑)

ในปี ค.ศ. ๑๙๓๐ ซูซาน กลาสเปลด์ เขียนบทละครที่ทำให้เธอมีชื่อเสียงอีกเรื่องหนึ่งคือเรื่อง Alison's House เธอใช้พื้นฐานชีวิตจริงของเอมิลีย์ ดิกกินสัน (Emily Dickinson) ในการเขียนเรื่องนี้

พอล กรีน บทละครที่เด่นของพอล กรีน มักจะเป็นบทละครที่เขาเขียนเกี่ยวกับปัญหาระหว่างชนนิวกาและชนผิวขาวในประเทศสหรัฐอเมริกา

ตอนแรกกรีนเขียนเขียนแบบบทละครของซินจ์เรื่อง Riders to the Sea คือเรื่อง The Last of the Lowries (๑๙๒๐) บทละครเรื่องต่อมาของกรีนก็มีเรื่อง White Dresses (๑๙๒๒) เรื่อง In Abraham's Bosom เรื่อง The Field God (๑๙๒๙) และเรื่อง In the Valley (๑๙๔๔)

บทละครในระยะหลังจากปี ค.ศ. ๑๙๒๕ ของพอล กรีน ก็มี เช่น เรื่อง The House of Connolly (๑๙๓๑) เรื่อง Shroud My Body Down

(๑๙๓๔) เรื่อง The Lost Colony (๑๙๓๕) เรื่อง Johny Johnson
 (๑๙๓๗) เรื่อง The Highland Call (๑๙๓๘) เรื่อง The Common
Glory (๑๙๔๑) เรื่อง Faith of Our Fathers (๑๙๔๐) และเรื่อง
The Founders (๑๙๔๗)

นอกจากนักเขียนกลุ่มดังกล่าวแล้ว ก็ยังมีนักเขียนบทละครคนอื่น ๆ ที่ควรจะ
 กล่าวถึง ซึ่งนักเขียนเหล่านี้ก็มีผลงานที่ดีเด่นบ้างแต่ก็ไม่มากนัก นักเขียนในกลุ่มนี้มี
 จอร์จ เคลลีย์ (George Kelly ๑๘๕๐-) ผู้ประสบความสำเร็จ
 เป็นครั้งแรกจากบทละครเรื่อง The Torchbearers (๑๙๒๒) บทละครที่ทำให้
 เคลลีย์มีชื่อเสียงมากขึ้นคือเรื่อง The Show Off (๑๙๒๔) และเรื่อง
Craig's Wife และในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๔๕-๑๙๔๖ เคลลีย์เขียนบทละครอีก
 สองเรื่องคือเรื่อง The Deep Mrs. Sykes (๑๙๔๕) และเรื่อง The
Fatal Weakness (๑๙๔๖)

แมกซ์ ไวลด์ แอนเดอร์สัน ผู้เขียนบทละครร้อยกรองเรื่อง White
Desert ในปี ค.ศ. ๑๙๒๓ บทละครที่ทำให้แอนเดอร์สันมีชื่อเสียงเรื่องแรกคือ
What Price Glory? ซึ่งเขาเขียนร่วมกับลอเรนซ์ สโตวริงส์ ในปี
 ค.ศ. ๑๙๒๔ และ

กิลเบิร์ต เซลด์ส (Gilbert Seldes) ผู้เขียนบทละครเรื่อง The
Seven Lively Arts (๑๙๒๔)

การละครอเมริกันระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๓๐-๑๙๓๙

การละครอเมริกันในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๓๐-๑๙๓๙ นับว่าเป็นสมัยที่การละคร
 เจริญรุ่งเรืองที่สุดเพราะว่านักเขียนบทละครที่มีชื่อเสียงก่อนปี ค.ศ. ๑๙๓๐ ยังคงเขียน
 บทละครต่อมาจนถึงสมัยนี้ เช่น ยูจีน โอ'นีล เอดเมอร์ ไรซ์ ซิดนีย์ ไฮเวิร์ด
 จิลิป แบร์รีเย่ จอร์จ คองแมน และบอส ฮาร์ต จอห์น ลอว์สัน และพอล กรีน

ผลงานของนักเขียนบทละครเหล่านี้ก็เป็นส่วนหนึ่งของผู้ชมละครมาก ประกอบกับมีนักเขียนบทละครที่เพิ่งจะมีชื่อเสียงขึ้นมาในระยะนี้อีกหลายคน

เพื่อเป็นการส่งเสริมสนับสนุนนักเขียนบทละครและโรงละครทั่วประเทศ ก็มีการจัดตั้งสถาบัน ANTA (The American National Theatre and Academy) ขึ้นในปี ค.ศ. ๑๙๓๕ นอกจากนี้ ในปี ค.ศ. ๑๙๓๔ นักเขียนบทละคร ซึ่งมีแมกซ์เวลล์ แอนเดอร์สัน เอส เอ็น เบอร์แมน วิลเลียม โอเวอริก เอสเมอร์ ไรซ์ และโรเบิร์ต เซอร์วูด ได้ร่วมกับจัดตั้งสมาคมนักเขียนบทละคร (The Playwrights' Company) ขึ้น เพื่อให้การสนับสนุนนักเขียนบทละครอิสระใหม่ ๆ ทั่วๆ ไป

นักเขียนบทละครที่เพิ่งจะมีชื่อเสียงมากในระยะนี้ที่สำคัญที่สุดคือ แมกซ์เวลล์ แอนเดอร์สัน

แมกซ์เวลล์ แอนเดอร์สัน แอนเดอร์สันเป็นนักเขียนบทละครที่มีการศึกษาดี เขาสำเร็จปริญญาตรีทางอักษรศาสตร์จากมหาวิทยาลัยนอร์ท ดาโกต้า (The University of North Dakota) ในปี ค.ศ. ๑๙๑๑ แล้วจึงไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยสแตนฟอร์ด (Stanford University) ในปี ค.ศ. ๑๙๑๔

ก่อนที่จะมาเขียนบทละครนั้น แอนเดอร์สันเป็นอาจารย์สอนที่วิทยาลัยวิททีเออร์ (Whittier College) และทำงานหนังสือพิมพ์ด้วย เมื่อเขาเดินทางไปนิวยอร์กในปี ค.ศ. ๑๙๑๔ เขาก็ลาออกจากวิทยาลัย ทำเฉพาะงานหนังสือพิมพ์ ขณะเดียวกันก็เขียนบทละครไปด้วย

อันที่จริงแล้ว แอนเดอร์สันเริ่มมีชื่อเสียงตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๑๔ เมื่อเขาเขียนบทละครเรื่อง What Price Glory? ร่วมกับจอห์น สโตลลิงส์ แต่หลังจากนั้นเขาไม่มีผลงานที่เด่น ๆ อีกเลย จนกระทั่งมาถึงในระยะปี ค.ศ. ๑๙๓๐-๑๙๓๕ ในระยะนี้เองที่แอนเดอร์สันเป็นที่รู้จักของทุกคนทั่วไป เขามีชื่อเสียงในฐานะนักเขียนบทละครร้อยกรองมากกว่าบทละครร้อยแก้ว เช่น จากบทละครร้อยกรองในเชิง

ประวัติศาสตร์เรื่อง Elizabeth the Queen (๑๕๓๐) เรื่อง Mary of Scotland (๑๕๓๓) เรื่อง Valley Forge (๑๕๓๘) เรื่อง The Wingless Victory (๑๕๓๖) เรื่อง The Masque of Kings (๑๕๓๗) และบทละครประวัติศาสตร์ที่เขียนในระบะหว่างปี ค.ศ. ๑๕๓๕ ที่ดีเกินก็มีเรื่อง Joan of Lorraine (๑๕๔๖) และเรื่อง Anne of the Thousand Days (๑๕๔๘)

บทละครที่เด่นของแอนเดอร์สันที่เนื้อเรื่องไม่เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ แต่ยังคงเขียนเป็นบทละครร้อยกรอง เป็นเรื่องเกี่ยวกับความอยุติธรรมในสังคม ก็มีเรื่อง Winterset (๑๕๓๕) และเรื่อง High Tor (๑๕๓๗)

นอกจากบทละครร้อยกรองแล้ว บทละครร้อยแก้วที่เด่น ๆ ของแอนเดอร์สันก็มี เช่น เรื่อง Saturday's Children (๑๕๒๗) และเรื่อง Both Your Houses (๑๕๓๓)

แอนเดอร์สันยังคงเขียนบทละครต่อมาจนกระทั่งถึงสมัยหลังสงครามโลกครั้งที่สอง ผลงานในระบะหว่างจากปี ค.ศ. ๑๕๓๕ ของเขามีเรื่อง Candle in the Wind (๑๕๔๐) เรื่อง The Eve of St. Mark (๑๕๔๒) เรื่อง Storm Operation (๑๕๔๔) เรื่อง Barefoot in Athens (๑๕๔๑) และเรื่อง The Golden Six (๑๕๔๘)

นอก จากนี้ก็เป็นบทละครที่แอนเดอร์สันดัดแปลงมาจากนวนิยาย เช่น เรื่อง Lost in the Stars (๑๕๔๕) เขียนจากเรื่อง Cry the Beloved Country ของอัลัน แพทัน (Alan Paton) เรื่อง The Bad Seed (๑๕๕๔) เขียนจากนวนิยายของวิลเลียม มาร์ช (William March) และเรื่อง The Day the Money Stopped (๑๕๔๘) เขียนจากนวนิยายของแบร์นันด์ กิลล์ (Brandan Gill)

นักเขียนบทละครร้อยแก้วที่สำคัญ ๆ คนอื่น ๆ ที่มีผลงานเด่น ๆ ในระยะนี้ก็มี ธรันตัน ไวลเดอร์ (Thornton Wilder ๑๕๕๕-) โรเบิร์ต เซอร์วูด

เอลิธ เฮลล์แมน ลิลเลียน เฮลล์แมน (Lillian Hellman ๑๘๐๘-)
 กิลฟอร์ด โอเกทส์ และซิดนีย์ คิงส์เลย์ (Sidney Kingsley ๑๘๐๖-)

จอร์จตัน ไวล์เดอร์ ไวล์เดอร์เป็นอาจารย์สอนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย
 ชิคาโก (The University of Chicago) และที่วิทยาลัยลาเรนซ์วิลล์
 (Larenceville Academy) ในขณะเดียวกันก็เป็นนักเขียนด้วย ก่อนที่จะมา
 เขียนบทละครนั้น ไวล์เดอร์เขียนนวนิยายมาก่อน เขาเริ่มเขียนบทละครตั้งแต่ประมาณ
 ปี ค.ศ. ๑๙๑๘-๑๙๒๐ แต่ผลงานของเขาไม่ปรากฏจนกระทั่งละครคณะที่ อเมริกัน
 แล็บอราทอรี เธียเตอร์ (The American Laboratory Theatre) นำ
 เอาบทละครของเขาเรื่อง The Trumpet Shall Sound มาจัดแสดงในปี
 ค.ศ. ๑๙๒๖

ในปี ค.ศ. ๑๙๒๘ นวนิยายของไวล์เดอร์ได้รับความนิยมมาก ทำให้ชื่อเสียง
 ของเขาโด่งดัง ซึ่งเป็นผลให้บทละครที่เขาเขียนไว้หลายเรื่องได้รับการตีพิมพ์ภายใน
The Angel That Troubled the Waters and Other Plays แต่
 ชื่อเสียงทางด้านละครของเขาก็ไม่โด่งดัง

ไวล์เดอร์เองจะมีชื่อเสียงทางด้านการเล่นบทละครในระยะปี
 ค.ศ. ๑๙๓๐-๑๙๓๘ นี้เอง เขาชอบเขียนบทละครสั้นองค์เดียวจบ บทละครเรื่องยาว
 ที่ใช้แนวการเขียนแบบบรรยายพรรณนา และใช้ความเหนือจริง ไวล์เดอร์ทำให้บท
 ละครของเขาเป็นที่นิยมชมชอบของคนทั่วไปเพราะเขาใช้เนื้อเรื่องที่แสดงถึงความ
 สัมพันธภาพของสมาชิกในครอบครัวที่เข้าใจได้ง่าย ๆ ชัดเจนดี

ผลงานที่เด่น ๆ ของไวล์เดอร์มี เช่น บทละครองค์เดียวจบเรื่อง The
Long Christmas Dinner (๑๙๓๑) และบทละครเรื่องยาวเรื่อง Our
Town (๑๙๓๘)

ไวล์เดอร์เขียนบทละครเรื่อยมาจนกระทั่งถึงสมัยหลังสงคราม บทละครใน
 ระยะเวลา ๆ มาที่เด่นที่ทำให้เขาประสบผลสำเร็จก็มี เช่น เรื่อง The Skin of
Our Teeth (๑๙๔๖) เรื่อง Our Century (๑๙๔๗) เรื่อง

The Matchmaker (๑๙๕๔) ซึ่งเรื่องนี้ไวล์เดอร์ได้นำเอาบทละครเก่าเรื่อง The Merchant of Yankers ซึ่งเขียนในปี ค.ศ. ๑๙๓๘ แต่ไม่ได้รับความนิยมมาปรับปรุงเชิงใหม่ เรื่อง A Life in the Sun (๑๙๕๕) เรื่อง The Drunken Sisters (๑๙๕๖) เรื่อง Plays for Bleecker Street (๑๙๖๒)

นอกจากนี้ก็มีเรื่อง The Victors (๑๙๕๔) ซึ่งไวล์เดอร์แปลมาจากเรื่อง Morts sans Sépulture ของการ์ท (Sartre)

โรเบิร์ต เซอร์วูด เซอร์วูดเริ่มเขียนบทละครขณะที่ยังเป็นนักศึกษาในระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด เขาเป็นนักเขียนบทละครที่เอาแบบอย่างมาจากจอร์จ เบอร์นาร์ด ชอว์

เซอร์วูดเริ่มมีชื่อเสียงจากการเขียนบทละครเรื่อง The Road to Rome (๑๙๒๗) บทละครเรื่องเด่น ๆ ต่อมาเป็นเรื่อง Reunion in Vienna (๑๙๓๑) เรื่อง The Petrified Forest (๑๙๓๔) เรื่อง Idiot's Delight (๑๙๓๕) บทละครเกี่ยวกับสงครามเรื่อง Abe Lincoln in Illinois (๑๙๓๘) และเรื่อง There Shall Be No Night (๑๙๔๐)

ในระยะสงครามโลกครั้งที่สอง เซอร์วูดก็เลิกเขียนบทละคร ไปทำงานให้กับรัฐบาล แต่เมื่อสงครามสิ้นสุดลง เขาก็กลับมาเขียนบทละครอีก ผลงานที่ดีเด่นในระยะหลังนี้มีเพียงสองเรื่องคือ เรื่อง The Rugged Path (๑๙๔๔) และเรื่อง Miss Liberty (๑๙๔๕)

เอ็ด เอ็น เบอร์แมน เบอร์แมนเริ่มเขียนบทละครเมื่อกำลังศึกษาอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา โดยเริ่มเขียนบทละครองค์เดียวจบ เบอร์แมนได้ศึกษาวิชาการเขียนบทละครในชั้น "๔๗ Workshop" ของศาสตราจารย์เบเคอร์ที่มหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ดด้วยในปี ค.ศ. ๑๙๑๖ หลังจากนั้นก็ไปศึกษาต่อในระดับปริญญาโทที่มหาวิทยาลัยโคลัมเบีย (Columbia University) แล้วเริ่มเขียนบทละครอีก

เบอร์แมนชอบเขียนบทละครประเภทตลกขบขัน เขาเริ่มมีชื่อเสียงเมื่อคณะเดอะ
เขียนเตอร์ ก็กรีนนำเอาบทละครเรื่อง The Second Man ของเขามาจัดแสดงในปี
ค.ศ. ๑๙๒๗ ถึงขั้นที่จริงแล้วเขาเขียนบทละครเรื่องนี้ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๑๖

เบอร์แมนมีชื่อเสียงมากขึ้นในระยะปี ค.ศ. ๑๙๓๐-๑๙๓๕ บทละครที่ทำให้
เขามีชื่อเสียงมีเรื่อง Biography (๑๙๓๒) เรื่อง Rain from Heaven
(๑๙๓๔) เรื่อง End of Summer (๑๙๓๖) และเรื่อง No Time for
Comedy (๑๙๓๘)

ในระยะสงครามและหลังสงครามนั้น บทละครที่เด่นที่สุดของเบอร์แมนคือเรื่อง
Dunnigan's Daughter (๑๙๔๔) นอกจากนั้นก็เป็นบทละครที่เขาจัดแปลงมา
จากเรื่องของนักเขียนชาวต่างประเทศ เช่น เรื่อง Jacobowsky and the
Colonel (๑๙๔๔) ดัดแปลงมาจากบทละครของฟรานซ์ เวอร์เฟล (Franz
Werfel) เรื่อง I Know My Love (๑๙๔๕) ดัดแปลงมาจากเรื่อง
Aupres de Ma Blonde ของมาร์เซล อชาร์ด (Marcel Achard)
เรื่อง Jane (๑๙๔๖) เขียนจากเรื่องสั้นของซอมเมอร์เซต มอห์ม (Somerset
Maugham) และเรื่อง Fanny (๑๙๔๘) ซึ่งเขียนร่วมกับโจชัว โลแกน
(Joshua Logan) ดัดแปลงมาจากบทละครชุดติดต่อกันสามเรื่อง คือ Marius,
César, and Fanny ของมาร์เซล เพนยอล (Marcel Pagnol)

ในปี ค.ศ. ๑๙๔๘ เบอร์แมนก็เขียนบทละครอีกโดยอาศัยความทรงจำเรื่อง
The Worcester Account เขาเขียนใหม่ให้ชื่อเรื่องว่า The Cold Wind
and the Warm หลังจากนั้นก็มีบทละครเรื่อง But for Whom Charlie
(๑๙๖๒) และเรื่อง Lord Pengo (๑๙๖๒)

ลิลิเดียน เฮลด์แมน ลิลิเดียน เฮลด์แมนเป็นนักเขียนบทละครสตรีที่มี
ชื่อเสียงชาวยิว ก่อนที่จะมาเขียนบทละครนั้น เธอทำงานเกี่ยวกับธุรกิจการพิมพ์และ
เขียนเรื่องสั้นมาก่อน ต่อมาเธอจึงสนใจการเขียนบทละคร เธอมักจะเขียนเกี่ยวกับ
ความชั่วร้ายในตัณหาซึ่งเกิดจากตัวบุคคลและสภาพแวดล้อม บทละครเรื่องแรก

ของเราก็อ่านเรื่อง Dear Queen เธอเขียนร่วมกับหลุยส์ โกรเนเบอร์เกอร์ (Louis Kronenberger) ในปี ค.ศ. ๑๙๓๖ ลิลเลียน เกลด์แมนมีชื่อเสียงมากเมื่อเธอเขียนบทละครเรื่อง The Children's Hour (๑๙๓๔) และเรื่อง The Little Foxes (๑๙๓๕)

หลังจากปี ค.ศ. ๑๙๓๕ เธอยังคงเขียนบทละครเรื่อยมา บางครั้งก็ดัดแปลงมาจากเรื่องของนักเขียนชาวต่างประเทศ เรื่องที่เด่น ๆ ในระยะหลัง ๆ มามี เรื่อง Watch on the Rhine (๑๙๔๐) เรื่อง The Searching Wind (๑๙๔๔) เรื่อง Another Part of the Forest (๑๙๔๖) เรื่อง The Autumn Garden (๑๙๕๑) เรื่อง Toys in the Attic (๑๙๖๐) บทละครที่ดัดแปลงมาจากเรื่องของนักเขียนชาวต่างประเทศ เช่น เรื่อง Montserat (๑๙๔๕) ของเอ็มมานูเอ็ล โรเบลส์ (Emmanuel Roblès) และเรื่อง The Lark (๑๙๔๙) ของฌ็อง อันว์ (Jean Anouilh)

ลิวฟฟอร์ด โอเคตส์ โอเคตส์เป็นนักเขียนบทละครที่มีเชื้อสายยิวเช่นเดียวกับลิลเลียน เฮคแมน เขาชอบเขียนบทละครเกี่ยวกับการเมืองและสังคม โอเคตส์เคยเป็นนักแสดงละครมาก่อน เขาเป็นผู้ที่ร่วมจัดตั้งละครคณะเดอะ กรู๊ป เธียเตอร์ (The Group Theatre) ในปี ค.ศ. ๑๙๓๐ ร่วมกับฮาโรลด์ เกลอร์แมน (Harold Clurman) และเฮร์เบิร์ต ไบเบอร์แมน (Herbert Biberman) เพื่อจัดแสดงผลงานของนักเขียนบทละครใหม่ ๆ ทำให้โอเคตส์ได้เป็นที่จะเป็นนักเขียนบทละครขึ้นมาบ้าง

ในปี ค.ศ. ๑๙๓๕ โอเคตส์ก็ได้เป็นนักเขียนบทละครที่มีชื่อเสียงสมปรารถนา ในนั้น เขาเขียนบทละครที่โด่งดังสี่เรื่อง คือ เรื่อง Waiting for Lefty เรื่อง Till the Day I Die เรื่อง Awake and Sing และเรื่อง Paradise Lost หลังจากนั้นชื่อเสียงของเขาก็เริ่มลดลง แต่ก็ยังมีบทละครที่โด่งดังอยู่บ้าง เช่น เรื่อง Golden Boy (๑๙๓๙) และเรื่อง Rocket to the Moon (๑๙๓๘)

หลังจากสงคราม โอเคห์มีชื่อเสียงอีกครั้งหนึ่ง แต่ก็ไม่ได้ดังเช่นครั้งแรก
บทละครที่ทำให้เขามีชื่อเสียงในระยะหลังสงครามคือเรื่อง The Country Girl
(๑๙๔๐) และเรื่อง The Flowering Peach (๑๙๔๔)

วิกินีย์ กิงส์เลย์ กิงส์เลย์เริ่มเขียนบทละครขณะที่เป็นนักเรียนอยู่ในระดับ
มัธยมศึกษา เขาเขียนบทละครองค์เดียวจบ ขณะศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัย เขาก็เขียน
บทละครอีกเช่นกัน ในปี ค.ศ. ๑๙๒๕ เขาได้รับรางวัลจากบทละครเรื่อง Wonder-
Dark Epilogue ซึ่งนับเป็นบทละครองค์เดียวจบที่ดีที่สุดที่เขียนโดยนักศึกษามหา
วิทยาลัยปริญาตรี

เมื่อสำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยแล้ว กิงส์เลย์ไปทำงานเป็นนักแสดงอยู่
ระยะหนึ่ง และเขียนบทภาพยนตร์ให้กับบริษัทโคลัมเบีย พิคเจอร์ส (Columbia
Pictures) ก่อนที่จะมาเขียนบทละครอย่างจริงจัง กิงส์เลย์เป็นนักเขียนบทละคร
ที่ใช้เวลาในการเก็บข้อมูลมาเขียนนานมาก เขาชอบแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม
ชอบเขียนเกี่ยวกับสภาพแวดล้อมที่ชักชวนไปสู่ความเลวร้าย

กิงส์เลย์มีชื่อเสียงมากจากบทละครเรื่อง Men in White ในปี
ค.ศ. ๑๙๓๓ ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๓๕ เขาก็ประสบความสำเร็จยิ่งใหญ่อีกครั้งหนึ่ง
จากบทละครเรื่อง Dead End

ผลงานในปีต่อ ๆ มาของกิงส์เลย์ที่ทำให้เขายังคงมีชื่อเสียงมีเรื่อง Ten
Million Ghosts (๑๙๓๖) เรื่อง The Patriots (๑๙๔๓) ซึ่งเป็น
ละครในเชิงประวัติศาสตร์จากพื้นฐานชีวิตจริงของอดีตรัฐมนตรีโทมัส เจฟเฟอร์-
สัน (Thomas Jefferson) เรื่อง Detective Story (๑๙๔๔) ใน
ปี ค.ศ. ๑๙๔๑ เขาเขียนบทละครเรื่อง Darkness at Noon โดยดัดแปลงมา
จากนวนิยายของอาเธอร์ เกสท์เลอร์ (Arthur Koestler) ในปี
ค.ศ. ๑๙๔๔ กิงส์เลย์เขียนบทละครประเภทตลกขบขันที่เด่นเรื่องหนึ่งคือเรื่อง
Lunatics and Lovers และในปี ค.ศ. ๑๙๖๒ เขาเขียนบทละครประเภท
นาฏกรรมสะท้อนอารมณ์เรื่อง Night Life

นอกจากนักเขียนบทละครกลุ่มดังกล่าวแล้ว ก็ยังมีนักเขียนบทละครที่มีผลงานดีเด่นไม่มากนักที่ควรจะกล่าวถึง เช่น

เพอร์รีย์ แม็กเคย์ ผู้เขียนบทละครเรื่อง Wakefield ในปี ค.ศ. ๑๙๓๖

แอนน์ นิโกลส์ (Anne Nichols) ผู้เขียนบทละครเรื่อง

Able's Irish Rose ในปี ค.ศ. ๑๙๓๗

อาเธอร์ โคเบอร์ (Arthur Kober) ผู้เขียนบทละครเรื่อง

Having Wonderful Time ในปี ค.ศ. ๑๙๓๗

จอห์น สไตน์เบ็ค (John Steinbeck) นักเขียนนวนิยายที่มีชื่อเสียงมาก เขียนบทละครเรื่อง Of Mice and Men

โฮเวิร์ด ลินด์เซย์ (Howard Lindsay) และรัสเซล กราวส์ (Russel Crouse) ร่วมกันเขียนเรื่อง Life with Father (๑๙๔๔)

การละครอเมริกันในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๔๐-๑๙๖๕

การละครอเมริกันในสมัยนี้ซบเซามากเนื่องจากภาวะสงครามโลกครั้งที่สอง และหลังจากที่สงครามสิ้นสุดลง ก่อให้เกิดปัญหาในการจัดแสดงละครที่สูงขึ้นกว่าในระยะก่อนสงครามมาก เพื่อแก้ปัญหาในการจัดแสดงเพิ่มขึ้น ค่าบัตรสำหรับผู้เข้าชมละครก็ต้องสูงตามขึ้นไปด้วย ทำให้การจัดการแสดงละครประสบความล้มเหลว โรงละครบางแห่งต้องเลิกกิจการไป

อย่างไรก็ดี ระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๔๑-๑๙๔๔ ก็มีโรงละครที่เริ่มมีชื่อเสียงขึ้นที่สามารถเป็นคู่แข่งของโรงละครย่านบรอดเวย์ได้ คือ โรงละครออฟ-บรอดเวย์ (The Off-Broadway Theatre) โรงละครนี้เริ่มมีชื่อเสียงเมื่อผู้กำกับการแสดง เดวิด ฮิลเวลล์ (David Hellwell) จัดแสดงละครของชาร์ทเรื่อง The Respectful Prostitute ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๔๘ ก็มีการจัดตั้งสมาคมโรงละครออฟ-บรอดเวย์ (The League of Off-Broadway Theatres) ซึ่งทำให้โรงละครออฟ-บรอดเวย์ต่าง ๆ สามารถดำเนินกิจการไปได้ด้วยดี

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๐-๑๙๕๕ โรงละครออก-บรอดเวย์วัดแสดงละครใหม่ ๆ ที่เป็นการทดลองน้อยมาก ส่วนมากโรงละครออก-บรอดเวย์เหล่านี้จะสนใจบทละครของนักเขียนรุ่นเก่า ๆ เช่น บทละครของชอว์ อิบเซน เซกอฟ ไอ'เคซี เทอร์กีนอฟ และพิเรนเดลโล ส่วนบทละครใหม่ ๆ ก็นำมาจัดแสดงบ้าง เช่น บทละครของนักเขียนชาวต่างประเทศ เช่น จีเน็ต (Genêt) เบรคท์ (Brecht) เบ็กเก็ตท์ (Beckett) และไอออนเนสโก (Ionesco) ส่วนบทละครของนักเขียนบทละครชาวอเมริกันก็มี เช่น บทละครของยูจีน โอ'นีล ทอร์นตัน ไวลเดอร์ อาเธอร์ มิลเลอร์ และเพนเนสซี วิลเลียมส์ แต่ตั้งแต่ปี ค.ศ. ๑๙๖๐ เป็นต้นมา โรงละครออก-บรอดเวย์ก็ก่อให้เกิดความสนใจในบทละครใหม่ ๆ ซึ่งมีกลวิธีในการเขียนใหม่ ๆ มากขึ้น

ส่วนโรงละครย่านบรอดเวย์ก็ยังคงวัดแสดงละครเพื่อการค้า จัดแสดงละครที่เป็นที่ชื่นชอบของผู้ชมในระบายนี เช่น ละครเพลง และละครที่ประสบความสำเร็จมาแล้วจากต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจากลอนดอน

ประกอบกับว่าในระยะที่สงครามสิ้นสุดลงใหม่ ๆ นั้น ได้มีการกระจายข่าวทางโทรทัศน์ มีสถานีวิทยุโทรทัศน์เพิ่มขึ้นมากมาย เมื่อต้องอยู่ในภาวะการแข่งขันเช่นนี้ บรรดาผู้จัดการโรงละครต่าง ๆ ก็ต้องเลือกเล่นเฉพาะบทละครที่ดี ๆ ที่เหมาะสมกับรสนิยมของผู้ชมจริง ๆ ไปจัดแสดง ทำให้การเขียนบทละครไม่เฟื่องฟู จึงไม่ค่อยจะมีนักเขียนใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากนัก แม้ว่าหลังจากการปรับปรุงสถาบัน ANTA ซึ่งมีนโยบายสนับสนุนและส่งเสริมโรงละครทั่วประเทศในปี ค.ศ. ๑๙๔๕ โดยมีการจัดระบบใหม่ ให้ตัวแทนผู้กำกับการแสดงจากเขตต่าง ๆ และผู้ที่สนใจเข้าร่วมเป็นคณะกรรมการของสถาบันด้วย และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาก็มีผู้ปฏิบัติมร่ายการในการจัดการแสดง เช่น บริษัทเอ็กซ์เพริเมนทัล เธียเตอร์ (The Experimental Theatre Inc.) และได้พยายามสนับสนุนนักเขียนบทละครใหม่ ๆ ก็ตาม

แม้ว่าผู้ชมส่วนใหญ่ในสมัยนี้จะชอบละครเพลง ละครร้อยแก้วก็ยังเป็นที่นิยมของคนทั่วไปเช่นกัน ซึ่งบทละครในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่สองนี้ส่วนใหญ่เป็นบทละคร

ประเภทวิจารณ์สังคม เสียดสีสังคม (Satire) ตลอดจนชั้น ประนาฏกรรมสะท้อนสังคม

นักเขียนบทละครใหม่ ๆ ที่เด่นในสมัยนี้มีไม่มากนัก นักเขียนบทละครส่วนใหญ่เป็นนักเขียนบทละครที่สำคัญ ๆ ในสมัยที่การละครอเมริกันรุ่งเรืองที่สุด และยังได้เขียนบทละครต่อมา เช่น เอคเมอร์ ไวท์ พอล กรีน จอร์จ กอฟแมน และโฮเวิร์ด ไทค์แมนน์ ฟิลิป แบร์รี่ แมกซ์เวลล์ แอนเดอร์สัน ชอร์นตัน ไวล์เดอร์ โรเบิร์ต เซอร์วูด เอส เอ็น เบอร์แมน ลิลเลียน เฮลล์แมน กลิเฟอร์ด โอเคตส์ และซิกนีย์ คิงส์เคย์ และที่สำคัญที่สุดคือ ยูจีน โอ'นีลกลับมีชื่อเสียงขึ้นอีกครั้งหนึ่ง เมื่อบทละครเรื่อง The Iceman Cometh ประสบความสำเร็จอย่างยิ่งใหญ่จากการจัดแสดงที่บรอดเวย์ในปี ค.ศ. ๑๙๔๖ ความสำเร็จครั้งนี้ทำให้ได้มีการจัดแสดงละครของโอ'นีลต่อไปอีกคือเรื่อง Long Day's Journey into Night ในปี ค.ศ. ๑๙๕๖ และเรื่อง A Touch of the Poet ในปี ค.ศ. ๑๙๕๙ บทละครทั้งสามเรื่องนี้ของโอ'นีลทำให้เขามีชื่อเสียงอีกครั้งหนึ่งในวงการละครอเมริกัน

นักเขียนบทละครที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๔๐-๑๙๖๕ นี้ มีด้วยกันสองคน คือ เทนเนสซี วิลเลียมส์ และอาเธอร์ มิลเลอร์ นักเขียนบทละครทั้งสองคนนี้มีชื่อเสียงมากเช่นเดียวกับที่ยูจีน โอ'นีลเคยมีมาแล้วในอดีต

✓ ชีวิตและงานของเทนเนสซี วิลเลียมส์

เทนเนสซี วิลเลียมส์ เป็นนักเขียนบทละครในแนวธรรมชาตินิยมและบรรยายพรรณนาที่ความสามารถมาก เขามักจะใช้ฉากที่สกปรกรุงรัง โทโรโทโต เพื่อให้เหมาะแก่ตัวละครซึ่งเป็นคนในระดัต่ำที่มีความหยาบคาย และความรุนแรง ซึ่งวิลเลียมส์จะกล่าวโทษสังคมสิ่งแวดล้อมที่ทำให้คนในสังคมมีพฤติกรรมแบบนั้น

ตามความกึกกึกของนักวิจารณ์ ต่างก็เห็นพ้องต้องกันว่าวิลเลียมส์เป็นนักเขียนบทละครที่มีความสามารถในการสร้างตัวละคร สถานการณ์ รูปแบบการสนทนา และฉากได้สมจริงที่สุด เขาเป็นนักเขียนบทละครที่ได้รับอิทธิพลจากเชกอฟมาก

เทเนซซี วิลเลียมส์นั้นเป็นนามปากกาของทอมัส เลเนียร์ วิลเลียมส์ (Thomas Lanier Williams) วิลเลียมส์เกิดในเมืองโคลัมบัส มิสซิสซิปปี (Columbus, Mississippi) เมื่อวันที่ ๒๖ เดือนมีนาคม ค.ศ. ๑๙๑๔ เขาเกิดในครอบครัวที่ยากจน ครอบครัวของเขาย้ายไปอยู่ที่เซนต์ หลุยส์ เมื่อเขาอายุได้ ๑๒ ปี เมื่อไปอยู่ที่นั่น เขารู้สึกว่าชีวิตของเขาว่าเหว และไม่ชอบชีวิตในเมือง

เมื่อสำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนมัธยมที่กบในเซนต์ หลุยส์ วิลเลียมส์ก็ไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยมิสซูรี (The University of Missouri) ในปี ค.ศ. ๑๙๓๑ ซึ่งในระยะที่อยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษาเขาก็เริ่มเขียนบทกลอน

เนื่องจากครอบครัวของวิลเลียมส์มีปัญหาทางการเงิน เขาจึงต้องลาออกจากมหาวิทยาลัยหลังจากที่เรียนไปก็เพียงสองปี และเพราะการมีชีวิตที่ต้องตกเงาลำบากบางครั้งวัยเด็ก ทำให้วิลเลียมส์ได้มีประสบการณ์มากพอที่จะนำมาใช้ในการเขียนบทละคร

วิลเลียมส์ไปทำงานเป็นเสมียนในโรงงานทำรองเท้าแห่งหนึ่งเมื่อเขาลาออกจากมหาวิทยาลัยแล้ว หลังจากเลิกงาน เขาก็จะเขียนหนังสือ ทำให้สุขภาพของเขาเสื่อมลง เขาจึงเลิกทำงาน กลับเข้าไปศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยอีก ในที่สุด เขาก็สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยไอโอวา (The University of Iowa) ในปี ค.ศ. ๑๙๓๔ และคงเขียนหนังสือต่อไป แม้ว่าจะได้ทำงานต่าง ๆ หลายนอย่างก็ตาม

ในปี ค.ศ. ๑๙๓๕ วิลเลียมส์ได้รับรางวัลจากคณะเดอะ กรู๊ป เขียนเตอร์จากการเขียนบทละครองค์เดียวจบเรื่อง American Blues ซึ่งแสดงถึงความเก็บกดของคนอเมริกัน

ในปี ค.ศ. ๑๙๔๐ วิลเลียมส์ได้รับทุนของมูลนิธิร็อกกี้เฟลเลอร์ (A Rockefeller Foundation Fellowship) ทำให้เขาเขียนบทละครเรื่องยาวเรื่องแรกได้สำเร็จคือเรื่อง Battle of Angels ทางคณะเดอะ เขียนเตอร์ ก็ได้นำบทละครเรื่องนี้ไปจัดแสดง แต่บทละครเรื่องนี้ไม่ได้ทำให้วิลเลียมส์มีชื่อเสียงขึ้นมา เมื่อเขานำเรื่องนี้มาเขียนใหม่ในปี ค.ศ. ๑๙๔๗ และตั้งชื่อใหม่ว่า

Orpheus Descending เขาจึงประสบความสำเร็จจากบทละครเรื่องนี้ โดยเฉพาอย่างยิ่งเมื่อนำไปวัดแสดงในลอนดอน นิวยอร์ก และบาริส

นอกจากจะได้รับทุนของมูลนิธิร็อกกี้เฟลเลอร์ในปี ค.ศ. ๑๙๔๐ แล้ว ในปีเดียวกันนี้วิลเลียมส์ยังได้รับเงินทุนในการเขียนบทละครจาก The American Academy and National Institute of Arts and Letters ด้วย ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๕๒ เขาก็ได้เป็นสมาชิกคนหนึ่งของสถาบันนี้

วิลเลียมส์มีชื่อเสียงมากเมื่อเขาเขียนบทละครเรื่อง The Glass Menagerie (๑๙๔๕) เรื่องนี้ได้รับการจัดแสดงที่บรอดเวย์ในปี ค.ศ. ๑๙๔๕ ในปี ค.ศ. ๑๙๔๗ วิลเลียมส์ก็ยังมีชื่อเสียงมากขึ้นอีกเมื่อเขาเขียนบทละครเรื่อง A Streetcar Named Desire บทละครของวิลเลียมส์เรื่องอื่น ๆ ที่ทำให้เขามีชื่อเสียงมาก เช่น เรื่อง The Rose Tattoo เรื่อง Cat on a Hot Tin Roof และเรื่อง Night of the Iguana

บทละครที่เด่น ๆ ของวิลเลียมส์ได้รับความสนใจจากละครคณะต่าง ๆ กันมาก ทั้งคณะละครของมหาวิทยาลัย ของชุมชน และคณะละครอาชีพ ต่างก็นำบทละครของเขาไปจัดแสดงทั่วประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๕-๑๙๖๐ เรื่องที่ได้รับการนำไปวัดแสดงมากคือเรื่อง The Glass Menagerie บรรดาผู้ชมละครทั่วประเทศต่างพึงพอใจในผลงานของวิลเลียมส์เพราะเขาเขียนเกี่ยวกับกษัตริย์และเขาสะท้อนให้เห็นความจริงซึ่งผู้ชมสามารถเข้าใจได้ง่าย

บทละครที่เด่น ๆ บางเรื่องของเทนเนสซี วิลเลียมส์

เรื่อง The Glass Menagerie (๑๙๔๕) วิลเลียมส์แสดงให้เห็นถึงบุคคลที่อยู่ในโลกแห่งความฝัน เรื่องนี้เป็นเรื่องเล่าโดยทอม วินฟิลด์ (Tom Wingfield) ตัวละครซึ่งก่อนที่จะมาเป็นกะลาสีเรือประจำเรือสินค้าในเคยทางานในฤดูหนึ่งมาก่อน ตัวละครอื่น ๆ ที่สำคัญ ๆ ก็มี อแมนดา วินฟิลด์ (Amanda Wingfield) มารดาของทอม และลอรา (Laura) เด็กสาวผู้พิการ บุตรสาว

ของอแมนดา ทั้งอแมนดาและจอร์จมักจะอยู่ในโลกแห่งความฝันเสมอ อแมนดามักจะระลึกถึงอดีตเมื่อเธออยู่ในวัยสาวและมีชายหนุ่มมาหลงรักเธอหลายคน จอร์จก็อยู่ในโลกแห่งความฝันเช่นกัน เธอได้สะสมตุ๊กตาแก้วเป็นรูปสัตว์ต่าง ๆ ซึ่งทำให้เธอหนีไปจากโลกแห่งความเป็นจริงที่เธอไม่อาจเผชิญได้ ส่วนทอมนั้นเป็นนักอ่านและไปฝันที่จะเป็นนักเขียนแต่ไม่มีโอกาสที่จะทำได้ เพราะเขาต้องไปหางานอันน่าเบื่อหน่ายในฤดูเก็บรวงเก็บเกี่ยวจะได้นำเงินมาช่วยเหลืจุนเจือครอบครัว

อแมนดาขอร้องให้ทอมเชิญเพื่อนร่วมงานมารับประทานอาหารเย็นด้วยเมื่อเธอคิดว่าจอร์จควรจะมีความรักได้แล้ว ทอมเชิญจิม โอ'คอนเนอร์ (Jim O'Connor) มาร่วมรับประทานอาหารด้วย จิมนี่เองเป็นคนที่ลอร์ดาทอมขณะที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนมัธยมศึกษา อแมนดาประสบกับความผิดหวังอย่างยิ่งเมื่อจิมบอกว่าเขามีคู่หมั้นแล้วและกำลังจะแต่งงานกันในไม่ช้า

หลังจากจิมกลับไปแล้ว อแมนดาคิดว่าทอมที่เลิกคนที่คู่หมั้นแล้วมาให้รู้จักกับจอร์จ ทอมซึ่งมีความเบื่อหน่ายในครอบครัวจึงหนีออกจากบ้านไปด้วยความโกรธ ส่วนจอร์จก็ตระหนักว่าเธอจะต้องประสบกับความสิ้นหวังตลอดไป

เรื่อง A Streetcar Named Desire (๑๙๔๗) วิลเลียมสแอสทอน ได้เห็นชีวิตของผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งประสบกับความล้มเหลวในชีวิตโดยที่สังคมไม่ให้โอกาสแก่เธอในอันที่จะปรับปรุงสภาพชีวิตของเธอให้ดีขึ้น บล็องช์ บูว็ส (Blanche du Bois) คือหญิงสาวคนนั้นซึ่งเป็นตัวละครของเรื่องนี้ บล็องช์เป็นน้องสาวคนหนึ่งของสเตลล่า (Stella) สเตลล่าแต่งงานแล้วกับสแตนลีย์ โกวาลสกี (Stanley Kowalski) ซึ่งเป็นนักดื่มและนักเล่นไพ่ที่เก่งกาจ แม้ว่าสเตลล่าจะได้รับ การทารุณจากสามีของเธอบ้าง เธอก็มีความสุข เธอสามารถปรับตัวให้เข้ากับเขาได้ เพราะเธอพึ่งพอใจในตัวเขา ส่วนบล็องช์นั้นต้องสูญเสียทุกอย่าง เธอต้องสูญเสียสามีไปเมื่อเธอทราบว่าเขามีความรักกับเพื่อนเพศเดียวกัน เธอต้องสูญเสียบ้านให้แก่เจ้าหนี้ และยิ่งไปกว่านั้น เธอต้องสูญเสียตัวเธอเอง เธอกลายเป็นหญิงโง่เขลาและเป็นโรคพิษสุราเรื้อรัง

อย่างไรก็ดี บลันซ์ก็ยังมีความหวังที่จะมีชีวิตอยู่เคียงกษรรรรมคาและมีสามีเช่นคนอื่น ๆ ซึ่งเมื่อเธอไปเยี่ยมสแตนลีย์ที่บ้านของสแตนลีย์ บลันซ์เกือบจะประสบความสำเร็จอยู่แล้ว เธอได้รู้จักกับแฮโรลด์ มิตเชลล์ (Harold Mitchell) หรือมิตซ์ เพื่อนของสแตนลีย์ และมิตซ์ก็หลงรักเธอ คิดจะแต่งงานกับเธอ แต่ต่อมา บลันซ์ทะเลาะกับสแตนลีย์เพราะเธอแสดงที่หาว่าเธอก็ดีกว่าเขามากนัก เมื่อสแตนลีย์ทราบความจริงเกี่ยวกับอดีตของเธอ เขาจึงเล่าความจริงนั้นให้มิตซ์ฟัง มิตซ์จึงไปจากเธอ และเพื่อที่จะแก้แค้นบลันซ์ให้สำเร็จอีก สแตนลีย์ก็ปลุกปล้ำข่มขืนเธอขณะที่สแตนลีย์ไปคลอดบุตรที่โรงพยาบาล

เมื่อต้องตกอยู่ในภาวะที่ตองสูญเสียอีก บลันซ์ก็กลายเป็นคนวิกลจริต สแตนลีย์ต้องส่งเธอไปโรงพยาบาลโรคจิต โอกาสของเธอที่จะมีชีวิตเคียงกษรรรรมคา ก็หมดสิ้นไปด้วย

เรื่อง Cat on a Hot Tin Roof (๑๙๕๔) ในบทละครเรื่องนี้ วิลเลียมส์แสดงให้เห็นถึงสภาพของคนที่มีความรักในเพศเดียวกันที่ต้องการจะหนีความจริง แต่ต้องถูกบังคับให้เผชิญความจริง บริก (Brick) คือตัวละครเอกซึ่งมีความรัก ความประทับใจในสก็ปเปอร์ (Skipper) เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นเพศเดียวกันกับเขา เมื่อสก็ปเปอร์ตายไป เขาก็มีความเศร้าโศกเสียใจมาก และเพื่อที่จะปกปิดความรู้สึกอันแท้จริงของเขา เขาก็ฉ้อฉลจนกระทั่งกลายเป็นคนคิดสุรา มาร์กาเร็ต (Margaret) ตัวละครที่สำคัญอีกคนหนึ่งซึ่งเป็นภรรยาของบริกต้องว่าเหวเพราะสามีของเธอไม่สามารถที่จะอยู่กินฉันท์สามีภรรยา与她ได้

บิก แดดดี (Big Daddy) บิดาของบริกป่วยเป็นโรคมะเร็งและกำลังใกล้จะตาย แต่ไม่มีใครบอกความจริงให้เขาทราบ แม้แต่กับบิก มาม่า (Big Mama) ก็ไม่มีใครบอกความจริงเกี่ยวกับโรคร้ายของบิก แดดดี

กูเปอร์ (Gooper) บุตรชายคนโตของบิก แดดดี เมื่อทราบข่าวการป่วยของบิดาก็นำภรรยา เม (Mae) และบุตรทั้งห้าของเขามาเยี่ยม เพื่อว่าบิก แดดดีจะได้เห็นใจ จะได้ยกทรัพย์สมบัติให้ 'กูเปอร์หวังที่จะครอบครองมรดกทั้งหมด แต่

มาร์กาเร็ตก็พยายามที่จะหาทางช่วยเหลือให้บริก สามีของเธอได้มีส่วนได้ครอบครองมรดกนั้นด้วย

บิก แดคคัสส์สนิทกับบริก เรื่องการก่อกวนของเขา เขาถามบริกถึงสาเหตุของการดื่ม ซึ่งสาเหตุนั้นแม้แต่กับตัวเอง บริกก็ไม่กล้ายอมรับความจริง

ในที่สุด บิก แดคคัสส์ก็ทราบความจริงว่าตัวเองป่วยด้วยโรคมะเร็ง เขาโกรธที่ถูกหลอกดวง จึงขังตัวเองอยู่เฉพาะในห้อง ต่อมาบิก มาม่าก็ทราบว่าบิก แดคคัสส์เป็นมะเร็ง ดูเทอร์ก็ปรารถนาที่จะไต่ถาม มาม่าให้สิทธิแก่เขาเพื่อจะครอบครองมรดกทั้งหมด มาร์กาเร็ตจึงบอกทุกคนว่าเธอกำลังตั้งครรภ์เช่นกัน และเธอก็ได้พยายามอย่างยิ่งที่จะทำให้การโกหกนั้นเป็นความจริง เธอไปปรึกษาแพทย์และพยายามที่จะทำให้บริกช่วยให้การโกหกนั้นเป็นความจริงขึ้นมาให้ได้

นอกจากบทละครที่ดีที่เคยเหล่านั้นแล้ว บทละครเรื่องอื่น ๆ ของเทเนนส์ที่วิเลียมส์ที่เขียนภายในปี ค.ศ. ๑๙๖๕ ก็มีเรื่อง Summer and Smoke (๑๙๕๔) เรื่อง The Rose Tattoo (๑๙๕๑) เรื่อง Camino Real (๑๙๕๓) เรื่อง Orpheus Descending (๑๙๕๓) เรื่อง Baby Doll (๑๙๕๓) เรื่อง Something Unspoken (๑๙๕๔) เรื่อง Suddenly Last Summer (๑๙๕๔) เรื่อง Garden District (๑๙๕๔) เรื่อง Sweet Bird of Youth (๑๙๕๕) เรื่อง Period of Adjustment (๑๙๖๐) เรื่อง The Night of the Iguana (๑๙๖๑) เรื่อง The Milk Train Doesn't Stop Here Anymore (๑๙๖๖)

✓ ชีวิตและงานของอาเชอร์ มิลเลอร์

อาเชอร์ มิลเลอร์เป็นนักเขียนบทละครที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นจริงมาก เขาชอบเขียนเกี่ยวกับสภาพชีวิตจริงของคนอเมริกันทั่ว ๆ ไป เขาจะสะท้อนความรู้สึกซึมเศร้า ความผิดหวังของคนในสังคมออกมาอย่างชัดเจน บทละครของเขาจะแสดงให้เห็นถึงชีวิตที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดในสังคม แสดง

ให้เห็นชีวิตมนุษย์ สังคม ในแง่มุมต่าง ๆ กัน คนส่วนใหญ่จึง जानานามเขาว่า นักเขียนบทละคร "สังคม" แม้แต่ตัวมิลเลอร์เองก็คิดว่าตัวเขาเองเป็นนักเขียนบทละครประเภทนี้

อาเธอร์ มิลเลอร์ เกิดในกรุงนิวยอร์กเมื่อวันที่ ๑๙ เดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๑๕ มิลเลอร์เกิดในครอบครัวที่มีฐานะดี เขาได้รับการศึกษาในระดับมัธยมที่บรูคลิน (Brooklyn) แต่เนื่องจากผลการศึกษาของเขาไม่ดีนัก เมื่อเขาสมัครไปศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ทางมหาวิทยาลัยจึงไม่ยอมรับ เขาจึงทำงาน หลังจากนั้น เขาก็ไปศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน (The University of Michigan) ในปี ค.ศ. ๑๙๓๔

ขณะที่กำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยมิชิแกน เขาก็เขียนบทละครด้วย เขาได้รับรางวัลเอเวอรี่ ฮอปวูด (Avery Hopwood Award) รางวัลของมหาวิทยาลัยถึงสองครั้ง ครั้งแรกในปี ค.ศ. ๑๙๓๖ เขาได้รับรางวัลจากการเขียนบทละครเรื่อง Honors at Dawn และครั้งที่สองในปี ค.ศ. ๑๙๓๘ จากบทละครเรื่อง They Too Arise ซึ่งเขานำเอาเรื่อง No Villian ที่เขาเขียนในปี ค.ศ. ๑๙๓๗ มาเขียนใหม่

เมื่อมิลเลอร์สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยมิชิแกนในปี ค.ศ. ๑๙๓๘ เขาก็กลับไปนิวยอร์ก ทำงานให้กับ The Federal Theatre Project เมื่อโครงการนี้ล้มเลิกไปเพราะปัญหาทางการเงิน มิลเลอร์ก็ไปทำงานที่อื่น รวมทั้งเริ่มเขียนบทละครด้วย

ในระหว่างสงครามโลกครั้งที่สอง มิลเลอร์ทำงานเป็นช่างฟิตที่อุทหารเรือในบรูคลินเป็นเวลาหนึ่งปี และได้รวบรวมเรื่องราวต่าง ๆ ในค่ายทหารสำหรับการสร้างภาพยนตร์เรื่อง The Story of G. I. Joe และหนังสือเรื่อง Situation Normal (๑๙๔๔) และในปลายปี ค.ศ. ๑๙๔๔ บทละครเรื่อง The Man Who Had All the Luck ของมิลเลอร์นั้น ก็ได้รับการจัดแสดงที่โรงละครเดอะ ฟอรัสท์ (The Forrest Theater) ที่บรอดเวย์ แต่บทละครเรื่องนี้ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

ในปี ค.ศ. ๑๙๔๔' มิลเลอร์เขียนนวนิยายเรื่อง Focus ขณะเดียวกันเขาก็ได้เข้าสังกัดชีวิตของนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จแล้ว ซึ่งเขานำมาใช้ในการเขียนบทละคร เช่น เรื่อง All My Sons (๑๙๔๙) และเรื่อง Death of a Salesman (๑๙๔๙) บทละครเรื่องหลังนี้ทำให้มิลเลอร์มีชื่อเสียงมาก ได้รับการจัดแสดงที่บรอดเวย์และที่โรงละครอื่น ๆ ทั่วประเทศ

มิลเลอร์เป็นนักเขียนบทละครที่นิยมชมชอบในผลงานของอียิปต์โบราณมาก ในปี ค.ศ. ๑๙๕๐ เขาจึงดัดแปลงบทละครของอียิปต์เป็นเรื่อง An Enemy of the People เพื่อใช้ในการจัดแสดงและพิมพ์เป็นเล่ม ต่อมาในปี ค.ศ. ๑๙๕๓ เขาเขียนบทละครเรื่อง The Crucible และในปี ค.ศ. ๑๙๕๕' มิลเลอร์ก็เขียนบทละครสองเรื่องคือเรื่อง A Memory of Two Mondays และเรื่อง A View from the Bridge

ในปี ค.ศ. ๑๙๕๖ มิลเลอร์ถูกสอบสวนอย่างเกร็งเกรียกในข้อหาที่ว่าต่อต้านอเมริกัน เป็นคอมมิวนิสต์ แต่เขาปฏิเสธข้อกล่าวหา และไม่ยอมเอ่ยชื่อบุคคลใดว่ามี การกระทำการเป็นคอมมิวนิสต์ ในที่สุด ศาลก็ตัดสินให้เขาพ้นจากกรณีที่ถูกกล่าวหาในปี ค.ศ. ๑๙๕๘

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๕๖-๑๙๖๓ นั้น มิลเลอร์ไม่ได้เขียนบทละครใหม่ เขา กลับมาเขียนบทละครอีกครั้งหนึ่งในปี ค.ศ. ๑๙๖๔ เขาเขียนบทละครเรื่อง After the Fall และเรื่อง Incident at Vichy แต่บทละครทั้งสองเรื่องนี้ ไม่ประสบความสำเร็จมากนัก

แม้ว่าผลงานที่ดีเด่นของมิลเลอร์จะมีจำนวนไม่มากนัก เขาก็เป็นนักเขียนบทละครที่มีความสามารถมากที่สุดเช่นเดียวกับเพนเนลลี วิลเลียมส์ จากความสามารถของเขา ทำให้เขาได้รับเหรียญทองสำหรับการละครจาก The National Institute of Arts and Letters ในปี ค.ศ. ๑๙๕๙

ทางด้านชีวิตครอบครัวของอาเซอร์ มิลเลอร์นั้น เขาแต่งงานถึงสองครั้ง ครั้งแรกเขาแต่งงานกับมรี สเค็คเทอร์รี่ ในปี ค.ศ. ๑๙๔๐ มีบุตรด้วยกันสองคน

หลังจากหย่ากันในปี ค.ศ. ๑๙๕๒ แล้ว มิลเลอร์ก็แต่งงานกับการภาพยนตร์ แมรีลิน มอนโร (Marilyn Monroe) แต่บุคคลทั้งสองก็หย่ากันในปี ค.ศ. ๑๙๖๖

บทละครที่โดดเด่นบางเรื่องของอาเชอร์ มิลเลอร์

เรื่อง All My Sons (๑๙๔๗) ในบทละครเรื่องนี้ มิลเลอร์สะท้อนให้เห็นถึงผลของความไม่รับผิดชอบต่อน้ำดื่มของเจ้าของโรงงานผลิตส่วนประกอบของเครื่องบินและเครื่องยนต์ เพราะหวังกำไรเกินควร จากผลการกระทำของเขา นักบินหลายคนต้องตายไป

เจ้าของโรงงานแห่งนี้คือ โจ เกลเลอร์ (Joe Keller) เขามีบุตรชายเป็นนักบินคือ แลร์รี่ (Larry) ซึ่งได้รับรายงานมาว่าหายไปในช่วงสงคราม แคเท (Kate) ภรรยาของโจยังมีความเชื่อมั่นว่าบุตรชายของเธอยังไม่ตาย สักวันหนึ่งเขาจะต้องกลับมา ส่วนบุตรชายอีกคนหนึ่งของโจนั่นคือ คริส ขณะนี้ทำงานอยู่กับเขา

แอน ดีเวอร์ (Ann Deever) เป็นภูนั่นของแลร์รี่ เธอมาเยี่ยมครอบครัวเกลเลอร์ คริสซึ่งหลงรักแอนมานานแล้ววางแผนที่จะแต่งงานกับเธอ แต่แคเทไม่เห็นด้วยเพราะเธอคิดว่าแลร์รี่ยังไม่ตาย ก่อนมาจอร์จ ดีเวอร์ (George Deever) มาที่บ้านเกลเลอร์เช่นกัน จอร์จเพิ่งกลับจากการไปเยี่ยมบิดาที่คุกมา เขาจึงทราบดีความจริงว่าโจมีความผิดสมควรที่จะต้องติดคุกด้วย เพราะโจร่วมมือกับบิดาของเขาในการผลิตส่วนประกอบของเครื่องบินที่มีคุณภาพไม่ได้มาตรฐานส่งไปให้ทางกองทัพอากาศ อันเป็นผลให้นักบินหลายคนต้องตาย อันที่จริงแล้วทั้งสองคนถูกจับกุม แต่โจกลับได้รับการปล่อยตัว ส่วนดีเวอร์ต้องถูกจำคุก จอร์จโกรธมาก จึงคิดจะพรางแอนไปจากเกลเลอร์ด้วย

คริสเริ่มสงสัยในความบริสุทธิ์ของโจ และในที่สุดเขาก็ทราบความจริงว่าบิดาของเขากระทำผิดจริง แต่โจก็พยายามปกป้องความผิดของตัวเองโดยอ้างว่าคนอื่น ๆ

เป็นจำนวนมากมายกเท้าเช่นเดียวกันกับเขา และที่เขาหาไปนั้นก็เพื่อความมั่นคงของครอบครัว และเพื่อบุตรชายของเขาเอง

ต่อมาความจริงเกี่ยวกับการหายไปของแลร์รี่ก็เปิดเผยขึ้น แลร์รี่รู้สึกอายใจต่อข่าวการตกใจ ไม่ใช่สัจย์ต่อหน้าที่และการขาดความรับผิดชอบของใจ เขาจึงฆ่าตัวตายบนเครื่องบินของเขาเอง ใจจึงตระหนักว่าเด็กหนุ่มอเมริกันทุกคนที่กระทำการต่อสู้ในสงครามนั้นเปรียบเสมือน "บุตรชาย" ของเขาทั้งหมด เขาต้องรับผิดชอบต่อชีวิตของเด็กหนุ่มเหล่านั้นเสมือนว่าเขาเป็นสมาชิกของครอบครัวของเขาเอง ใจรู้สึกสำนึกผิด รู้สึกอายแก่ใจ เขาจึงยิงตัวตาย

เรื่อง Death of a Salesman (๑๙๔๙) บทละครเรื่องนี้ของมิลเลอร์ได้รับคำนิยามว่าเป็นบทละครที่ดีที่สุดของเขา เป็นบทละครซึ่งสะท้อนให้เห็นชีวิตของนักธุรกิจที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว ผู้เขียนจะศึกษาวิเคราะห์บทละครเรื่องนี้ในบทความต่อไป

เรื่อง A View from the Bridge (๑๙๕๕) มิลเลอร์แสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างบิดาและบุตรบุญธรรมสาว ตัวเอกของเรื่องนี้คือ เอ็ดดี้คาร์บอน (Eddie Carbone) ซึ่งเป็นกรรมกรท่าเรือเชื้อสายอิตาลีเดินทางมาอยู่ที่ท่าเรือในนิวยอร์ก เอ็ดดี้และบีทริซ (Beatrice) ภรรยา เลี้ยงหลานสาวคือ แคทเธอริน (Catherine) เป็นบุตรบุญธรรม

ด้วยความรู้สึกต่อญาติในอิตาลี เอ็ดดี้และบีทริซได้รับข่าวอิตาลีที่อพยพมาอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกาโดยไม่ถูกต้องตามกฎหมายให้มาอยู่ด้วยสองคน คือ มาร์โก (Marco) และโรดอลโฟ (Rodolpho) ทั้งมาร์โกและโรดอลโฟวางแผนที่จะทำงานที่ท่าเรือ เพื่อจะได้รวบรวมเงินส่งไปให้ครอบครัวซึ่งยังคงอยู่ในประเทศอิตาลี มาร์โกนั้นแต่งงานแล้ว ภรรยาของเขาเป็นวัดโรค ส่วนน้องชายคือโรดอลโฟนั้นยังเป็นโสด

แคทเธอรินและโรดอลโฟมีความรักต่อกันทันทีเมื่อได้พบกัน เอ็ดดี้ไม่เห็นด้วยที่คนทั้งสองจะรักกัน เขาให้เหตุผลว่าโรดอลโฟนั้นเป็นคนยากจน ไม่มีเงิน ส่วน

แกทเธอรันก็ยังไปก๊วยที่ควรจะต้องงาน และเขาป็นความรู้สึกว่าโรคคอโฝนั้นจะเป็น
 ขาหนุ่มประเภทความรักร่วมเพศ อย่างไรก็ดี เหตุผลอันแท้จริงก็ก๊อเว็คก็เองนั้น
 หลงรักนางสาวตั้งเป็นบุตรบุญธรรมของเขาเอง เอ็คคี่โกรธมากเมื่อเขากลับมาบ้าน
 ในวันหนึ่งและได้เห็นแกทเธอรันและโรคคอโฝแสดงความรักต่อกัน เขาได้ล่อกดเธอ
 และก๊อสูกับโรคคอโฝ ด้วยความโกรธ ความบ้าคลั่งร่วมหัวจะทำอะไรก็ได้เพื่อที่จะ
 ขัดขวางการแต่งงานของคนทั้งสอง เอ็คคี่วิ่งไปแจ้งเรื่องการลักลอบเข้าเฝ้าของ
 มาร์โคและโรคคอโฝกับเจ้าหน้าที่ตำรวจจนเข้าเป็งง ในที่สุด มาร์โคและโรคคอโฝก็ถูก
 จับกุม มาร์โคสงสัยว่าเป็นเพราะการกระทำของเอ็คคี่ เมื่อทั้งสองได้รับการประกันตัว
 ก็มารับแกทเธอรันเพื่อจะไปเข้าพิธีแต่งงาน จึงไ้มีการต่อสู้กันขึ้น เอ็คคี่ถูกมาร์โค
 ฆ่าตาย

บทละครเรื่องอื่น ๆ ของกาเธอร์ มิคเลอร์ที่เขียนภายในปี ค.ศ. ๑๙๒๗ ที่
 ปรากฏอยู่ เช่น เรื่อง The Man Who Had All the Luck (๑๙๔๔)
 เรื่อง The Crucible (๑๙๔๓) เรื่อง A Memory of Two Mondays
 (๑๙๔๔) เรื่อง After the Fall (๑๙๒๔) เรื่อง Incident at
Vichy (๑๙๒๔) และเรื่อง The Price (๑๙๒๗)

นอกจากนักเขียนบทละครไม่มีชื่อเสียงที่สุดในสมัยนี้ทั้งสองคนคือ เทนเนสซี
 วิลเลียมส์ และกาเธอร์ มิคเลอร์แล้ว ยังมีนักเขียนบทละครที่มีชื่อเสียงมากที่สุดอีก
 คนหนึ่งในสมัยนี้คือ เอ็คเวิร์ด โอบบี้ แต่แอดดบีเป็นนักเขียนบทละครประเภทเช็บเสด
 ผู้เขียนจึงไม่ศึกษาเกี่ยวกับชีวิตและงานของเขา ส่วนนักเขียนบทละครคนอื่น ๆ ที่มี
 ชื่อเสียงรอร ๆ ลงมากก็มี เช่น วิลเลียม อินจ์ วิลเลียม ซาโรยัน กาเธอร์ ลอ-
 เรนทส์ และแจคกี้ ไชเยฟสกี (Paddy Chayefsky ๑๙๒๓-)

วิลเลียม อินจ์ อินจ์ได้รับอิทธิพลจากการเขียนของเทเนสซี วิลเลียมส์
มาก แต่อินจ์เขียนแบบเอาใจผู้ชม คือ แสดงให้เห็นว่าปัญหาต่าง ๆ นั้นสามารถจะ
แก้ไขได้ถ้าหากคนเรากำเริบอยู่กับปัญหาเหล่านั้น และถ้าตัวเราเข้าใจตนเอง ก็
จะประสบความสำเร็จต่อไปในภายหน้า

อินจ์มีชื่อเสียงมากในปี ค.ศ. ๑๙๕๐ จากบทละครเรื่อง Come Back, Little Sheba ซึ่งเป็นเรื่องของภรรยาที่แต่งงานแล้วที่มีสามีเป็นคนขี้เมา เธอ
จึงทดแทนความสุขของเธอด้วยการเลี้ยงสุนัขลิตเทิล ชีบา และในปี ค.ศ. ๑๙๕๒ อินจ์
ก็มีชื่อเสียงขึ้นอีกเมื่อเขาเขียนบทละครเรื่อง Picnic นอกจากนี้ ก็มีบทละคร
เรื่อง Bus Stop (๑๙๕๕) เรื่อง The Dark at the Top of the Stairs (๑๙๕๙) หลังจากนั้นชื่อเสียงของเขาก็เริ่มลดลง

ผลงานเรื่องอื่น ๆ ของอินจ์ก็มี เรื่อง A Loss of Roses (๑๙๕๕)
เรื่อง Natural Affections (๑๙๖๓) และเรื่อง Where's Daddy?
(๑๙๖๖)

วิลเลียม ซาโรยัน ซาโรยันเริ่มมีชื่อเสียงในระยะปี ค.ศ. ๑๙๓๕
เป็นต้นมา เขาเป็นนักเขียนบทละครที่มีความเชื่อมั่นว่าความสวยงามมีอำนาจเหนือ
ความเศร้า

บทละครเรื่องเด่น ๆ ของซาโรยันในสมัยก่อนสงครามโลกครั้งที่สองก็มี เช่น
เรื่อง My Heart's in the Highlands (๑๙๓๕) เรื่อง The Time of Your Life (๑๙๓๕) เรื่อง Love's Old Sweet Song (๑๙๔๐)
และเรื่อง The Beautiful People (๑๙๔๑) และในระยะหลังสงครามก็มี
เรื่อง Don't Go Away Mad (๑๙๔๕)

อาเธอร์ ลอเรนทส์ ลอเรนทส์เริ่มเขียนบทละครด้วยการเขียนบทละคร
เกี่ยวกับสงครามในปี ค.ศ. ๑๙๔๕ เรื่อง Home of the Brave บทละคร
เรื่องอื่น ๆ ของเขาก็มี เช่น เรื่อง The Bird Cage (๑๙๕๐) เรื่อง

The Time of the Cuckoo (๑๙๕๖) เรื่อง A Clearing in the Woods (๑๙๕๗) และเรื่อง Invitation to a March (๑๙๖๐)

นอกจากนี้ ลอเรนทซ์ยังเขียนบทละครเพลงด้วย บทละครเพลงที่ทำให้เขามีชื่อเสียงคือเรื่อง West Side Story (๑๙๕๗) ซึ่งเขาเขียนร่วมกับลีโอนาร์ด เบิร์นสไตน์ (Leonard Bernstein) และสตีเฟน ซอนไฮม์ (Stephen Sondheim) และเรื่อง Gypsy (๑๙๕๙)

แต่คี้ ไชเยฟสกี ในตอนแรกนั้นไชเยฟสกีมีชื่อเสียงในด้านการสร้างบทละครโทรทัศน์ ต่อมาเขาก็เริ่มมีชื่อเสียงที่บรอดเวย์ด้วยบทละครเรื่อง The Middle of the Night (๑๙๕๖) ซึ่งแสดงถึงความสัมพันธ์ระหว่างหญิงสาวกับชายแก่ บทละครเรื่องอื่น ๆ ที่เด่น ๆ ของเขาก็มีเรื่อง The Tenth Man (๑๙๕๙) เรื่อง The Dybbuk (๑๙๕๙) และเรื่อง Gideon (๑๙๖๑)

โรเบิร์ต แอนเดอร์สัน แอนเดอร์สันเป็นนักเขียนบทละครประเภทตลกขบขัน และนาฏกรรมสะเทือนอารมณ์ เขามีชื่อเสียงจากการเขียนบทละครเรื่อง Tea and Sympathy (๑๙๕๓) และเรื่อง You Know I Can't Hear You When the Water's Running (๑๙๖๗)

บทละครเรื่องอื่น ๆ ของแอนเดอร์สันก็มี เช่น เรื่อง All Summer Long (๑๙๕๔) และเรื่อง Silent Night, Lonely Night (๑๙๕๗)

ในระหว่างปี ค.ศ. ๑๙๔๐-๑๙๖๕ นี้ มีนักเขียนบทละครมากมาย แต่นักเขียนบทละครที่มีชื่อเสียงนั้นมีน้อย หลังจากที่มีชื่อเสียงของเทเนนสกี วิลเลียมส์ และอาเธอร์ มิลเลอร์เริ่มลดลง ก็ไม่มีนักเขียนบทละครใหม่ ๆ ที่เด่น ๆ ขึ้นมาแทนที่ ทำให้การละครอเมริกันซบเซาลงอีกมาก นักเขียนบทละครที่ควรจะกล่าวถึงบ้างก็มี ดังนี้

โฮเวิร์ด ลินคเฮย์ และรัสเซล คราวส์ ผู้เขียนบทละครเรื่อง State of the Union (๑๙๕๕)

จอห์น เพ็ททริก ผู้เขียนบทละครเรื่อง The Hasty Heart (๑๙๔๕)
เรื่อง The Teahouse of the August Moon (๑๙๕๓)

โจนาห์ โลกอน ผู้เขียนบทละครเรื่อง Mister Roberts และเรื่อง
The Wisteria Trees (๑๙๕๐)

จอร์จ แอ็กเซลรอด (George Axelrod) ผู้เขียนบทละครเรื่อง
The Seven Year Itch (๑๙๕๒) และเรื่อง Will Success Spoil
Rock Hunter? (๑๙๕๕)

แซมมวล เทย์เลอร์ (Samuel Taylor) ซึ่งเขียนบทละครเรื่อง
Sabrina Fair (๑๙๕๓)

แฮร์รี่ เคอร์นิทซ์ (Harry Kurnitz) ผู้เขียนบทละครเรื่อง
Reclining Figure (๑๙๕๔)

อัลเฟร็ด เฮย์ส์ (Alfred Hayes) ผู้เขียนบทละครเรื่อง The
Girl on the Via Flaminia (๑๙๕๔)

ไมเคิล วู แกซโซ (Michael V. Gazzo) ซึ่งเขียนบทละครเรื่อง
A Hatful of Rain (๑๙๕๔)

ไอรา เลวิน (Ira Levin) ผู้เขียนบทละครเรื่อง No Time
for Sergeants (๑๙๕๕)

เจอร์โรม ลอว์เรนซ์ (Jerome Lawrence) และโรเบิร์ต อี ลี
(Robert E. Lee) ผู้เขียนบทละครเรื่อง Auntie Mame (๑๙๕๖)

กอร์ วิกอล (Gore Vidal) ผู้เขียนบทละครเรื่อง Visit to
a Small Planet (๑๙๕๖) และเรื่อง The Best Man (๑๙๖๐)

วิลเลียม กิบสัน (William Gibson) ผู้เขียนบทละครเรื่อง Two
for the Seesaw (๑๙๕๔) และเรื่อง The Miracle Worker
(๑๙๕๕) และ

นีล ไทมอน (Neil Simon) ผู้เขียนบทละครเรื่อง Come Blow
Your Horn (๑๙๖๑) และเรื่อง Barefoot in the Park (๑๙๖๓)

✓ วิเคราะห์บทละครเรื่อง Long Day's Journey into Night
และเรื่อง Death of a Salesman

✓ บทละครที่นำมาศึกษาวิเคราะห์นี้เป็นบทละครอเมริกันสมัยใหม่ ซึ่งดีเด่นเป็น
ตัวอย่างของบทละครที่มีแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม ในการศึกษาวิเคราะห์ครั้งนี้จะ
ศึกษาและวิเคราะห์ตามหัวข้อต่อไปนี้ คือ

- /๑. โครงเรื่อง
- /๒. แก่นเรื่อง
- /๓. ตัวละคร
- /๔. ฉาก
- /๕. ภาษา

✓ วิเคราะห์บทละครเรื่อง Long Day's Journey into Night

โครงเรื่อง

เรื่องนี้เป็นลำดับเหตุการณ์ต่าง ๆ อันขึ้นชมที่เกิดขึ้นในครอบครัวไทโรน (the
Tyrones) ซึ่งเป็นครอบครัวเชื้อสายชาวไอริชที่อพยพมาอยู่ในประเทศสหรัฐอเมริกา
ณ บ้านพักในฤดูร้อนซึ่งอยู่ใกล้ชายฝั่งทะเล ในวันหนึ่งของเดือนสิงหาคม ค.ศ. ๑๙๑๒
ซึ่งในองก์ที่หนึ่งก็เริ่มด้วยการสนทนากันด้วยความสุขสดชื่นระหว่างสมาชิกในครอบครัว
หลังจากที่ทุกคนรับประทานอาหารเข้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ไทโรน (Tyron) ซึ่งอดีตเคยเป็นนักแสดงละครที่มีชื่อเสียงมากคนหนึ่ง
ประคองแมรี (Mary) ผู้เป็นภรรยาเข้ามาสนทนากันในห้องรับแขก ขณะที่เจมี่ (Jamie)
บุตรชายคนโต และเอ็ดมันด์ (Edmund) บุตรชายคนสุดท้องยังคงสนทนากันอยู่ที่
โต๊ะอาหาร

ขณะที่กำลังสนทนากันอยู่นั้น แมรีมีอาการกระวนกระวายเสมอ และเมื่อเธอได้ยินเสียงไอของเอ็ดมันด์ เธอก็ดูเหมือนว่าจะมีความวิตกกังวลขึ้นด้วย เธอขอร้องไทโรนให้ว่ากล่าวเอ็ดมันด์เรื่องการรับประทานอาหารบ้าง เพราะเอ็ดมันด์ไม่ค่อยจะรับประทานอาหาร นอกจากดื่มกาแฟ ไทโรนปลอบแมรีมิให้เป็นกังวลเกี่ยวกับเอ็ดมันด์มากนักเพราะเธอควรจะห่วงสุขภาพของตัวเองบ้าง แมรีเริ่มไม่พอใจไทโรนที่คอยเฝ้าสังเกตเธอ เธอมีปรารถนาที่จะได้ไทโรนคอยเฝ้าสังเกตเธอตลอดเวลา แล้วเธอก็บ่นเรื่องที่เธอนอนไม่หลับเมื่อคืนก่อนนี้เพราะเสียงหูกที่เปิดตลอดคืน

เจมีและเอ็ดมันด์ยังคงนั่งสนทนากันอยู่ในห้องรับประทานอาหาร ทั้งสองหัวเราะเสียงดังสนั่น ไทโรนคิดว่าบุตรชายทั้งสองหัวเราะเยาะเขา ไทโรนไม่พอใจเรื่องตลกของเจมี เพราะเขาคิดว่าเจมีมีเรื่องที่จะหัวเราะเยาะผู้อื่นเสมอ ส่วนแมรีก็ใจที่เอ็ดมันด์ได้หัวเราะเสียบ้าง

แมรีลุกไปเรียกเจมีและเอ็ดมันด์ให้นั่งสนทนาด้วยกันในห้องรับแขก เพื่อว่าแคทลีน (Cathleen) คนรับใช้จะได้ทำความสะอาดโต๊ะอาหาร เมื่อมานั่งสนทนาพร้อมหน้ากัน บรรยากาศแห่งความสดชื่นก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป แมรีเข้าหาไทโรนและเจมีเรื่องการกรนของกนทั้งสอง ขณะเดียวกัน เธอก็มีความกระวนกระวายใจเพราะเธอคอยเป็นกังวลว่าทุกคนกอดยงใจเธอ ไทโรนกับเจมีเริ่มจะทะเลาะกัน แต่เอ็ดมันด์ขอร้องไว้แล้วเอ็ดมันด์ก็เล่าเรื่องที่ทำให้เขาและเจมีได้หัวเราะกันขึ้น เป็นเรื่องของเพื่อนบ้านที่ทะเลาะกันเรื่องการละเมิดสิทธิในที่ดินของผู้อื่น เมื่อเอ็ดมันด์เล่าจบ เจมีและเอ็ดมันด์ก็หัวเราะ ไทโรนโกรธ ด้วยเข้าใจว่าบุตรทั้งสองหัวเราะเยาะตน เขาเริ่มตำหนิเจมีเอ็ดมันด์รู้สึกโกรธขึ้นมาทันที จึงฉุนเฉียวขึ้นไปข้างบน

แมรีขอร้องมิให้ไทโรนโกรธเอ็ดมันด์เพราะเอ็ดมันด์กำลังไม่สบาย เมื่อพูดถึงสุขภาพของเอ็ดมันด์ ไทโรนก็กล่าวถึงนายแพทย์ฮาร์ดี (Hardy) เมื่อได้ยินชื่อนายแพทย์ฮาร์ดี แมรีโกรธมาก เธอเกลียดแพทย์ทุกคน เพราะเธอคิดว่าแพทย์ทำอะไรก็ได้ทุกอย่างเพื่อที่จะทำให้คนที่ไม่สบายต้องกลับไปหาเขาเสมอ แมรีสนทนากับไทโรนและเจมีต่อไปอีกไม่นานนัก เธอก็ขออนุญาตไปดูแลความเรียบร้อยเรื่องอาหารกลางวันและการจ่ายตลาด

เมื่ออยู่ด้วยกันตามลำพัง เจมีและไทโรนก็สนทนากันเรื่องอาการป่วยของเอ็ดมันด์ ไทโรนบอกเจมีว่า เอ็ดมันด์อาจจะเป็นวัณโรค ซึ่งนายแพทย์ฮาร์ดจะโทรศัพท์มานอกผลการตรวจครั้งสุดท้ายในบ่ายวันนั้นเอง เจมีกล่าวคำหยาบคายไทโรนเรื่องความตระหนี่เหนียวของเขาที่ทำให้เกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้น เจมีคิดว่าถ้าเอ็ดมันด์ได้รับการรักษาพยาบาลจากแพทย์ที่ดี ๆ มีประสิทธิภาพกว่านี้ตั้งแต่เริ่มเจ็บป่วยในระยะแรก ๆ อาการป่วยของเอ็ดมันด์คงไม่กำเริบเช่นนี้ เจมีกล่าวถึงบิดาของแมรีซึ่งถึงแก่กรรมด้วยวัณโรค เขาเกรงว่าไทโรนจะสิ้นหวังในอาการป่วยของเอ็ดมันด์ เพราะคิดว่าวัณโรคนั้นเป็นโรคที่ไม่มีโอกาสที่จะรักษาให้หายได้ ฉะนั้น ไทโรนคงจะขอให้แพทย์แนะนำสถานพยาบาลที่ไม่ดี ที่คิดว่าการรักษาพยาบาลถูก ๆ ให้ ไทโรนโกรธเจมีที่ตำหนิตน ทั้งสองจึงทะเลาะกัน ไทโรนกล่าวโทษ คำหยาบคายของเจมีว่าเป็นคนเหลวไหล เขาควรจะมีควมรับผิดชอบในตัวเอ็ดมันด์มากกว่าใคร เพราะเขาเป็นผู้ที่ทำให้เอ็ดมันด์ประสบความล้มเหลวในชีวิต กลายเป็นคนไม่ดี เจมีก็กล่าวถูกเย้ยหยันไทโรนเกี่ยวกับอาชีพการเป็นนักแสดงละครของเขา และด้วยการโศกเศร้าของคนทั้งสองก็มาหยุดที่ตัวแมรี เจมีสงสัยว่าที่แมรีนอนไม่หลับเมื่อคืนนั้น เป็นเพราะอาการขั้นแรกของการติดยาเสพติดของเธอ ไทโรนคัดค้านความคิดเห็นของเจมีด้วยความโกรธทั้ง ๆ ที่ไทโรนเองก็มีความคิดเห็นเช่นนั้นเหมือนกัน และไทโรนก็โกรธเจมีที่คิดว่าไทโรนควรจะเป็นผู้ที่ถูกตำหนิมากที่สุดที่เกิดเรื่องเช่นนั้นขึ้น เพราะไทโรนไม่หาแพทย์ที่ดี ๆ มาทำการรักษาพยาบาลแมรี

ขณะที่เจมีและไทโรนกำลังโต้เถียงกันอยู่นั้น เจมีได้ยินเสียงแมรีมาอยู่ในห้องรับประทานอาหาร เจมีจึงรีบเปลี่ยนเรื่องสนทนา เขาชวนไทโรนออกไปทำงานข้างนอกไปตัดรั้วหน้าบ้าน

เมื่อแมรีเข้ามาในห้องนั้น ไทโรนและเจมีก็จะออกไปทำงานข้างนอก ก่อนที่จะออกไป เจมีเตือนให้แมรีระมัดระวังตัว และไม่ต้องเป็นกังวลเกี่ยวกับอาการป่วยของเอ็ดมันด์มากนัก แมรีทำเป็นไม่เข้าใจในคำเตือนของเจมี

หลังจากที่เจมีและไทโรนออกไปข้างนอกแล้ว เอ็ดมันด์ลงมาสันทนากับแมรี แมรีระบายความทุกข์ในใจและความเหงาของเธอให้เอ็ดมันด์ฟัง เธอกล่าวว่าตั้งแต่แต่งงานมา เธอไม่เคยมีบ้าน ไม่มีเพื่อน ไม่มีโอกาสที่จะได้พบปะสนทนากับบุคคลในสังคมที่ดีกว่านี้

ส่วนไทโรนนั้น เขาออกไปพบปะสังสรรค์ ค่ำกับเพื่อน ๆ ที่บาร์ในคลับข้างนอกได้ เจมี และเอ็ดมันด์ก็ออกไปสนุกสนานข้างนอก ส่วนเขอนั้นต้องอยู่กับบ้านตามลำพัง

แม้จะรู้ว่าเอ็ดมันด์จะคอยเฝ้าสังเกตดูเธอเช่นเดียวกับเจมีและไทโรน เมื่อเอ็ดมันด์บอกเธอว่าเขาไม่ได้หลับขณะที่เธอเข้าไปในห้องนอนของเขาเมื่อคืนนี้ และเขารายว่าเธอไม่ได้กลับไปนอนในห้องของไทโรน แต่ไปนอนในห้องว่าง แมรี่จึงรีบบอกเอ็ดมันด์ว่าเธอนอนไม่หลับเพราะเสียงกรนของไทโรน และเพราะความกังวลเกี่ยวกับอาการป่วยของเอ็ดมันด์เอง แล้วแมรี่ก็แสดงความระแวงออกมาว่าเอ็ดมันด์ไม่ไว้วางใจในอันที่จะปล่อยให้เธออยู่ตามลำพัง เพื่อที่จะถนอมน้ำใจแมรี่ เอ็ดมันด์จึงแสดงความบริสุทธิ์ใจโดยการออกไปข้างนอก ไปดูเจมีและไทโรนทำงาน

ในอวกที่สี่อง ในฉากแรกนั้น เป็นเวลาอาหารกลางวัน เอ็ดมันด์นั่งอ่านหนังสือที่โต๊ะ แต่ที่จริงแล้ว เขากำลังฟังเสียงแมรี่ซึ่งอยู่ข้างบน ตอนนั้นเอ็ดมันด์เริ่มหัวนึ้ใจแล้วว่าแมรี่จะติดยาเสพติดอีกแล้ว อาการป่วยของเอ็ดมันด์จึงดูเหมือนว่าจะทรุดหนักกว่าเดิม

เมื่ออาหารกลางวันพร้อมแล้ว เอ็ดมันด์บอกให้แคทลีนออกไปเชิญไทโรนและเจมีเข้ามา ขณะที่แคทลีนออกไปจากห้อง เอ็ดมันด์แอบดื่มวิสกี้ที่แคทลีนถือเข้ามาแก้วหนึ่ง เขารับวางแก้วลงเมื่อได้ยินเสียงคนเดินเข้ามา แล้วเสแสร้งทำเป็นว่ากำลังสนใจหนังสือที่อ่านอยู่อย่างยิ่ง

เจมีเข้ามา เขามองขควิสกี้และแก้ว แล้วยิ้มอย่างเย้ยหยัน เขาทราบคิว่าเอ็ดมันด์แอบดื่มไปบ้างแล้ว เจมีก็ดื่มบ้าง แล้วเขาเอาน้ำผสมไปในขควิสกี้ เพื่อเป็นการลวงว่ายังไม่มีใครได้ดื่ม เจมีถามถึงแมรี่ เมื่อเขาทราบว่าแมรี่อยู่ข้างบนตามลำพัง เขาไม่พอใจอย่างยิ่ง เพราะเขาเริ่มแน่ใจแล้วว่าแมรี่เริ่มติดยาเสพติดอีก และเมื่อแมรี่ลงมาข้างล่าง เจมียิ่งมีความมั่นใจเพิ่มขึ้นเมื่อเขาเห็นอาการปฏิกิริยาของเธอ แมรี่พยายามหลบสายตา ไม่ยอมประสานสายตากับใคร เอ็ดมันด์จึงแน่ใจว่าแมรี่ติดยาเสพติด ติดมอร์ฟินอีก และเมื่อไทโรนเข้ามา เขาเข้าใจทันทีว่าอะไรเกิดขึ้นกับแมรี่อีก ไทโรนบอกให้บุตรชายทั้งสองไปรับประทานอาหารกับแมรี่ แต่เจมีและเอ็ดมันด์เข้าไปในห้องอาหารโดยไม่รอเธอ

ขณะอยู่ด้วยกันตามลำพัง ไทโรนจ้องดูแมรี่ด้วยสายตาเศร้าและตำหนิ เขาโกรธตัวเองที่หลงเชื่อในตัวเธอ แมรี่พยายามแก้ตัวว่าเธอมีความกังวลเกี่ยวกับเอ็ดมันด์ แต่

ไทโรนไม่ยอมรับฟังกัวแก้วโก ไก่ ๆ จากเธอทั้งสิ้น เขาตำหนิเธอที่ไม่พยายามยับยั้งใจไว้
แม้ทำเป็นไม่เข้าใจว่าเขาหมายถึงอะไร

ในองก์ที่สอง ฉากที่สอง เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นประมาณ ๓๐ นาทีต่อมา สมาชิก
ในครอบครัวไทโรนรับประทานอาหารกลางวันเรียบร้อยแล้ว แมรีและไทโรนเดินมาจาก
ห้องนั่งเล่น แต่ในตอนนั้น ทั้งสองเดินเข้ามาด้วยกิริยาท่าทางที่ต่างจากองก์แรก ไทโรน
หลักเลียงที่จะตะคองหรือมองดูแมรี สหน้าของไทโรนมีแววตำหนิที่เด่นชัด เจมีและ
เอ็ดมันด์เดินตามกันทั้งสองเข้ามา แต่ไม่มีเสียงหัวเราะจากเจมีและเอ็ดมันด์เช่นในองก์แรก
แมรีรู้สึกกระวนกระวายมาก เธอพยายามชวนทุกคนสนทนา แต่ทุกคนต่างก็พยายามที่จะไม่
จ้องมองเธอ

หลังจากนั้นไม่นานนัก นายแพทย์ฮาร์ตก็โทรศัพท์มาหาไทโรน นายแพทย์ฮาร์ต
ต้องการจะพบเอ็ดมันด์ก่อนบ่ายวันนั้น ซึ่งแสดงให้เห็นชัดเจนว่าอาการป่วยของเอ็ดมันด์น่า
วิตกมาก แมรีตำหนิแพทย์ด้วยความโกรธ เธอโกรธที่แพทย์ทำให้อาการของเธอทรุดลง
ซึ่งกว่าเธอจะทราบก็สายเกินไปเสียแล้ว แล้วแมรีก็ขึ้นไปข้างบน โดยอ้างว่าจะขึ้นไปทำ
ทรงผมได้เรียบร้อยแล้ว ไทโรนกล่าวท้วงติงเธอ เพราะคิดว่าเธอจะไปฉีดยาฉีดพิษ เธอจึง
กล่าวอย่างเย้ยหยันว่า ถ้าหากไม่ไว้วางใจเธอ ก็ขอให้ไปเฝ้าดูเธอได้

ไทโรน เจมี และเอ็ดมันด์ ต่างก็อารมณ์ไม่ดีต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไทโรนกล่าว
ว่ากล่าวเจมีที่ชอบเยาะเย้ยผู้อื่น และว่ากล่าว ตำหนิเอ็ดมันด์ที่ชอบเขียนโคลงกลอนที่แสดง
ถึงการมองโลกในแง่ร้าย เจมีและเอ็ดมันด์กล่าวว่าถูก เย้ยหยันไทโรนที่กระทำตนราวกับว่า
เป็นผู้ที่มีความเคารพนับถือในศาสนา

เอ็ดมันด์กล่าวว่าเขามีความเชื่อมั่นว่าแมรีเพิ่งจะเริ่มฉีดยาฉีดพิษเท่านั้น เธอยัง
มีโอกาที่จะเลิกได้ เขาจะขอร้องแมรีให้เลิกยาเสพติดเอง แล้วเอ็ดมันด์ก็ขึ้นไป
เตรียมพร้อมที่จะไปพบนายแพทย์ฮาร์ต

เมื่อเอ็ดมันด์ขึ้นไปข้างบนแล้ว ไทโรนบอกเจมีว่าเอ็ดมันด์เป็นวัชโรคจริง ๆ
เจมีรีบบอกไทโรนว่าเขาไม่ต้องการที่จะให้ไทโรนส่งเอ็ดมันด์ไปยังสถานพยาบาลถูก ๆ
เขาต้องการให้เอ็ดมันด์ได้รับการรักษาพยาบาลอย่างดีที่สุด .

แมรีกลับเข้ามาในห้อง สุทธิยาเสพติดปรากฏชัดเจนมากขึ้น เธอขอร้องไทโรนให้อยู่กับเธอ แต่เขาปรารถนาที่จะไปพบเพื่อนที่คลับมากกว่า ไทโรนแนะนำให้แมรีออกไปนั่งรถเล่น แมรีจึงกล่าวถึงรถไว้แล้วที่ไทโรนซื้อให้เธอ และคนขับรถอย่างถูกเหี้ยมหยาม เธอกล่าวว่าเธอรู้สึกอับอายที่จะนั่งรถคันนั้นไปพบกับใคร ๆ และเมื่อสุทธิยาเสพติดปรากฏชัดเจนมากยิ่งขึ้น แมรีก็พบว่าพูดถึงอดีต อดีตของเธอในคอนเวนต์ ซึ่งในตอนนั้นเธอมีเพื่อนมากมาย แต่เมื่อเพื่อน ๆ เหล่านั้นทราบว่าเธอแต่งงานกับการละคร บางคนก็เห็นห่างเธอไป และยิ่งทราบว่าเธอแต่งงานกับคนที่มีการรยาลับ ๆ อยู่แล้ว บางคนถึงกับคัดขาดความเป็นเพื่อนไปจากเธอ บางคนก็สงสารเธอ

แมรีพบว่าจนถึงสุขภาพอันสมบูรณ์ของเธอก่อนที่จะเอ็ดมันด์จะเกิดมา แม้ว่าเธอจะต้องเดินทางไปยังเมืองต่าง ๆ พักในโรงแรมชั้นสองราคาถูกลง ๆ รับประทานอาหารเลว ๆ ให้กำเหนิดบุตรในห้องพักของโรงแรม เธอก็ยังมีสุขภาพดี จนกระทั่งหลังจากการให้กำเนิดเอ็ดมันด์ เธอไม่สบาย มีอาการเจ็บปวดมาก เมื่อเธอไม่สบาย แพทย์ประจำโรงแรมที่เธอพักอยู่นั้นก็สามารถทำให้เธอหายจากอาการเจ็บปวดนั้นได้

แมรีกล่าวถึงยูจีน บุตรชายคนที่สองซึ่งถึงแก่กรรมขณะที่อยู่กับมารดาของเธอ ยูจีนถึงแก่กรรมด้วยโรคหัดซึ่งติดต่อกมาจากเจมี แมรีเข้าใจว่าเจมีมีเจตนาที่จะให้น้องชายได้รับเชื้อโรคเพราะความอิจฉาริษยา หลังจากนั้น เธอไม่ต้องการที่จะมีบุตรอีก เพราะจากประสบการณ์ทำให้เธอคิดว่าเด็ก ๆ ควรจะได้คลอดที่บ้าน เพื่อว่าเมื่อโตขึ้นมาจะได้เป็นคนดี และผู้หนึ่งนั้นก็ต้องมีบ้าน เพื่อว่าจะได้เป็นมารดาที่ดี เมื่อแมรีมีเอ็ดมันด์ เธอเกรงว่าสิ่งเลวร้ายบางอย่างจะเกิดขึ้น เธอกล่าวว่าเธอไม่น่าจะให้กำเนิดเอ็ดมันด์เลย แต่เธอก็ต้องการเขา

เอ็ดมันด์ลงมาจากข้างบน เขาขอเงินจากไทโรนเพื่อเป็นค่ารถไปหานายแพทย์ฮาร์ดี แมรีไม่ยอมรับฟังถึงอาการป่วยของเอ็ดมันด์ ไทโรนเลี้ยงขึ้นไปเปลี่ยนเครื่องแต่งกายบ้าง เอ็ดมันด์จึงอยู่สนทนากับแมรี ก่อนที่เขาจะไปพบนายแพทย์ฮาร์ดี เขาขอร้องแมรีให้เสพติด แต่แมรีกลับเลียงว่าที่เธอเป็นเช่นนั้น เพราะเธอเป็นห่วงเขามาก

เมื่อทุกคนออกจากบ้านไปจั่ว แมรีรู้สึกเจ็บเหงาว้าเหว่มาก แม้ว่าเธอปรารถนาที่จะให้ทุกคนออกไปจากบ้านก็ตาม

ในองก์ที่สาม เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นเป็นเวลาประมาณ ๑๔.๓๐ น. อาการของแมรีเริ่มหนักขึ้น ในฉากนี้ เธออยู่ในสภาพที่ไม่เรียบร้อย ผมเผ้ายุ่งเหยิง หน้าซีด เธอสนทนากับแคทลีนราวกับว่าแคทลีนเป็นเพื่อนเก่าแก่ของเธอ แมรีอนุญาตให้แคทลีนดื่มวิสกี้ด้วย

เมื่อแคทลีนกล่าวถึงการไปซื้อขายที่ห้างขายยาในตอนท้าย แมรีรีบปฏิเสธว่าเธอไม่รู้เรื่อง ต่อมาเธอกล่าวแก่ว่ายานนั้นเป็นยาสำหรับรักษาโรคกระดูกไขข้ออักเสบที่มือของเธอ แมรีเสียกายมือของเธอมาก เธอเล่าอดีตของเธอให้แคทลีนฟัง อดีตที่เธอเล่นเปียโนในคอนเวนต์ บิดาของเธอให้การสนับสนุนเธอมาก เขาให้เธอเรียนพิเศษ และยังวางโครงการที่จะส่งเธอไปศึกษาต่อในยุโรปหลังจากที่เธอเรียนสำเร็จจากคอนเวนต์แล้ว แต่เธอได้พบและรักกับไทโรนเสียก่อน

แมรีบอกแคทลีนว่าในอดีตเธอมีความใฝ่ฝันอยู่สองประการ คือ การเป็นแม่ชี ซึ่งเธอใฝ่ฝันที่จะเป็นอย่างยิ่ง และความใฝ่ฝันอีกประการหนึ่งของเธอ คือ การเล่นเปียโนในวงคอนเสิร์ต แต่ในระยะหลัง ๆ มา เธอไม่มีโอกาสได้ฝึกซ้อมดนตรีอีก เพราะเธอต้องเดินทางไปยังเมืองต่าง ๆ พักในโรงแรมราคาถูก ๆ เดินทางโดยรถไฟที่สกปรก ต้องให้กำนันบุตร และเธอไม่เคยมีบ้าน แล้วเธอก็เล่าอดีตที่เธอมีความสุขให้แคทลีนฟัง อดีตเมื่อครั้งเธอมีโอกาสได้พบและรักกับไทโรน

ในตอนเย็นของวันนั้น ไทโรนและเอ็ดมันด์มากลับมาบ้าน แต่ทั้งสองไม่ได้แสดงอาการมินเมามากนัก ไทโรนและเอ็ดมันด์มองแมรีอย่างตำหนิเมื่อเห็นเธออยู่ในสภาพเช่นนั้น แมรีตั้งใจที่คนทั้งสองกลับมา เธอรีบวิสกี้ให้ไทโรนและเอ็ดมันด์ แล้วเธอก็พัวพันถึงอดีตอีก เธอกล่าวว่าเจมีอิจนาริยาเอ็ดมันด์ จึงพยายามทำให้เอ็ดมันด์ประสบความสำเร็จล้มเหลวในชีวิตเช่นเดียวกับตัวเจมีเอง เธอพูดถึงการตายของยูจีน พูดถึงอดีตของเจมีที่ถูกไล่ออกจากโรงเรียนเพราะการก่อกวน แมรีกล่าวตำหนิไทโรนที่เลี้ยงเจมีมาด้วยวิสกี้ เจมีได้พบได้เห็นไทโรนกลับมาตั้งแต่วัยเด็ก และในตอนนั้น เมื่อเจมีมีอาการผิดปกติ หรือไม่สบาย ไทโรนก็ให้เจมีดื่มวิสกี้เพื่อที่จะให้เขาเงียบสงบลง

ไทโรนโกรธที่ถูกตาฉนิ แต่เอ็ดมันด์เตือนสติเขาไว้ แมร์รี่กล่าวแก่กับเอ็ดมันด์ว่า เธอไม่ได้ตำหนิไทโรน เพราะไทโรนต้องออกจากโรงเรียนตั้งแต่อายุสิบปี และเขานั้นมาจากครอบครัวชาวไอริชที่ยากจน และมีความเชื่อที่ว่าวิสกี้เป็นยาที่วิเศษที่สุดสำหรับเด็ก

แมร์รี่ว่าถึงชีวิตสมรสที่ไม่มีความสุขของเธอ เธอกล่าวว่า เธอจะไม่มีวันแต่งงานกับไทโรนถ้าหากเธอทราบว่าเขาคิ่มเก่งอย่างนี้ เธอกล่าวว่า เธอจาคิดที่เธอต้องรอคอยเขาในห้องพักราคาถูก ๆ ได้ รอคอยเขาซึ่งจะกลับมาด้วยคามมั่นเมา เธอกล่าวต่อไปว่า เธอปรารถนาที่จะจดจำเฉพาะคั้่นวันที่เธอมีความสุข เธอพูดถึงชุดวิวาห์ของเธอซึ่งมีคาอนุญาตให้เธอหาซื้อได้ตามความพอใจ

เมื่อไทโรนคั้มวิสกี้ที่แมร์รี่นั้ให้ เขาทราบคั้่นที่ว่าวิสกั้้นั้นผสมน้ำ ไทโรนโกรธมาก แต่เอ็ดมันด์พยายามหาเหตุผลได้แมร์รี่ว่า เธออนุญาตให้แคทลั้่น สาวใช้ และบริดเจ็ท (Bridget) แมร์รี่คั้ม แมร์รี่ยอมรับว่าเธอให้คั้่นทั้งสองคั้มบ้างเพราะเขาทำงานหนัก โดยเฉพาะแคทลั้่นซึ่งไปซื้อยาให้เธอในวันนั้น แมร์รี่อ้างว่ายานั้เป็นยาสำหรับรักษาโรคกระตุกไขข้ออักเสบของเธอ เธอกล่าวว่า เธอเป็นโรคนี้หลังจากไ้กำเนิดเอ็ดมันด์ ไทโรนเกรงว่าเอ็ดมันด์จะเสียใจ จึงบอกเอ็ดมันด์มิให้ถือโทษแมร์รี่เมื่อเธออยู่ในภาวะเช่นนี้ คั้วยตัวเธอ นั้นไม่ทราบว่าคั้กล่าวหรือคั้ทำอะไรไป แล้วไทโรนก็ออกไปเอาวิสกั้มาอีก

เอ็ดมันด์กล่าวคั้คั้พ้อคั้ว่าแมร์รี่ที่ไม่ถ้ามถึงผลการไปพบนายแพทย์ฮาร์คั้ของเขา แมร์รี่โกรธมากเมื่อคั้ยินชื่อนายแพทย์ฮาร์คั้ เอ็ดมันด์บอกเธอคั้ไปว่า เขาจะคั้ต้องไปรับการรักษาพยาบาลที่สถานพยาบาล แมร์รี่โกรธมากที่ไทโรนจะพรากเอ็ดมันด์ไปจากเธอ เธอกล่าวคั้ตำหนิไทโรนว่า เขามีความอิจฉาริษยาบุตรของเธอทุกคน และพยายามหาโอกาสพรากบุตรไปจากเธอ เช่น การตายของยูจีน และไทโรนนั้ อิจฉาริษยาเอ็ดมันด์มากที่สุคเพราะเขาทราบว่าเธอรักเอ็ดมันด์มาก เอ็ดมันด์ไม่พอใจที่แมร์รี่กล่าวคั้ตำหนิไทโรน และคั้ต่อต้านการจากไปของเขา ทั้ง ๆ ที่เขาเคยจากเธอไปหลายคั้ั้งแล้ว ในที่สุค สุคที่จะระงับโทสะได้ เอ็ดมันด์เรียกเธอว่า "a dope friend" เขาารู้สึกเสียใจเมื่อพูกออกไปแล้ว จึงกล่าวคั้ขอโทษ แล้วออกไปข้างนอก

ไทโรนกลับเข้ามาพร้อมด้วยขววิสกี้ เขาถามถึงเอ็ดมันด์ แมรีจะขออนุญาตขึ้นไปข้างบนโดยอ้างว่าเจ็บมือ แต่ไทโรนบอกเธอว่าเขาทราบว่าเธอจะขึ้นไปอะไร เธอจึงตำหนิไทโรนว่าเขาเลวเหมือนกับโจมีและเอ็ดมันด์ แล้วเธอก็ออกไป ไทโรนเศร้าและเสียใจมาก เขาเดินไปห้องรับประทานอาหารด้วยความอ่อนเพลีย

ในองก์ที่สี่ซึ่งเป็นองก์สุดท้าย เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นเวลาประมาณเที่ยงคืน ไทโรนนั่งเล่นไฟตามลำพัง มีขววิสกี้วางอยู่บนโต๊ะด้วย เมื่อเอ็ดมันด์กลับมาด้วยความมึนเมา ทั้งสองก็เล่นไฟและดื่มด้วยกัน ขณะเดียวกันก็สนทนากันไปด้วย ไทโรนตำหนิรสนิยมในทางวรรณคดีของเอ็ดมันด์ที่ชอบเรื่องที่ลามกสกปรก แสดงความผิดหวัง และมองโลกในแง่ร้าย ไทโรนกล่าวตำหนิเอ็ดมันด์ที่ไม่นับถือพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเท่ากับเป็นการตัดความหวังของตัวเองออกไปด้วย

เอ็ดมันด์จึงเปลี่ยนเรื่องการสนทนา ไทโรนได้ยินเสียงแมรีเคลื่อนไหวอยู่ข้างบน เขาจึงเล่าเรื่องในอดีตของแมรีให้เอ็ดมันด์ฟัง ไทโรนเล่าว่าบิดาของแมรีนั้นชอบพอกับเขามาก บิดาของแมรีไม่เคยดื่มจนกระทั่งอายุ ๔๐ ปี จึงดื่มจึก และดื่มแต่แชมเปญเท่านั้น ต่อมาเขาถึงแก่กรรมด้วยวัณโรค

ส่วนความไฝ่ฝันของแมรีที่จะเล่นเปียโนนั้นเป็นเพราะบรรดาแม่ชีในคอนเวนต์ยกยอปอปั้นเธอ และการที่แมรีจะเป็นแม่ชีนั้นยอมเป็นไปไม่ได้ เพราะเธอเป็นกนสวยมาก และเธอก็ทราบว่าเธอเป็นกนสวย

เอ็ดมันด์ตำหนิไทโรนที่ความขี้เหนียวของเขาทำให้แมรีกลายเป็นคนดึกขยาเสพติด ไทโรนกล่าวแย้งว่าเขาเพียงจะมาทราบว่าเธอติดยาเสพติดหลังจากที่เธอเสพยาไปแล้วเป็นปี เขาได้พยายามรักษาเธอ หกสัปดาห์ทองไปเป็นจำนวนมากมาย และเป็นการสูญเสียเปล่าทั้งสิ้น เพราะหลังจากทำการรักษาแล้ว เธอจะเริ่มเสพยาใหม่เสมอ

เอ็ดมันด์กล่าวโต้ตอบไทโรนไปว่าที่แมรีกระทำเช่นนั้นเป็นเพราะไทโรนไม่จัดหาสิ่งที่เธอปรารถนาให้แก่เธอ เช่น บ้าน ซึ่งไม่ใช่บ้านสำหรับพักผ่อนในฤดูร้อนที่เธอเกลียด เช่นนี้ ทำให้เธอต้องแก้ปัญหาโดยการขายยาเสพติด ซึ่งอันที่จริงแล้วการจัดซื้อบ้านให้แมรีนั้น ไทโรนน่าจะทำได้เพราะเขาซื้อที่ดินได้ แต่เขาไม่ซื้อบ้านให้เธอ กลับนำเธออ่อนเร่ไปพักในห้องพักที่สกปรกในโรงแรมราคาถูก ๆ เธอเหงา ว้าเหว่ เพราะกว่าไทโรนจะ

กลับมาที่ห้องพักนั้นก็เป็นเวลาหลังจากบาร์มิดแล้ว ไทโรนกล่าวแย้งว่าทั้งหมดนั้นไม่เป็นความจริง แม้เร่เกินทางไปกับเขาเพราะเขารักเธอและเธอก็รักเขา และเธอมีเพื่อนเสมอ มีเด็ก ๆ และพยายามไปด้วย

ไทโรนและเอ็คมันค์โต้เถียง คำหนึ่งซึ่งกันและกัน แต่เอ็คมันค์ก็ยอมรับว่าเขายังคงมีความรักให้ไทโรน เมื่อพูดถึงเรื่องการรักษาพยาบาลของเอ็คมันค์ เอ็คมันค์ปฏิเสธที่จะไปรับการรักษายาบาลยังสถานพยาบาลที่ไทโรนเลือกให้ เพราะเป็นสถานพยาบาลของรัฐที่ไม่ดี ไทโรนจึงบอกให้เอ็คมันค์เลือกสถานพยาบาลเองตามความปรารถนาของเขา แต่ต้องอยู่ในเหตุผลอันควร

เอ็คมันค์ไม่พอใจที่ไทโรนกล่าวเช่นนั้น เขาคำหนิไทโรนที่ชี้เหนียวแม้กระทั่งการรักษาวัณโรคของเขา แต่ไทโรนกล่าวอ้างว่า ที่ดินที่เขาซื้ออยู่นั้นเขานำไปจำนองหมดแล้ว และการที่เขาซื้อที่ดิน เพราะเขารู้สึกว่าจะมีความมั่นคงในชีวิต เขากลัวความยากจน ในที่สุด ไทโรนจึงเล่าอดีตอันทุกข์ยากขึ้นชมของเขาให้เอ็คมันค์ฟัง เขาเล่าว่าบิดาของเขาทิ้งมารคาและบุตรธิดากลับไปตายที่ไอร์แลนด์ (Ireland) ตามลำพัง ขณะนั้นไทโรนมีอายุเพียงสิบปี เขาถูกทอดทิ้งให้อยู่กับมารคา พี่สาว และน้องสาวอีกสองคน ส่วนพี่ชายสองคนไปอยู่ที่อื่น และช่วยเหลืออะไรก็ไม่ได้เพราะความยากจน ไทโรนต้องทำงานตลอดทั้งวัน ไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือ เขาต้องทำงานหนัก แต่ได้รับค่าจ้างเพียง ๕๐ เซ็นต์ต่อสัปดาห์ มารคาของเขาต้องทำงานเป็นพนักงานทำความสะอาดให้กับครอบครัวหนึ่ง พี่สาวเย็บผ้า ส่วนน้องสาวสองคนก็เฝ้าบ้าน เขาไม่เคยมีเสื้อผ้าสำหรับสวมใส่เพียงพอ หรือได้รับประทานอาหารอย่างเพียงพอ นอกจากในวันสำคัญ ๆ เช่น วันขอบคุณพระเจ้า (Thanksgiving) หรือวันคริสต์มาส (Christmas) ที่ครอบครัวที่มารคาทำงานอยู่ควยให้รางวัลพิเศษ มารคาก็จะซื้อหาอาหารให้บุตรธิดาได้รับประทานกันอย่างพอเพียง

ด้วยเหตุนี้ ไทโรนจึงเห็นคุณค่าของเงินมาก แม้ว่าจะเป็นจำนวนเงินเพียงหนึ่งคอลดาร์ก็ตาม ไทโรนเล่าต่อไปว่าทางบ้านอาชีพการแสดงของเขานั้น เขาต้องสูญเสียความสามารถทางการแสดงไป เพราะเขาได้แสดงอยู่เพียงบทเดียว ในละครเรื่องเดียว ซึ่งประสบผลสำเร็จมาก เขาไม่ได้แสดงบทอื่น ๆ เลย เพราะเมื่อแสดงแล้วผู้ชมไม่ยอมรับ

ทั้ง ๆ ที่ใจจริงของเขานั้นรักการแสดงมาก เขาพยายามอ่านบทละครต่าง ๆ โดยเฉพาะบทละครของเชกสเปียร์ เขาชอบมาก เขาไม่แน่ใจว่าจะแสดงให้ได้ดีที่สุด แต่เพราะเขากลัวความยากลำบาก เพราะเห็นแก่เงิน เขาจึงเอาตัวเองไปผูกพันอยู่กับบทละครเพียงเรื่องเดียว ซึ่งเป็นบทละครที่ทำให้เขาประสบผลสำเร็จมาก ไทโรนเพิ่งจะเปิดเผยเรื่องนี้กับเอ็ดมันด์เป็นคนแรก

เมื่อไทโรนเล่าอดีตให้เอ็ดมันด์ฟัง เอ็ดมันด์เข้าใจเขามากขึ้น เอ็ดมันด์ได้เล่าถึงชีวิตในอดีตเกี่ยวกับการเดินทางท่องเที่ยวไปทางทะเล การผจญภัย และความไม่มั่นคง ความหวังที่จะเป็นกวีให้ไทโรนฟังบ้าง

ขณะที่ไทโรนและเอ็ดมันด์นั่งสนทนากันอยู่นั้น เจริมกลับมา ไทโรนรีบออกไปจากห้อง เมื่อเจริญเข้ามา เขาถามถึงไทโรนด้วยการใช้ถ้อยคำที่ไม่สุภาพ เอ็ดมันด์โกรธ จึงตอบเจริญ เจริมสารภาพถึงความรู้สึกนึกคิดอันแท้จริงของเขามือต่อเอ็ดมันด์ให้เอ็ดมันด์ฟังก่อนที่จะจากกันไป เจริมบอกว่าเขามีความรู้สึกอิจฉาริษยาเอ็ดมันด์เพราะเอ็ดมันด์เป็นที่รักของบิดามารดา เขาไม่ต้องการให้เอ็ดมันด์ประสบความสำเร็จในชีวิตมากกว่าเขา จึงมุ่งมั่นที่จะทำลายเอ็ดมันด์ด้วยการทำตัวให้มีอิทธิพลเหนือเขา เอ็ดมันด์รับฟังอย่างมีเหตุผล

ไทโรนกลับเข้ามาที่ทะเลาะกับเจริญ เจริมถูกไทโรนว่าเป็นคนขี้เหนียว เอ็ดมันด์ขอร้องมิให้กันทั้งสองทะเลาะกัน เพราะว่าแม่จะได้นอนหลับ เจริมจึงกลับไป ไทโรนกลับไปด้วยเพราะเขาเหนื่อยและง่วงมากแล้ว แต่แล้วเอ็ดมันด์ก็ต้องตกตะลึงนั่งงงไปด้วยความตกใจ เมื่อไฟในห้องนั่งเล่นด้านหน้าสว่างขึ้น มีเสียงคนเค่นเปียนโน ไทโรนและเจริญตื่นขึ้น ทุกคนนั่งฟังเสียงเปียนโนอย่างเงียบสงบ เมื่อเสียงเปียนโนหยุดชะงักลง แม่ก็ปรากฏตัวขึ้นในห้องนั้น เธออยู่ในภาวะที่ล้มป่วยจนไปแล้วโดยสิ้นเชิง เธอกลับไปอยู่ในโลกของอดีต อดีตที่เธอมีความสุข ใบหน้าของเธอดูอ่อนเยาว์ ผมสีขาวดำเป็นเปียสองข้าง เธอถือชุกวิวาทเข้ามาด้วย เธอมองผ่านทุกคนไปราวกับว่าแต่ละคนนั้นเป็นเพียงเครื่องประดับห้องชั้นหนึ่ง เธอพูดจก ๆ กับตัวเอง พูดถึงการฝึกเล่นเปียนโนของเธอในคอนเวนต์

ไทโรนขอผูกวิวาท์ไปจากเธอ เธอจำเขาไม่ได้ เธอพูดกับเขาคัวย
ความเอียงอ้าย - เธอพบว่าเพื่อถึงอดีตที่เธอปรารถนาที่จะเป็นแม่ชี เอ็ดมันด์สุดท้ายจะฝัน
ความรู้สึกได้ เมื่อเธอเดินผ่านเขาไป เขากิ่งแขนของเธอไว้ แต่เธอกลับบอกไม่ให้เขา
แตะต้องตัวเธอ เพราะเธอกำลังจะเป็นแม่ชีในอนาคต

แม้ยังคงพบว่าพูดต่อไปถึงเรื่องการจะไปเป็นแม่ชีของเธอ เธอกล่าวว่า เธอ
ต้องทำการทดสอบตัวเธอเองก่อนว่าจะมีความตั้งใจจริงในการที่จะเป็นแม่ชีหรือไม่ โดย
เธอต้องไปร่วมงานต่าง ๆ ไปเดินร่ำ ไปสนุกสนานให้เต็มที่ เธอต้องใช้เวลาในการ-
ทดสอบประมาณหนึ่งหรือสองปี ถ้าเธอยังมีความมั่นใจ ปรารถนาที่จะเป็นแม่ชี ก็จะเป็นได้
แต่แล้วเมื่อเธอได้พบกับเจมส์ ไทโรน เธอรักเขาและเธอก็มีความสุขชั่วระยะหนึ่ง

เมื่อแม่ชีพูดจบ เธอจึงมองไปข้างหน้าด้วยความฉันทิ์แสนเศร้า ไทโรนนั่งด้วย
ความกระวนกระวายใจ ส่วนเจมส์และเอ็ดมันด์นั่งนิ่งไม่ไหวติง

แก่นเรื่อง

บทละครเรื่องนี้เป็นบทละครเกี่ยวกับชีวิตครอบครัวจริง ๆ ของยูจีน โอ'นีล
ในบทละครเรื่องนี้โอ'นีลได้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าชีวิตจริง ๆ ในครอบครัวของเขา
นั้นเป็นอย่างไร ซึ่งก็เป็นหลักการของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมที่ต้องการแสดงถึงชีวิต
จริงของมนุษย์ในแง่มุมต่าง ๆ กัน โอ'นีลแสดงให้เห็นว่า "ชีวิตในครอบครัวที่ปราศจาก
ความจริงใจต่อกัน มีแต่ความขัดแย้งกัน เป็นชีวิตที่มีทมน ลึกลับ แม้ว่าพยายามต่อสู้
ดิ้นรน หลีกหนีอย่างไร ชีวิตนั้นก็ไม้อาจจะประสบความสำเร็จอย่างแท้จริงได้"

ในบทละครเรื่อง Long Day's Journey into Night มีครอบครัว
ไทโรนซึ่งมี เจมส์ ไทโรนเป็นบิดา แมรี่เป็นมารดา และมีบุตรชายสองคนคือ เจมส์
บุตรชายคนโต และเอ็ดมันด์ บุตรชายคนสุดท้อง ครอบครัวนี้เป็นครอบครัวที่สมาชิกใน
ครอบครัวไม่มีความซื่อสัตย์หรือความจริงใจต่อกัน มีแต่ความขัดแย้ง การทำหนีคดีกัน
อันก่อให้เกิดการทำลายตัวเองและผู้อื่น ชีวิตของแต่ละคนจึงเป็นชีวิตที่มีทมน ลึกลับ ไม่มี
ความสุข ซึ่งเริ่มตั้งแต่เจมส์ ไทโรน ในฐานะที่เป็นผู้นำของครอบครัว แม้เขาจะมี

ความรับผิดชอบในครอบครัวอยู่บ้าง เขาไม่มีความจริงจังต่อสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในบ้าน ซึ่งเป็นสาเหตุสำคัญอันก่อให้เกิดความขัดแย้ง ความไม่สุขสงบขึ้น ไทโรนทำให้แมรีประสบความผิดหวังในชีวิต หากความสุขในชีวิตสมรส เขามีส่วนทำให้เอ็ดมันด์ต้องทรมานจากโรค และทำให้เขามีความขัดแย้งกับเขาตลอดเวลา

หลังจากที่แต่งงานกันแล้ว ไทโรนทำให้แมรีเกิดมีความคิดขัดแย้งขึ้นในใจ เขาทำให้เธอต้องประสบกับความผิดหวังเพราะการดื่ม และการเที่ยวเตร่กับเพื่อนฝูง โดยทอดทิ้งเธอไว้ในห้องพักของโรงแรมตามลำพัง จนกระทั่งเธอต้องบอกกับเขาว่า

And I love you, dear, in spite of everything.
... But I must confess, James, although I
couldn't help loving you, I would never have
married you if I'd known you drank so much.
I remember the first night your bar-room
friends had to help you up to the door of
our hotel room, and knocked and then ran
away before I came to the door. We were
still on our honeymoon, do you remember?
(O'Neill, 1976 : 97-98)

ไทโรนทำให้แมรีต้องประสบกับสภาพความว่าเหวตีต้องพักอยู่ตามลำพังในห้องพักของโรงแรมราคาถูก ๆ รอกอยการกลับมาของเขา ซึ่งกว่าเขาจะกลับมาที่ห้องพักนั้นเป็นเวลาหลังจากที่บาร์หรือคลับปิดแล้ว และเขาจะกลับมาด้วยความมึนเมาเสมอ

ไทโรนมีเงินเที่ยวเตร่ ดื่ม หากความสุขให้กับตัวเองอย่างเต็มที่ แต่เขาไม่เคยจัดซื้อหาสิ่งที่มีค่าที่แมรีปรารถนาให้เธอ เช่น เธอปรารถนาที่จะมีบ้านเป็นของตนเอง แทนห้องพักในโรงแรมราคาถูก ๆ ไทโรนก็ไม่ซื้อหาให้เธอ นอกจากบ้านสำหรับพักผ่อนในฤดูร้อนหลังหนึ่ง ซึ่งเขาก็ไม่เคยคิดที่จะลงทุนจัดบ้านนั้นให้น่าอยู่ขึ้นเลย ถึงแม้แมรีกล่าวว่า

... He thinks money spent on a home is money
wasted. ...
(Ibid., p. 53)

แมรีไม่เคยมีความสุขที่จะอยู่ในบ้านพักในฤดูร้อนนั้น เธอปรารถนาที่จะมี "บ้าน" จริง ๆ เธอรำพึงรำพันกับไทโรนว่า

... Oh, I'm so sick and tired of pretending this is a home! You won't help me! You won't put yourself out the least bit! You don't know how to act in a home! You don't really want one! You never have wanted one — never since the day we were married! You should have remained a bachelor and lived in second-rate hotels and entertained your friends in bar-rooms! ... Then nothing would ever have happened.

(Ibid., p. 58)

ไทโรนไม่คู่แลทุกข์สุขของภรรยาและบุตรด้วยความจริงใจ แม้ว่าเขาจะเป็นผู้ต้องหาเงินมาเลี้ยงดูครอบครัว ไม่ทอดทิ้งครอบครัวไป เขาหวังเฉพาะสถานภาพของตัวเองเท่านั้น เขาเกรงว่าตนจะต้องตกอยู่ในสภาพความยากลำบาก ยากจนเช่นในวัยเด็ก จึงลงทุนซื้อที่ดิน แต่เขาต้องประสบความล้มเหลวทุกครั้ง เขาไม่ยอมทุ่มเทเงินเพื่อสุขภาพของภรรยาและบุตร เช่น เมื่อแม่รีไม่สบาย เจ็บปวดมากหลังจากการคลอดเอ็ดมันด์ ไทโรนก็ไม่หาแพทย์ที่ดีที่มีความชำนาญทำการรักษา แต่เขากลับหาแพทย์ที่คิดค่ารักษาพยาบาลถูก ๆ มารักษาแม่รี ซึ่งแพทย์คนนั้นได้ให้มอร์ฟีนเธอมากเกินไป จนกระทั่งทำให้เธอติดมอร์ฟีน

... and that ignorant quack of a cheap hotel doctor — All he knew was I was in pain. It was easy for him to stop the pain.

(Ibid., p. 75)

เมื่อเอ็ดมันด์โตขึ้น เขาทราบเรื่องนี้ จึงตำหนิไทโรนว่า

... I know damned well she's not to blame! And I know who is! You are! Your damned stinginess! If you'd spent money for a decent doctor when she was so sick after I was born, she'd never have known morphine existed! Instead you put her in the hands of a hotel quack who wouldn't admit his ignorance and took the easiest way out, not giving a damn what happened to her afterwards! All because his fee was cheap!

(Ibid., p. 121)

เอ็ดมันด์โกรธไทโรนมาก จึงกล่าวต่าหนีเขาอีกว่า

After you found out she'd been made a morphine addict, why didn't you send her to a cure then, at the start, while she still had a chance? No, that would have meant spending some money! I'll bet you told her all she had to do was use a little will power! ...
(Ibid., p. 122)

และเมื่อเอ็ดมันด์เจ็บป่วยในระยะแรก ๆ เช่นกัน ไทโรนไม่ได้ให้ความช่วยเหลือที่เท่าที่ควร เขาไม่หาแพทย์ดี ๆ มาทำการรักษาเพราะเกรงว่าจะสิ้นเปลืองเงินมาก

I'm no millionaire who can throw money away!
...
(Ibid., p. 68)

ไทโรนให้นายแพทย์ฮาร์ดี้ ซึ่งเป็นแพทย์ที่คิดค่ารักษายาบาลถูก ๆ เป็นแพทย์ที่ไม่มีประสิทธิภาพ ทำการรักษายาบาลเอ็ดมันด์ ซึ่งสร้างความไม่พอใจให้แก่เจมี่เป็นอย่างยิ่ง ทำให้เขากล้ากล่าวกับไทโรนด้วยความดุด่าเหยียดหยามว่า

Poor kid! God damn it! ... It might never have happened if you'd sent him to a real doctor when he first got sick.
...
Hardy only charges a dollar. That's what makes you think he's a fine doctor!
(Ibid., p. 26)

ผลจากความไม่ตั้งใจจริงของไทโรนในอันที่จะทำให้ภรรยาและบุตรหายจากอาการเจ็บไข้ได้ป่วยก็คือ แมรีต้องกลายเป็นคนคิดยาเสพติด เอ็ดมันด์ต้องทรมานจากการเป็นวัณโรค และจะต้องถูกส่งไปยังสถานพยาบาลเป็นเวลาหลายเดือน และเพราะการกระทำของไทโรนเอง ทำให้เขากระแวงว่าบุตรชายไม่ชอบตน เช่น เมื่อเจมี่และเอ็ดมันด์สนทนากัน หัวเราะด้วยกัน ไทโรนก็กระแวงว่าบุตรทั้งสองหัวเราะเยาะตน

It's on me. I'll bet that much. It's always on the Old Man.
(Ibid., p. 15)

โดยเฉพาะเจมี้กับไทโรนนั้น เมื่อสนทนากันเมื่อใด จะต้องได้โต้เถียงหรือทะเลาะกันเมื่อนั้น เช่น เมื่อสนทนากันถึงเรื่องนายแพทย์ฮาร์ด

Tyrone: What's the matter with Hardy? He's always been our doctor up here.

Jamie: Everything's the matter with him! Even in this hick burg he's rated third class! He's a cheap old quack!
(Ibid., p. 26)

และเมื่อไทโรนเข้ามารับประทานอาหารกลางวัน เขากล่าวคำขอโทษ แต่เจมี้ก็โต้แย้งเขาอีกจนได้

Tyrone: Sorry I'm late. Captain Turner stopped to talk and once he starts gabbing you can't get away from him.

Jamie: You mean once he starts listening. ...
(Ibid., p. 56)

ในที่สุด เพราะความไม่จริงใจกับใครในครอบครัว ไทโรนก็ไม่อาจประสบความสำเร็จในครอบครัวของตนเองได้ เขาต้องยินยอมให้เอ็ดมันด์ไปรับการรักษาที่สถานพยาบาลที่เอ็ดมันด์ปรารถนาจะไป เขาคงนั่งมองดูสภาพของแมรีซึ่งตกเป็นทาสของยาเสพติดด้วยความกระวนกระวายใจ สิ่งอื่น ๆ เช่น การดื่ม การเที่ยวเตร่ การมีเงินซื้อที่ดิน ไม่อาจช่วยให้เขาหลีกเลี่ยงจากสภาพเหล่านี้ได้

บุคคลต่อไปคือ แมรี ในฐานะที่เป็นภรรยาและมารดาในครอบครัว เธอไม่มีความจริงใจให้กับใครหลังจากที่เธอคิดยาเสพติดแล้ว เธอจะโกหกทุกคนอยู่เสมอ เธอไม่ยอมรับความจริง ไม่ว่าใครจะแสดงความสงสัยในตัวเอง เธอจะปฏิเสธเสมอ โดยพยายามเสแสร้งหนีบยกเอาสิ่งอื่นเกี่ยวกับตัวเธอมาเป็นข้ออ้าง เช่น

... Why are you **staring**, Jamie? ... Is my hair coming down? It's hard for me to do it up properly now. My eyes are getting so bad and I never can find my glasses.
(Ibid., p. 18)

... My hands pain me dreadfully. I think the best thing for me is to go to bed and rest. ...
(Ibid., p. 107)

เมื่อบุตรชายทั้งสองพยายามเตือนเธอให้เลิกยาเสพติด เธอจะแสร้งทำเป็นไม่เข้าใจ และเมื่อเธอก็คว่าทุกคนสงสัยเธอมากขึ้น เธอก็ทำท่ายให้ไปเฝ้าดูเธอได้ตลอดเวลา

... And I don't know what you mean, warning me to be careful.
(Ibid., p. 36)

You're welcome to come up and watch me if you're so suspicious.
(Ibid., p. 65)

เพราะไทโรนทำให้เธอผิดหวังในชีวิตสมรส และเธอต้องติดยาเสพติดหลังจากการให้กำเนิดเอ็ดมันด์แล้ว ต่อมาเมื่อเธอมีปัญหาขัดแย้งขึ้นในใจ เมื่อเธอไม่ได้รับความสมหวังจากไทโรน เธอก็หลีกเลี่ยงต่อสู้กับตัวเอง แก่ปัญหาเหล่านั้นด้วยการใช้มอร์ฟีนอีกครั้งแล้วครั้งเล่า มอร์ฟีนทำให้เธอหวนกลับไปอยู่ในโลกของอดีต อดีตที่เธอมีความสุขเมื่อครั้งเธออยู่ในคอนเวนต์ เมื่อเธออยู่กับบิดา และเมื่อครั้งเธอได้พบและรักกับไทโรน และนั่นก็คือ การเดินทางของเธอได้สิ้นสุดลงแล้ว เมื่อเธอกลับไปอยู่ในโลกของอดีต แต่รู้ว่าเธอจะอยู่ในโลกของอดีตได้ตลอดไป มันช่วยให้เธอหลีกเลี่ยงสภาพความขัดแย้ง ความไม่สุขสงบในปัจจุบันได้เพียงชั่วครั้งชั่วคราวเท่านั้น

บุตรชายทั้งสองของไทโรนและแมรีก็เช่นเดียวกัน ต้องมีชีวิตที่ไม่สุขสงบ อดีตที่ผ่านมาทำให้เขาประสบความสำเร็จล้มเหลวในชีวิต เจมี บุตรชายคนโตของครอบครัวมีอายุถึง ๓๓ ปีแล้ว แต่ยังคงเป็นคนที่ไม่แน่นอน ไม่มีอะไรเป็นหลักประกันความมั่นคงในชีวิต เจมีมีเรื่องโต้เถียงและตำหนิบิดาเสมอ แม้เขาจะมีความรักให้กับน้องชายคนเล็ก เขาก็มีความวิจารณ์ยาเอ็ดมันด์ด้วย เจมีทำให้เอ็ดมันด์ต้องประสบความสำเร็จล้มเหลวในชีวิต ดังที่เขาได้สารภาพกับเอ็ดมันด์ในภายหลังว่า

... You better take it seriously. Want to warn you — against me. Mama and Papa are

right. I've been rotten bad influence. And worst of it is, I did it on purpose.

(Ibid., p. 145)

But don't get wrong idea, Kid. I love you more than I hate you. ... What I wanted to say is, I'd like to see you become the greatest success in the world. But you'd better be on your guard. Because I'll do my damnedest to make you fail. Can't help it. I hate myself. Got to take revenge. On everyone else. Especially you. ...

(Ibid., p. 146)

อย่างไรก็ดี ความรักของเจมส์ที่มีต่อเอ็ดมันด์ก็ช่วยอะไรเอ็ดมันด์ไม่ได้ เพราะเขาได้ทำลายวิถีชีวิตของเอ็ดมันด์เสียแล้ว

ส่วนเอ็ดมันด์ บุตรชายคนสุดท้ายของครอบครัวนั้นต้องประสบเคราะห์กรรมจากความขัดแย้ง ความไม่จริงใจของคนอื่น ๆ เอ็ดมันด์ต้องกลายเป็นคนเสเพล คีมีจิก เทียวเก่ง เพราะอิทธิพลของพี่ชาย, เขาคต้องหมานจากวันโรคเพราะบิดา และอาการป่วยของเขายิ่งทรุดหนักขึ้นเพราะกำลังใจไม่ดีเมื่อทราบว่ามารดาติดยาเสพติดอีก

... His manner is nervously apprehensive and he looks more sickly than in the previous act. ...

(Ibid., p. 44)

แม้ว่าเอ็ดมันด์จะพยายามยอมรับสภาพความเป็นจริง พยายามแก้ปัญหาค้วยปัญญา เขาเขียนโคลงกลอน ทำงานหนังสือพิมพ์ แต่เขาก็ไม่มีความสุข เพราะยังต้องเผชิญกับปัญหาต่าง ๆ จากคนอื่น ๆ ในครอบครัวเสมอ

แต่ละชีวิตในครอบครัวไทโรนมีแต่ความขัดแย้ง ความไม่จริงใจต่อกัน จึงเป็นชีวิตที่มึนงง สิ้นหวัง ไม่อาจประสบความสุขได้ แม้ว่าแต่ละคนจะได้พยายามต่อสู้ดิ้นรน เพื่อที่จะหลีกเลี่ยงปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นด้วยวิธีการต่าง ๆ กัน เช่น การดื่ม การเที่ยวเตร่ การใช้เงินในสิ่งที่ปรารถนา การใช้ยาเสพติด การใช้ปัญญา และการยอมรับว่ายังมีความรักให้ซึ่งกันและกันอยู่แล้วก็ตาม

ตัวละคร

- แมรี ไทโรน แมรีเป็นหญิงวัยกลางคน อายุ ๕๔ ปี แต่เธอยังคงมีรูปร่างที่สวยงาม จึงสวยกว่าวัยมาก ใบหน้าของแมรียังมีเค้าหน้าแบบชาวไอริช ในวัยสาวนั้น เธอจะต้องเป็นคนที่สวยงามมาก เพราะในปัจจุบันนี้ แม้ว่าอายุของเธอจะเข้าวัยกลางคนแล้วก็ตาม เธอยังดูสวยงาม แม้ว่าใบหน้าที่ของเธอจะค่อนข้างผอมและซีด จมูกที่โค้งเป็นสันงาม ริมฝีปากกว้างแต่เต็มอิ่ม และดวงตาสีน้ำตาลเข้มที่โต สดสวยคล้ายขนตาที่ยาวงอน ทำให้ใบหน้าที่เธอดูสวยงาม ทั้ง ๆ ที่เธอมิได้ใช้เครื่องสำอางใด ๆ ทั้งสิ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผมสีขาวของเธอทำให้ดวงตาสีน้ำตาลดูเป็นสีค่าและสวยงามอย่างประหลาด แมรีจะตกแต่งทรงผมของเธอด้วยความพิถีพิถันเสมอ และเมื่อเธอพูด เสียงของเธอก็อ่อนหวาน ชวนฟัง

ก่อนที่จะแต่งงานกับเจมส์ ไทโรนนั้น แมรีเคยศึกษาอยู่ในคอนเวนต์มาก่อน ฉะนั้น เธอจึงยังคงมีกิริยาท่าทางเอียงอายเยี่ยงเด็กสาวที่อยู่ในคอนเวนต์ เช่น เมื่อไทโรนจุมพิตเธอขณะที่บุตรชายอยู่ด้วย เธอเอียงอายและกล่าวเตือนเขาว่า

You mustn't be so silly, James. Right in front of Jamie!

(Ibid., p. 24)

ในตอนเริ่มต้นนั้น แม้ว่าแมรีและไทโรนจะสนิทกันด้วยอารมณ์อันสั่นแน่นใจ หลังจากรับประทานอาหารเข้าเสร็จเรียบร้อยแล้ว แต่มีสิ่งหนึ่งในตัวเธอที่เป็นที่น่าสังเกตได้ทันทีคือ ความประหม่าอย่างยิ่งของเธอ มือของเธอไม่เคยอยู่นิ่งเฉย มือของแมรีดูหงิกงอ น่าเกลียด เพราะโรคกระดูกไขข้ออักเสบ ทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อนนั้นมือของเธอสวยงามมาก นิ้วมืออันยาวเรียวทำให้มือของเธอดูสวยงาม แต่โรคกระดูกไขข้ออักเสบทำให้มือของเธอไม่น่าดู แมรีเองมีความรู้สึกไวมากเมื่อใครมองคู่มือของเธอ

แมรีเป็นตัวละครที่เหมือนบุคคลจริงในสังคมที่มีทั้งส่วนดีและส่วนเสีย เธอเริ่มไม่ซื่อสัตย์กับสมาชิกในครอบครัวเมื่อเธอเฝ้าเสียดคิด และเมื่อเธอเสพยาเสพติดเข้าไปแล้ว เธอจะมีความวิตกกังวลอยู่เสมอว่าคนอื่นจะรู้ความจริง เช่น ขณะที่กำลังสนทนากับ

ไทโรบ ไทโรนจ้องดูเธอ เธอก็พยายามบ่ายเบี่ยง เบี่ยงความสนใจของเขาไปสู่เรื่องอื่น เธอเบนความสนใจของเขาไปยังเอ็ดมันด์

James, it's Edmund you ought to scold for not eating enough. He hardly touched anything except coffee. ... (Ibid., p. 13)

ขณะที่เธอสนทนากับเอ็ดมันด์ และเอ็ดมันด์เกิดความสงสัยในตัวเธอ เธอรีบบอกเขาว่าที่เธอนอนไม่หลับนั้นเป็นเพราะเธอเป็นหวัดเขามากนั่นเอง

Stop suspecting me! Please, dear! You hurt me! I couldn't sleep because I was thinking about you. That's the real reason! I've been so worried ever since you've been sick. (Ibid., p. 41)

แม้จะไม่ยอมรับว่าเธอคิดยาเสพติดอีก แต่เมื่อเอ็ดมันด์แน่ใจว่าเธอคิดยาเสพติดอีกแล้ว เขาพยายามขอร้องแมรี่ให้เลิก แมรี่ไม่พอใจเอ็ดมันด์ที่ตักเตือนเธอ

Edmund: ... You — you're only just started. You can still stop. You've got the will-power! ...
Mary: Please don't — talk about things you don't understand! (Ibid., p. 80)

สาเหตุที่แมรี่ติดยาฝิ่นนั้นเป็นเพราะหลังจากที่เธอให้กำเนิดเอ็ดมันด์แล้ว เธอ นั้นไม่สบาย มีอาการเจ็บปวดมาก แพทย์ที่ไทโรนหามาให้รักษาพยาบาลเธอนั้นให้มอร์ฟีน เพื่อระงับความเจ็บปวดมากเกินไป ทำให้เธอติดยาฝิ่น ฉะนั้น แมรี่จึงเกลียดบรรดาแพทย์ทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง

แพทย์ที่ไทโรนขอให้มารักษาพยาบาลสมาชิกในครอบครัวนั้นเป็นแพทย์ที่คิดค่ารักษาพยาบาลถูก ๆ เธอตระหนักในข้อนี้คือ เธอลำบากกับไทโรนว่า

Oh, we all realize why you like him, James'
Because he's cheap' (Ibid., p. 64)

เมื่อเอ็ดมันด์ไม่สบาย และเธอทราบว่าไทโรนให้เอ็ดมันด์ไปรับการรักษายาบาล
จากนายแพทย์สารดี เธอโกรธมาก เธอบอกเอ็ดมันด์ไม่ให้เจอเขา เธอกล่าวว่า

... It's simply a waste of time and money
seeing him. He'll only tell you some lie.
He'll pretend he's found something serious
the matter because that's his bread and
butter. ... The old idiot! ...
(Ibid., p. 79)

อย่างไรก็ดี แมรีไม่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงความตั้งใจของไทโรนในการที่จะหา
แพทย์ที่ดี ๆ มีความรับผิดชอบมาทำการรักษาใครได้

แมรีไม่มีความสุขในชีวิตสมรส หลังจากที่แต่งงานกับไทโรนแล้ว เธอต้อง
เดินทางเร่ร่อนไปกับไทโรนเพราะเขาเป็นนักแสดงละคร ต้องเดินทางอยู่เสมอ เธอต้อง
ประสบกับความผิดหวังในตัวไทโรน เธอต้องประสบกับความเจ็บเหงาว่าเหตุเพราะ
การดื่ม การเที่ยวเตร่ และความกลัวที่จะประสบความยากจนของไทโรน เธอไม่มีความสุข
เธอกล่าวกับไทโรนว่า

I had waited in that ugly hotel room hour
after hour. I kept making excuses for you.
I told myself it must be some business
connected with the theatre. I knew so little
about the theatre. Then I became terrified.
I imagined all sorts of horrible accidents.
I got on my knees and prayed that nothing had
happened to you — and then they brought you
up and left you outside the door. ... I
don't know how often that was to happen in
the years to come, how many times I was to
wait in ugly hotel rooms. ...
(Ibid., 98)

และเมื่อบุตรชายทั้งสองคือ เจมีและเอ็ดมันด์โตขึ้น ทั้งสองก็เป็นเช่นเดียวกับ
ไทโรน ซึ่งก็เป็นไปเพราะสภาพสิ่งแวดล้อม คือ ทั้งเที่ยวเก่งและดื่มเก่ง คงปล่อยให้
แมรีอยู่ตามลำพัง

Your father goes out. He meets his friends in bar-rooms or at the Club. You and Jamie have the boys you know. You go out. But I am alone. I've always been alone.
 -(Ibid., p. 40)

แม้เปื้อน่ายในการที่จะต้องเดินทางรอนเรไปพักตามโรงแรมราคาถูก ๆ เธอปรารถนาที่จะมี "บ้าน" จริง ๆ ซึ่งไม่ใช่บ้านสำหรับพักผ่อนในฤดูร้อนเช่นนี้ เธอออกกับไทโรนว่า

... It was never a home. You've always preferred the Club or a bar-room. And for me it's always been as lonely as a dirty room in a one-night stand hotel. In a real home one is never lonely. ...
 (Ibid., p. 62)

... I know from experience by then that children should have homes to be born in, if they are to be good children, and women need homes, if they are to be good mothers. ...
 (Ibid., p. 75-76)

แม้ไม่ชอบบ้านที่ไทโรนสร้างไว้สำหรับมาพักผ่อนในฤดูร้อนเลย เธอออกกับอีกมัยคำว่า

I've never felt it was my home. It was wrong from the start. Everything was done in the cheapest way. Your father would never spend the money to make it right. It's just as well we haven't any friends here. I'd be ashamed to have them step in the door. But he's never wanted family friends. He hates calling on people, or receiving them. All he likes is to hobnob with men at the Club or in a bar-room. ...
 (Ibid., p. 38)

อย่างไรก็ดี ไทโรนก็ไม่ชอบบ้านที่แม่ปรารถนาให้เธอ เธอว่าพียงกับบุตรชายว่า

... but it's always seemed to me your father could afford to keep on buying property but never to give me a home.

(Ibid., p. 63)

แม่ไทโรนจะซื้อรถให้เธอคันหนึ่ง ซึ่งเขาคิดว่าเป็นการสิ้นเปลืองมาก ก็เป็นรถที่ใช้แล้ว และคนขับรถที่เขาหามาให้เธอนั้น ไม่เคยมีประสบการณ์มาก่อน เขาเป็นเพียงคนที่เคยทำงานในอุโมงค์รถ จึงช่วยเหลืออะไรเธอไม่ได้มากนัก เธอยังคงเหงา เพราะเธอไม่มีเพื่อน เพื่อนที่เธอเคยมีมากมายในอดีตนั้น บางคนได้ตัดขาดความเป็นเพื่อนกับเธอ เมื่อทราบว่าเธอแต่งงานกับนักแสดงละครซึ่งมีภรรยาแล้ว บางคนก็มองดูเธอด้วยความสงสาร เธอจึงไม่ปรารถนาที่จะคบหาสมาคมด้วยอีกต่อไป ส่วนเพื่อนฝูงของครอบครัวนั้นไม่มีเลย เพราะไทโรนไม่ชอบคบหาสมาคมกับใครนอกจากเพื่อน ๆ ของเขาที่ในบาร์ แมรีจึงยังคงเหงาและว่าเหว

... There is no one I can invite to drive with me, and I never know where to tell Smythe to go. If there was a friend's house where I could drop in and laugh and gossip awhile. But, of course, there isn't. There never has been. ...

(Ibid., p. 73)

ถึงแม้เธอจะฝึกหัดในตัวไทโรนอย่างไร เธอยังคงรักและยกย่องเขา ซึ่งนับว่าเป็นความดีงามของเธอ เธอไม่เห็นด้วยที่เจมี บุตรชายจะถูกดูหมิ่นเหยียดหยันบิดา

... Stop sneering at your father! I won't have it! You ought to be proud you're his son! He may have his faults. Who hasn't? But he's worked hard all his life. He made his way up from ignorance and poverty to the top of his profession! ...

(Ibid., p. 52)

แมรีไม่ต้องการให้เจมีถูกดูหมิ่น แต่เธอมีใจตำหนิเจมีในการที่เขาชอบถูกคนอื่นมากนัก เพราะเธอคิดว่าถ้าหากวิถีชีวิตของคนต้องเป็นไปอย่างไร ก็จะต้องเป็นไปอย่างนั้น ซึ่งเธอหมายถึงตัวเธอด้วย เพราะเธอรู้ตัวดีว่าเธอเลิกลาเสพฤกษศาสตร์ไม่ได้เสียแล้ว

Because he's always sneering at someone else, always looking for the worst weakness in everyone. ... But I suppose life has made him like that, and he can't help it. None of us can help the things life has done to us. They're done before you realize it, and once they're done they make you do other things until at last everything comes between you and what you'd like to be, and you've lost your true self for ever.

(Ibid., p. 53)

เมื่อไทโรนและเจมี้โต้เถียงกัน แมรี่จะตำหนิไทโรน เพราะเธอคิดว่าไม่ใช่ความผิดของเจมี้ที่เขาต้องกลายเป็นคนเร่ร่อนนั้น แต่เป็นเพราะไทโรนไม่มีบ้านที่เป็น "บ้าน" จริง ๆ ให้กรอกรับ เธอตำหนิเขาว่า

What's the matter with Jamie? Have you been nagging at him again? You shouldn't treat him with such contempt all the time. He's not to blame. If he'd been brought up in a real home, I'm sure he would have been different. ...

(Ibid., p. 70)

เธอตำหนิไทโรนถึงการเลี้ยงดูเจมี้มาด้วย เธอตำหนิเขาที่เลี้ยงดูเจมี้มาด้วย
วิสกี้

... You brought him up to be a boozier. Since he first opened his eyes, he's seen you drinking. Always a bottle on the bureau in the cheap hotel rooms' And if he had a nightmare when he was little, or a stomach-ache, your remedy was to give him a tea-spoonful of whisky to quiet him.

(Ibid., p. 96)

แต่ต่อมาเธอก็เลี้ยงการตำหนิของเธอกับเอ็ดมันด์ว่าเธอไม่ได้ตำหนิไทโรน เธอเข้าใจดีว่าทำไมเขาจึงเลี้ยงดูบุตรชายมาด้วยวิสกี้

... Please don't think I blame your father, Edmund. He didn't know any better. He never

went to school after he was ten. His people were the most ignorant kind of poverty-stricken Irish. I'm sure they honestly believed whisky is the healthiest medicine for a child who is sick or frightened.
(Ibid., p. 96)

แมรีเข้าใจว่าเจมีเป็นกนอย่างไร เธอก็คิดเสมอว่าเจมีอัจฉาริยาน้องชาย
ทุกคน เธอแน่ใจว่ายูจีน บุตรชายคนที่สองของเธอซึ่งถึงแก่กรรมด้วยโรคหัดก็เป็นเพราะ
ความอัจฉาริยาของเจมี

... Jamie would never have been allowed, when he still had measles, to go in the baby's room. ... I've always believed Jamie did it on purpose. He was jealous of the baby. He hated him. ...
(Ibid., p. 75)

และแมรีทราบดีว่าเจมีพยายามทำลายเอ็ดมันด์ เธอมีปรัรณนาที่จะให้เขาทำลายเอ็ดมันด์
อีกต่อไป

... But we mustn't allow him to drag Edmund down with him, as he's like to do. He's jealous because Edmund has always been the baby — just as he used to be of Eugene. He'll never be content until he makes Edmund as hopeless a failure as he is.
(Ibid., p. 94)

อย่างไรก็ดี แมรีก็ไม่สามารถช่วยเหลืออะไรเอ็ดมันด์ได้ เพราะเธอพ่ายแพ้แก่
อำนาจความต้องการของตัวเอง เธอแก้ปัญหาของเธอโดยการใช้จ่ายเสพติด และเมื่อเธอ
เสพยาเสพติดเข้าไปแล้ว เธอไม่เป็นตัวของเธอเอง เธอเคยจะกระโดดน้ำเพื่อฆ่าตัวตาย
มาแล้วครั้งหนึ่งเพราะฤทธิ์ของยาเสพติดนี้เอง แต่ในตอนนี้ เมื่อเธอเสพยาเสพติดเข้าไป
เธอจะกลับไปอยู่ในโลกแห่งอดีต อดีตที่เธอมีความสุขที่เธอต้องสูญเสียไป เธอกล่าวว่า

... Only the past when you were happy is real. ...
(Ibid., p. 90)

เธอไม่ยอมรับทราบสภาพความเป็นจริงใด ๆ ทั้งสิ้นอีกต่อไป เธอคิดว่า

The past is the present, isn't it? It's the future too. ...
(Ibid., p. 75)

แม้ปรารถนาที่จะหนีไปจากโลกปัจจุบัน เธอต้องการตัดขาดไปจากทุกสิ่งเหมือนดังที่เธอเคยบอกกับแคทลีนว่าเธอชอบหลบเพราะ

It hides you from the world and the world from you. ...
(Ibid., p. 84)

เธอปรารถนาที่จะไปอยู่ในโลกแห่งความฝันในอดีตของเธอ เมื่อเธออยู่ในคอนเวนต์ และเธอปรารถนาที่จะเป็นแม่ชีเพราะเธอมีความเลื่อมใสศรัทธาในศาสนามาก หรือไม่ก็เล่นเปียโนในวงคอนเสิร์ต เธอรำพึงรำพันว่า

... I had two dreams. To be a nun, that was the more beautiful one. To become a concert pianist, that was the other. ...
(Ibid., p. 89)

แต่ความฝันและความหวังของเธอก็ไม่อาจเป็นความจริงได้เมื่อเธอได้พบและรักกับไทโรน

... Then in the spring something happened to me. Yes, I remember. I fell in love with James Tyrone and was so happy for a time.
(Ibid., p. 156)

เจมส์ ไทโรน ไทโรนอายุ ๒๕ ปีแล้ว แต่ยังคงอ่อนกว่าวัยประมาณสิบปี แม้จะมีอายุมากแล้ว ไทโรนยังคงหล่อ เขาสูงประมาณห้าฟุตแปดนิ้ว ไหล่กว้าง เขามีศีรษะใหญ่สวย มีดวงตาสีน้ำตาลอ่อนเล็ก ผมสีเทา บาง มีบางแห่งล้าน ในสมัยที่ยังเป็นหนุ่มนั้น ไทโรนเป็นชายหนุ่มที่หล่อมาก เขายังคงมีเจ้าของราวไอริช และบุคลิกของนักแสดงปรากฏอยู่ เขาเคยเป็นนักแสดงละครที่มีความสามารถมาก ไทโรนเป็นคนที่มีเสียงดีมากด้วย

ไทรโรนเป็นคนที่ไม่พิถีพิถันในการแต่งกาย เขาแต่งกายแบบง่าย ๆ สวมเสื้อผ้าสำเร็จรูปเก่า ๆ สวมเสื้อไม่มีปก เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าหนา ๆ สีขาวผูกไว้หลวม ๆ รอบคอ เขาสวมรองเท้าสีดำซึ่งไม่ได้ซัก เขาแต่งกายโดยคำนึงถึงคุณประโยชน์ของสิ่งที่สวมใส่ มากกว่าที่จะคำนึงถึงว่าสิ่งเหล่านั้นจะเสริมบุคลิกของเขาหรือไม่

ไทรโรนเป็นคนที่มีความสุขมาก เขาไม่เคยเจ็บป่วยเลย

ไทรโรนเป็นตัวละครที่เหมือนบุคคลจริง ๆ คือ มีทั้งความดีและความไม่ดีในตัว ซึ่งก็เป็นตัวละครในแนวธรรมชาตินิยม ในตอนแรกเริ่มนั้น ไทรโรนแสดงที่ท้าวำรัก เป็นห่วง และเอาอกเอาใจภรรยามาก เขามองกับเธอว่า

... So don't let yourself get worried —

... Remember, you've got to take care of yourself, too.

... If I've watched you it was to admire how fat and beautiful you looked. ... I can't tell you the deep happiness it gives me, darling, to see you as you've been since you came back to us, your dear old self again. ...
(Ibid., p. 14)

แต่เมื่อเขาทราบว่าแมรีติดยาเสพติดอีกแล้ว กิริยาท่าทางเหล่านั้นก็หายไป เขาแสดงความเบื่อหน่ายออกมา โดยไม่พิจารณาสาเหตุที่ทำให้เธอต้องเป็นเช่นนั้น เขาต้องการเพียงให้เธอใช้พลังใจในการหักห้ามความต้องการของตัวเองเท่านั้น

... For the love of God, why couldn't you have the strength to keep on?

(Ibid., p. 60)

เมื่อต้องมาประสบกับสภาพการติดยาเสพติดของแมรีอีก เขามองออกมาด้วยความรำคาญ

Oh, for the love of God! I'm a fool for coming home!

(Ibid., p. 95)

ไทโรนไม่ไต่ทำหน้าที่สามีที่ดีนัก เขาไม่มีความจริงใจให้กับแมรี่เป็นภรรยา เขาเป็นผู้ที่ทำให้เธอไม่มีเพื่อน ก่อนที่เขาจะมาแต่งงานกับเธอนั้น เขามีภรรยาลับ ๆ อยู่แล้ว เมื่อแมรี่แต่งงานกับเขาซึ่งมีเรื่องอื้อฉาวในทางสุภาพ ทำให้เพื่อน ๆ ของเธอตัดขาดความเป็นเพื่อนกับเธอ และมองดูเธอด้วยความสงสาร

เมื่อครั้งที่แมรี่ไม่สบายหลังจากการให้กำเนิดเอ็ดมันด์ ไทโรนได้ให้แพทย์ที่กักการรักษาพยาบาลทุก ๆ มาทำการรักษาเธอ อันเป็นเหตุให้เธอต้องศึกษาเสพกิด เมื่อเอ็ดมันด์คำหนิเขาเรื่องนี้ เขาอ้างว่าเขาเพิ่งทราบว่าแมรี่ศึกษาเสพกิดหลังจากที่เธอเสกไปแล้วเป็นปี ๆ เขาได้ทำการรักษาเธอ แต่เธอก็เริ่มเสกใหม่อีกเสมอ

... What did I know of morphine? It was years before I discovered what was wrong. I thought she'd never got over her sickness, that's all. ... I've spent thousands upon thousands in cures! A waste. What good have they done her? She always started again.
(Ibid., p. 122)

การที่แมรี่เป็นเช่นนั้น แสดงให้เห็นถึงความไม่หวังใย ไม่เอาใจใส่ต่อภรรยาอย่างแท้จริงของไทโรน เขาปล่อยปละละเลย ทอดทิ้งเธอให้เจ็บเหงาอยู่กับห้องพักในโรงแรมราคาถูก ๆ ส่วนตัวเขาเองนั้น ออกไปดื่มเหล้ากับเพื่อนฝูง และเมามากับมาเสมอ กังที่แมรี่คุยให้แกทดิน คนรับใช้ฟังว่า

... by the time he comes home he'll be too drunk to tell the difference. He has such a good excuse, he believes, to drown his sorrows.

(Ibid., p. 86)

ส่วนเงินทองที่หามาได้นั้น ไทโรนก็ทุ่มเทให้กับการซื้อที่ดิน ค่ายเกรงว่าตนเองจะลำบากยากจนในภายหลัง เขาไม่ยอมที่จะซื้อ "บ้าน" ที่แมรี่ปรารถนาให้เธอ

... And Mr. Tyrone never is worried about anything, except money and property and the fear he'll end his days in poverty. ...
(Ibid., p. 87)

ไทโรนเกรงว่าตัวเองจะลำบากยากจนเช่นในอดีตมาก เขามองคิดที่เขาไม่ปรารถนาที่จะให้มันเกิดขึ้นอีก นั่นก็คือ ความยากจน เขาชอบรับกับเชื่อมั่นว่าการมีที่ดินทำให้เขามีความรู้สึกว่าเขามีความมั่นคงในชีวิต แต่อันที่จริงแล้ว เขาประสบความสำเร็จหมดในการลงทุนที่ที่ดิน

เพราะความกลัวความลำบากยากจน ไทโรนจึงเป็นคนขี้เหนียว และไม่สนใจหรือเอาใจใส่สมาชิกในครอบครัวอย่างจริงจัง ซึ่งเป็นเหตุให้แม่ประสบความสำเร็จทุกขัทางใจ เธอต้องใช้ยาเสพติดเพื่อหลีกเลี่ยงสถานการณ์ปัจจุบัน เมื่อแม่รู้ว่าถึงอดีตด้วยฤทธิ์ยาเสพติด ไทโรนรู้สึกละอายแก่ใจ แต่ก็ขุ่นเคืองเธอที่เธอไม่อาจลืมอดีตได้

For God's sake, don't dig up what's long forgotten. If you're that far gone in the past already, when it's only the beginning of the afternoon, what will you be tonight?
(Ibid., p. 74)

เมื่อแม่ตำหนิไทโรนเรื่องเจมี เขาไม่ยอมรับผิด แต่กลับถือว่าเป็นความผิดของเจมีเองที่กระทำตนเหลวไหลเช่นนั้น ไทโรนไม่พอใจที่แม่ตำหนิเขา จึงตำหนิแม่ที่เสพยาเสพติด

So I'm to blame because that lazy hulk has made a drunken loafer of himself? Is that what I came home to listen to? I might have known! When you have the poison in you, you want to blame everyone but yourself!
(Ibid., p. 96)

นอกจากจะไม่ทำหน้าที่สามีที่ดีแล้ว ไทโรนยังไม่กระทำตนให้เป็นบิดาที่ดีแก่บุตร โดยเฉพาะกับเจมี บุตรชายคนโตนั้น มักจะมีข้อขัดแย้งกัน ไทโรนจะมีข้อตำหนิ รุค้ำว่ากล่าวเจมีได้เสมอ

And you're worse than he is, encouraging him. I suppose you're regretting you weren't there to prompt Shaughnessy with a few nastier insults. You've a fine talent for that, if for nothing else.
(Ibid., p. 22)

... You're a fine one to sneer, with the map of it on your face!

(Ibid., p. 69)

ไทโรนจะไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นของบุตร โดยเฉพาะความคิดเห็นของเจมีเลย เมื่อเจมีแนะนำเรื่องการหาแพทย์ที่ดี ๆ มารักษาเอ็ดมันด์แทนนายแพทย์ฮาร์ดี แทนที่จะเอาเงินไปลงทุนซื้อที่ดิน ไทโรนก็โกรธและตำหนิว่าเจมีมากมาย

... You dare tell me what I can afford? You've never known the value of a dollar and never will!

... It's more than you're worth, and you couldn't get that if it wasn't for me. If you weren't my son, there isn't a manager in the business who would give you a part, your reputation stinks so. ...

(Ibid., p. 27)

และเขาได้ตำหนิเจมีว่าเป็นตัวอย่างที่ไม่ดีแก่เอ็ดมันด์ด้วย

... You've been the worst influence for him. He grew up admiring you as a hero! A fine example you set him! If you ever gave him advice except in the ways of rottenness, I've never heard of it! You made him old before his time, pumping him full of what you consider worldly wisdom, when he was too young to see that your mind was so poisoned by your own failure in life, you wanted to believe every man was a knave with his soul for sale, and every woman who wasn't a whore was a fool!

(Ibid., p. 29-30)

ด้วยเหตุที่มีเรื่องราวขัดแย้งกันเสมอ ไทโรนจึงระแวงว่าเจมีถูก เขาะเขี้ยว และต่อต้านเขาเสมอ และยังสอนให้เอ็ดมันด์แข็งข้อกับเขาคด้วย ดังที่ไทโรนบอกกับเอ็ดมันด์ว่า

That drunken loafer! I'll kick him out in the gutter! He's poisoned your mind against me ever since you were old enough to listen!

(Ibid., p. 125)

เมื่อเอ็ดมันด์ บุตรชายคนสุดท้องป่วย ไทโรนแสดงความซื่อสัตย์ออกมา โดยการให้นายแพทย์ฮาร์ดี ซึ่งสมาชิกคนอื่น ๆ ภายในครอบครัวมีความเห็นว่าเป็นนายแพทย์ที่ไม่มีความสามารถทางการรักษา ไทโรนให้เหตุผลว่านายแพทย์ผู้นี้เคยรักษาเอ็ดมันด์มาเป็นเวลานานแล้ว และแม้จะให้นายแพทย์คนอื่น ๆ รักษาก็คงไม่มีผลแตกต่างกันนัก เพราะเอ็ดมันด์กระทำความผิดหลายครั้ง ทำลายสุขภาพของตนเองด้วยการเอาแบบอย่างมาจากเจมี้ หั๋ง ๆ ที่สุขภาพของตนเองไม่ดีอย่างแรมี่

... I couldn't have sent Edmund to a better doctor. Hardy's treated him whenever he was sick up here, since he was knee-high. He knows his constitution as no other doctor could, ... And what could the finest specialist in America do for Edmund, after he's deliberately ruined his health by the mad life he's led ever since he was fired from college? Even before that, when he was in prep school, he began dissipating and playing the Broadway sport to imitate you, when he's never had your constitution to stand it. ...
(Ibid., p. 28-29)

อย่างไรก็ดี ไทโรนสามารถที่จะสนทนากับเอ็ดมันด์ได้ดีกว่าเจมี้ เขายังมีความหวังคือเอ็ดมันด์อยู่บ้าง เขาเตือนเอ็ดมันด์ให้ระวังเจมี้ เพราะเขาคิดว่าเจมี้นั่นเองจะเป็นผู้ทำลายชีวิตของเอ็ดมันด์

... All the same there's truth in your mother's warning. Beware of that brother of yours, or he'll poison life for you...
(Ibid., p. 94)

กระนั้นก็ตาม ไทโรนก็ยังไม่มีความพอใจในตัวเอ็ดมันด์นัก เขาตำหนิความสนใจในค่านิยมของเอ็ดมันด์

Morbid filth! Where the hell do you get your taste in literature? Filth and despair and pessimism! ...
(Ibid., p. 116)

Where you get your taste in authors — That
damned library of yours!
(Ibid.; p. 117)

แม้กระทั่งเมื่อเขาทราบแน่ชัดแล้วว่าเอ็ดมันด์เป็นวัณโรค ไทโรนยังคงไม่แสดงความห่วงใยบุตรชายด้วยใจจริง ไม่ให้ความช่วยเหลือเขาเท่าที่ควร เขายังคงเป็นห่วงสวัสดิภาพของตัวเอง คือเขากลัวว่าเขาจะต้องเสียเงินเป็นจำนวนมาก และเมื่อเอ็ดมันด์คำนิเขา ไม่ยอมไปรักษาที่สถานพยาบาลที่เขาเลือกให้ ไทโรนก็จำยอมให้เอ็ดมันด์เลือกสถานพยาบาลเอง แต่เขาก็ยังไม่วายที่จะแสดงความขี้นินยวออกมาโดยการกล่าวจับเอ็ดมันด์ว่าให้เลือกสถานที่ที่ "อยู่ในเหตุผลอันควร"

ไทโรนและเอ็ดมันด์มีเรื่องขัดแย้งและทะเลาะกันเช่นกัน ทั้งสองโต้เถียงทะเลาะกันถึงเรื่องความโศก ความขี้นินยว และความรับผิดชอบในการติดยาเสพติดของแมรี เอ็ดมันด์คำนิไทโรนมากเกี่ยวกับเรื่องแมรี ในที่สุด ไทโรนจึงสารภาพต่อกันขึ้นชมที่เขาต้องประสมกับความยากจน และการที่เขาต้องสูญเสียความสามารถในการแสดงละครของเขากับเอ็ดมันด์ ซึ่งทำให้เอ็ดมันด์เข้าใจและเห็นใจเขาขึ้นบ้าง

... At ten years old. There was no more school for me. I worked twelve hours a day in a machine shop, learning to make files. A dirty barn of a place where rain dripped through the roof, where you roasted in summer and there was no stove in winter, and your hands got numb with cold, where the only light came through two small filthy windows, so on grey days I'd have to sit bent over with my eyes almost touching the files in order to see! You talk of work! And what do you think I got for it? Fifty cents a week! And my poor mother washed and scrubbed for the Yanks by the day, and my older sister sewed, and my two younger stayed at home to keep the house. We never had clothes enough to wear, nor enough food to eat. ...
(Ibid., p. 129)

... I've never admitted this to anyone before, lad, but tonight I'm so heart-sick I feel at the end of everything, and what's the use of fake pride and pretence. That God-damned play

I bought for a song and made such a great success in — a great money success — it ruined me with its promise of an easy fortune. I didn't want to do anything else, and by the time I woke up to the fact I'd become a slave to the damned thing and did try other plays, it was too late. They had identified me with that one part, and didn't want me in anything else. They were right, too. I'd lost the great talent I once had through years of easy repetition, ...

(Ibid., p. 130-131)

เจมี ไทโรน เจมีเป็นชายหนุ่มอายุ ๓๓ ปี เขามีส่วนคล้ายคลึงไทโรนมาก มีไหล่กว้างเช่นเดียวกัน ดวงตาของเขาเป็นสีน้ำตาลสวยงาม ผมของเขาเริ่มบางลงแล้ว และบางแห่งก็ล้านเช่นเดียวกับของไทโรน เจมีมีจมูกโง้งซึ่งไม่เหมือนจมูกของใครในครอบครัวไทโรน เจมีสูงกว่าไทโรนประมาณหนึ่งนิ้ว กล่าวโดยทั่วไปแล้ว เจมีเป็นชายหนุ่มที่หล่อคนหนึ่ง แต่ก็ไม่ใช่กับไทโรนเมื่อเขาอยู่ในวัยหนุ่ม และเจมีไม่มีลักษณะท่าทางที่กระปรี้กระเปร่าและมีชีวิตชีวาเหมือนอย่างเช่นไทโรน

เจมีมีลักษณะท่าทางที่ถูกและยับยั้งคนอื่นอยู่เสมอ นอกเสียจากว่า นาน ๆ ครั้งที่เขาขี้มโดยไม่ยับยั้งหรือถูกใคร เขาก็จะมีบุคลิกที่น่าประทับใจคนทั้งผู้หญิงและผู้ชาย

เจมีแต่งกายด้วยเสื้อผ้าราคาถูก ๆ แต่ก็ดูไม่เทอะทะเหมือนของไทโรน เจมีสวมเสื้อ ผูกเนคไทเรียบร้อย

เจมีเป็นตัวละครที่มีบุคลิกลักษณะเหมือนบุคคลจริง ๆ ที่เป็นตัวละครในแนวธรรมชาตินิยม เขามีนิสัยฉลาดแกมโกง ซึ่งเขาแสดงออกมาให้เห็นเมื่อเขาแอบดื่มวิสกี้แล้ว เขาก็เอน้ำมาเติมผสมลงไปในชกวิสกี้เพื่อให้ดูเหมือนว่ายังไม่มีใครได้ดื่ม เจมีดื่มเก่ง เขาชอบคบหาสมาคมกับหญิงโสเภณี ดังเช่นที่แมรีกล่าวถึงเขาว่า

... Get drunk someplace where he can be with the only kind of woman he understands ...

(Ibid., p. 81)

การดื่มอย่างหนักของเจมีทำให้เขาถูกไล่ออกจากโรงเรียน ทั้ง ๆ ที่เขาเป็นคนเรียนดี ดังเช่นที่แมรีกล่าวถึงเขาคับความเศร้าว่า

Who would have thought Jamie would grow up to disgrace us. You remember, James, for years after he went to boarding school, we received such glowing reports. Everyone liked him. All his teachers told us what a fine brain he had, and how easily he learned his lessons. Even after he began to drink and they had to expel him, they wrote us how sorry they were, because he was so likeable and such a brilliant student.

(Ibid., p. 95)

ในตอนแรก ๆ นั้น เจมส์เป็นสมาชิกที่ดีของครอบครัว เขาแสดงความห่วงใยแม่ เขาต้องการให้เธอได้เผชิญความจริงเกี่ยวกับอาการป่วยของเอ็ดมันด์เสียตั้งแต่ต้น เพื่อว่าเธอจะได้ไม่ต้องเกรำเสียวใจมากในภายหลัง

... I think it's the wrong idea to let Mama go on kidding herself. It will only make the shock worse when she has to face it. ...

(Ibid., p. 25)

และเมื่อเขาเห็นกิริยาท่าทาง การแสดงออกของแม่ เขามีความวิตกกังวลว่าเธอจะหันไปเสพยาเสพติดอีก เขาไม่พอใจเมื่อทราบว่าเอ็ดมันด์ปล่อยให้เธออยู่ข้างบนตามลำพัง เพราะจะเป็นโอกาสเหมาะที่เธอจะฉวยยาเสพติด

You damned fool! Why did you leave her alone so long? Why didn't you stick around?

(Ibid., p. 49)

นอกจากจะแสดงความห่วงใยมารดาแล้ว เจมส์ยังแสดงว่าเขามีความห่วงใยในตัวเอ็ดมันด์ด้วย เขาขอร้องโทรโนให้หาแพทย์ที่ดี ๆ ที่มีประสิทธิภาพมารักษาเอ็ดมันด์ เขาตำหนิโทรโนที่ให้แพทย์ที่ไม่ดีมารักษาเอ็ดมันด์เพราะความซึ่เหนียวของเขา

Can't afford? You're one of the biggest property owners around here.

(Ibid., p. 26)

... From what Mama's said; he was another cheap quack like Hardy! You wouldn't pay for a first-rate —...
(Ibid., p. 34)

แต่ต่อมาก็เห็นได้ว่าเจมีมีความเปื้อนน้ำในหัวมารดา เมื่อเธอเสพยาเสพติดอีก เขาเย้ยหยันเธอเมื่อเธอตกเป็นทาสของยาเสพติด เมื่อแม่รีขออนุญาตขึ้นไปข้างบน ซึ่งก็เป็นที่น่าทึ่งกันว่าเธอจะขึ้นไปทำอะไร เจมีก็กล่าวถึงเธอด้วยความดูถูกเย้ยหยันว่า

Another shot in the arm!
(Ibid., p. 65)

และเมื่อแม่รีตกเป็นทาสยาเสพติดและอยู่ในภาวะที่เสื่อมปัจจุบันไปแล้วโดยสิ้นเชิง ขณะที่เธอเข้ามาในห้องที่ไทโรน เจมี และเอ็ดมันด์นั่งอยู่ด้วยกัน เจมีก็พูดด้วยเสียงที่แสดงความชื่นชม แต่แฝงใจด้วยความเย้ยหยันว่า

The Mad Scene. Enter Ophelia!
(Ibid., p. 151)

ส่วนกับเอ็ดมันด์นั้น แม้เขาจะรักเอ็ดมันด์ เขาก็อิจฉาริษยาเอ็ดมันด์ด้วย ทั้งที่จะเห็นได้จากการที่เขากล่าวถึงเอ็ดมันด์ว่า

... His quietness fools people into thinking they can do what they like with him. But he's stubborn as hell inside and what he does is what he wants to do, ...
(Ibid., p. 30)

เมื่อไทโรนกล่าวรวมเอ็ดมันด์ที่ทำงานหนังสือพิมพ์ไว้ได้ เขาแสดงความอิจฉาริษยาออกมา

... What ever bull they hand you, they tell me he's a pretty bum reporter. If he weren't your son — ...
(Ibid., p. 31)

เมื่อเขาทราบแน่ชัดแล้วว่า เอ็ดมันด์จะต้องถูกส่งตัวไปยังสถานพยาบาล เจมส์ได้
 สรรภาพความกึกกั่นแท้จริงและการกระทำที่ชักนำเอ็ดมันด์ไปในทางที่เสื่อมเสียแก่เอ็ดมันด์
 เอง ด้วยความมั่นใจว่า

... You're only an overgrown kid' Mama's
 baby and Papa's pet! The family White Hope!
 You've been getting a swelled head lately.
 About nothing! About a few poems in a hick
 town newspaper! Hell, I used to write better
 stuff for the Lit magazine in college' ...
 (Ibid., p. 144)

... You listen! Did it on purpose to make a
 bum of you. Or part of me did. A big part.
 That part that's been dead so long. That
 hates life. My putting you wise so you'd
 learn from my mistakes. Believed that myself
 at times, but it's a fake. Made my mistakes
 look good. Made getting drunk romantic.
 Made whores fascinating vampires instead of
 poor, stupid, diseased slobbs they really are.
 Made fun of work as sucker's game. Never
 wanted you succeed and make me look even
 worse by comparison. Wanted you to fail.
 Always jealous of you. Mama's baby, Papa's
 pet' ... And it was your being born that
 started Mama on dope. I know that's not your
 fault, but all the same, God damn you, I
 can't help hating your guts —'
 (Ibid., p. 146)

อย่างไรก็ดี ในบางครั้งเขาก็ปลอบใจเอ็ดมันด์ เพราะเขายังมีความรักให้เขาบ้าง

... Taken your mind off your troubles. What's
 the use coming home to get the blues over
 what can't be helped.
 (Ibid., p. 141)

และเมื่อเขาทราบว่าเอ็ดมันด์จะต้องไปรับการรักษายาบาลที่สถานพยาบาล เจมส์ก็พยายาม
 โต้เถียงกับไทโรนเพื่อให้ไทโรนหาสถานพยาบาลและแพทย์ที่ดี ๆ ให้รักษาเอ็ดมันด์

Well, for God's sake, pick out a good place and not some cheap dump'

... What I'm afraid of is, with your Irish bog-trotter idea that consumption is fatal, you'll figure it would be a waste of money to spend any more than you can help.

(Ibid., p. 68)

เจมีตำหนิ เยาะเย้ยถากถางไทโรนมาก เมื่อเขาทราบจากเอ็ดมันด์ว่าไทโรนให้
เลือกสถานพยาบาลได้ แต่ก็ต้อง "อยู่ในเหตุผลอันควร" เขากล่าวว่า

Of course, lad. Anything within reason. ... That means another cheap dump. Old Gaspard, the miser in 'The Bells', ...

... What a bastard to have for a father! ...
(Ibid., p. 138)

เจมีเกลียดความโลภ ความขี้เหนียวของไทโรนมาก เขาจึงมีข้อขัดแย้งกับ
ไทโรนเสมอ เขาฉีกหังที่มีบิดาเช่นไทโรน ส่วนกับแมรีผู้เป็นมารดานั้น เจมีฉีกหัง
ในตัวเธอเพราะเขาไม่เคยคาดคิดมาก่อนว่าผู้หญิงดี ๆ เช่นเธอจะเป็นเช่นนั้นได้

... Christ, I'd never dreamed before that any women but whores took dope! ...
(Ibid., p. 143)

อย่างไรก็ดี ไม่ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้น เจมีก็แก้ปัญหาด้วยการออกไปดื่มเหล้า และ
กลับมาบ้านด้วยความมึนเมาเหมือนอย่างเคย

เอ็ดมันด์ ไทโรน เอ็ดมันด์มีอายุอ่อนกว่าเจมีถึงสิบปี ขณะนี้เขามีอายุเพียง
๒๓ ปีเท่านั้น เอ็ดมันด์มีรูปร่างผอม สูง เขามีส่วนคล้ายคลึงทั้งบิดาและมารดา แต่ก็มี
ส่วนคล้ายมารดามากกว่า ดวงตาของเอ็ดมันด์ของคุณเป็นสีฟ้าเช่นเดียวกับดวงตาของแมรี
ดวงตาของเขานั้นเป็นจุดเด่นบนใบหน้าซึ่งยาวเรียวแบบคนไอริช ริมฝีปากของเอ็ดมันด์มี
ลักษณะเช่นเดียวกับริมฝีปากของแมรี คือ เต็มอím หน้าผาก มือ และนิ้วมือที่ยาวเรียวก็มี

ลักษณะเหมือนของแมรี แต่จมูกและรูปหน้าของเอ็กมันต์คล้ายคลึงกับของไทโรน เอ็กมันต์มีผมสีน้ำตาลเข้ม แก่ตรงปลายผมนั้นถูกแสงแดดจนกระทั่งมองดูเป็นสีแดง

เอ็กมันต์เป็นคนที่มีสุขภาพไม่ค่อยจะสมบูรณ์นัก เขามอมมาก แก้มตอบ ผิวซีด แต่ครั้งหนึ่งเขาเคยมีสุขภาพที่จนกระทั่งสามารถที่จะออกเดินทางท่องเที่ยวไปทางทะเล เป็นกะลาสีเรือได้

เอ็กมันต์ชอบเขียนแบบเจมี และเพราะอิทธิพลของเจมีนี่เองที่ทำให้เขาต้องกลายเป็นคนเสเพล คิมจัด เทียวเก่ง แต่เขาเป็นคนเงียบขี้นม เขาไม่ค่อยจะมีเรื่องขัดแย้งกับคนอื่น ๆ มากนัก เมื่อเจมีและไทโรนถกเถียงกัน เขาจะไม่มาร่วมวงสนทนาค้วย กัง เช่นที่เขาบอกกับแมรีว่า

... I don't want to mix up in any arguments.
I feel too rotten.
(Ibid., p. 37)

ตามปรกติแล้ว เอ็กมันต์ชอบอ่านหนังสือมาก เขาชอบเขียนโคลงกลอนด้วย ซึ่งหนังสือที่เขาอ่านและโคลงกลอนที่เขาเขียน ไม่มีใครในครอบครัวของเขาชอบเลย เพราะคิดว่าเขาเขียนเรื่องลามกสกปรก และมองโลกในแง่ร้าย อย่างเช่นที่แมรีตำหนิว่า

... It's the books you read' Nothing but
sadness and death' ... And some of poems
You've written yourself are even worse' ...
(Ibid., p. 78)

เอ็กมันต์เป็นตัวละครที่เหมือนบุคคลจริงเช่นกัน เขามีชีวิตที่ประสบความสำเร็จล้มเหลว แต่เขาก็พยายามยอมรับสภาพความเป็นจริงของเขา พยายามแก้ปัญหาด้วยปัญญา พยายามมองคนอื่นในแง่ดี เช่น ในตอนแรก ๆ นั้น เอ็กมันต์ไม่เชื่อว่าแมรีจะหันกลับไปเล่นมอร์ฟินอีก เขาโกรธเจมีที่ระแวงสงสัยว่าแมรีติดมอร์ฟินอีกแล้ว แต่เมื่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทำให้น่าเชื่อว่าความสงสัยของเจมีเป็นความจริง เขาก็พยายามตัดเตือนเธอด้วยความหวังที่ว่าเธอจะเลิกยาเสพติดได้

... Please Mama! I'm trying to help.
Because it's bad for you to forget. The
right way is to remember. So you'll always
be on your guard. You know what's happened
before. ...

(Ibid., p. 39)

และเมื่อเขาทราบว่าแมรีให้แคทลีนไปซื้อ "ยา" ให้เธอ เขาก็เกลียดเธอ เพราะเขา
ไม่ต้องการให้คนอื่นทราบว่าเธอติดยาเสพติด

For God's sake, Mama! You can't trust her!
Do you want everyone on earth to know?
(Ibid., p. 101)

เมื่อแมรีไม่สามารถหยุดยั้งรับการเสพยาเสพติดได้ เขาเข้าใจเธอดี เขา
คาดหมายไว้อย่างไรที่ไม่เอาใจใส่เธอเท่าที่ควร ไม่หาสิ่งที่จะเบนความสนใจของเธอจากมอร์ฟีน
ได้ เพราะเขาสนใจเฉพาะที่ดินและการคัมหม์เหล้าเท่านั้น

Because you've never given her anything that
would help her want to stay off it' No home
except this summer dump in a place she hates
and you've refused even to spend money to
make this look decent, while you keep buying
more property, and playing sucker for every
con man with a gold mine, or a silver mine,
or any kind of get-rich-quick swindle' You've
dragged her around on the road, season after
season, on one-night stands, with no one she
could talk to, waiting night after night in
dirty hotel rooms for you to come back with
a bun on after the bars closed! Christ, is
it any wonder she didn't want to be cured. ...
(Ibid., p. 122-123)

และเมื่อเจมีสารภาพกับเขาว่าเจมีเกลียดและตั้งใจที่จะทำลายชีวิตของเขาไม่ให้
ประสบความสำเร็จ เขารับบอกให้เจมีหยุดพูด เขาไม่ปรารถนาที่จะรับฟังเรื่องเช่นนั้น

Jamie! Cut it out! You're crazy!
(Ibid., p. 146)

เอ็ดมันด์เป็นคนที่น่าสนใจ

But who am I to feel superior? I've done the same damned thing. ...
(Ibid., p. 117)

เขายอมรับสภาพความจริง เขายอมรับสภาพการเงินป่วยของตนเอง และเขาก็พยายามทำให้แม่ยอมรับสภาพความจริงด้วย

But listen, Mama. I want you to promise me that even if it should turn out to be something worse, you'll know I'll soon be all right again, ...
(Ibid., p. 42)

เอ็ดมันด์เป็นคนที่มีความเป็นธรรม มีเหตุผล แม้เขาจะเข้าใจและเห็นใจแม่เพียงไร เมื่อแม่รู้คดีไทโรนมาก ๆ เขาก็ไม่พอใจ เช่น เมื่อแม่รู้คดีเรื่องบ้านสำหรับพักผ่อนในฤดูร้อน เขาก็กล่าวว่า

Well, it's better than spending the summer in a New York hotel, isn't it? And this town's not so bad. I like it well enough. ...
(Ibid., p. 38)

เมื่อแม่รู้ร่ำรวยถึงความเหว การไม่มีเพื่อนของเธอ เอ็ดมันด์กล่าวแย้งว่า

Anyway, you've got to be fair, Mama. It may have been his fault in the beginning, but you know that later on, even if he'd wanted to, we couldn't have had people here — ...
(Ibid., p. 39)

และเมื่อเธอคดีไทโรนที่จะส่งเอ็ดมันด์ไปรับการรักษาที่สถานพยาบาลว่าเป็นเพราะความอัจฉริยภาพของเขา เอ็ดมันด์ขอร้องไห้เสียดายการดำเนินคดีไทโรน เขาขอให้เธอยอมรับความจริง

... Stop trying to blame him. And why are you so against my going away now? I've been

away a lot, and I've never noticed it broke
your heart!

(Ibid., p. 104)

เอ็ดมันด์โกรธเมื่อแมรีไม่ยอมรับฟังความจริง และเขาก็เห็นว่าแมรีไม่ได้สนใจ
สุขภาพของเขาย่างที่เธออ้างว่าเธอเป็นห่วงและรักเขามาก เขาจึงได้ถ้อยคำที่ไม่สุภาพ
กับเธอ แต่เมื่อเขาสำนึกผิด เขาจึงขอโทษเธอ

... You haven't asked me what I found out this
afternoon. Don't you care a damn?

(Ibid., p. 102)

... It's pretty hard to take at times, having
a dope fiend for a mother!

... Forgive me, Mama. I was angry. You hurt
me.

(Ibid., p. 105)

เอ็ดมันด์พยายามทำให้ครอบครัวมีความสุขขึ้น เขาไม่ปรารถนาจะให้มี
การโต้เถียงกัน เช่น เมื่อไทโรนโกรธที่คิดว่ามีคนแอบดื่มเหล้าของเขา เอ็ดมันด์รีบบอกว่า

Shut up, Papa! ... You treated Cathleen and
Bridget, isn't that it, Mama?

(Ibid., p. 101)

และเมื่อไทโรนโกรธแมรีที่ตำหนิเขาเรื่องการเลี้ยงดูบุตรแบบคนไอริช เอ็ดมันด์ก็เตือนเขา

Papa! You told me not to pay attention.

(Ibid., p. 96)

และเอ็ดมันด์ก็เป็นผู้ที่พยายามพุดให้เจมีเข้าใจในต้อไทโรนขึ้น

Oh, Papa's all right, if you try to understand
him — and keep your sense of humour.

(Ibid., p. 138)

เอ็ดมันด์ขอร้องให้ไทโรนพูดความจริงกับเขา ไม่ต้องโกหกหลอกลวงกันอีก ทำให้ไทโรนได้สนทนากับเขา ได้เล่าเรื่องในอดีตตั้งแต่วัยเด็กอันชวนให้เอ็ดมันด์ฟัง เขาเล่าถึงเหตุผลที่ทำให้เขาต้องเป็นคนกระหน่ำขี้เหนียว ซึ่งเอ็ดมันด์ก็รับฟังอย่างมีเหตุผล

อย่างไรก็ดี เอ็ดมันด์ก็มีข้อตำหนิไทโรนเช่นกัน เขาคำหนิไทโรนเรื่องความขี้เหนียวของเขาต่อแม่และต่อตัวเขาเอง เอ็ดมันด์ไม่พอใจที่ไทโรนจะให้เขาไปรับการรักษายาบาลที่สถานพยาบาลของรัฐโดยที่อ้างว่าไม่มีเงิน เขากล่าวกับไทโรนว่า

... Don't lie, Papa' You know damned well Hilltown Sanatorium is a state institution! ...
(Ibid., p. 125)

... And then you went to the Club to meet McGuire and let him stick you with another bum piece of property' ... Don't lie about it'

(Ibid., p. 125-126)

...I've tried to be fair to you because I knew what you'd been up against as a kid. I've tried to make allowances. Christ, you have to make allowances in this damned family or go nuts! I have tried to make allowances for myself when I remember all the rotten stuff I've pulled' I've tried to feel like Mama that you can't help being what you are where money is concerned. But God Almighty, this last stunt of yours is too much' It makes me want to puke' ... But to think when it's a question of your son having consumption, you can show yourself up before the whole town as such a stinking old tightwad' Don't you know Hardy will talk and the whole damned town will know? Jesus, Papa, haven't you any pride or shame? ... And don't think I'll let you get away with it' I won't go to any damned state farm just to save you a few lousy dollars to buy more bum property with' You stinking old miser —!
(Ibid., p. 126)

แคทลีน แคทลีนเป็นคนรับใช้ของครอบครัวไทโรน เธอเพิ่งจะมีอายุ ๒๐ ปี
กว่า ๆ เท่านั้นเอง เธอเป็นหญิงสาวชาวนาชาวไอริชที่มีสุขภาพดี ใบหน้าของเธอสวย
แถมแดง ผอมกว่า และคงกำลังน้ำเงิน

แคทลีนเป็นคนอ่อนหวาน พุคแก่ง แต่ท่าทางของเธอไม่เรียบร้อย เธอเป็นคนโง่
ซื่อ และไม่มีความรู้ เช่น เมื่อ แมรีใช้ให้เธอไปซื้อ "ยา" พนักงานขายยาถามเธอว่า
จะซื้อให้ใคร เธอรีบบอกเขาทันที

It's none of your damned business, but if you
must know, it's for the lady I work for, Mrs.
Tyrone, who's sitting out in the automobile.
(Ibid., p. 88)

แคทลีนไม่ทราบว่า "ยา" ที่เธอซื้อมาให้แมรีคืออะไร แต่เมื่อเธอเห็นอาการ
แปลก ๆ ของแมรี เธอก็กล่าวด้วยความโง่และงงงันว่า

You've taken some of the medicine? It made
you act funny, Ma'am. If I didn't know
better, I'd think you'd a drop taken.
(Ibid., p. 90)

แคทลีนเป็นคนที่พุคแก่ง เมื่อเอ็ดมันด์บอกให้เธอเป็นคนไปเชิญไทโรนและเจมีมา
รับประทานอาหาร เธอพูดพรั้งกับเอ็ดมันด์ก่อนที่จะออกไป เธอแนะนำให้อีคมันด์แอบดื่ม
วิสกี้ก่อนที่คนอื่น ๆ จะเข้ามา

I'd never suggest a man or a woman touch
drink, Mister Edmund. ... Still a drop now
and then is no harm when you're in low
spirits, or have a bad cold.
(Ibid., p. 45)

เธอเป็นคนที่ไม่ค่อยจะสุขภาพเรียบร้อยนัก เมื่อเธอต้องออกไปเชิญไทโรนและเจมี
มาให้มารับประทานอาหาร เธอก็ออกไปตะโกนเรียกคนทั้งสองที่ระเบี่ยงความซื่อเกียจ
ที่จะเดินออกไปข้างนอก

อย่างไรก็ดี แคลตันก็พอที่จะเป็นเพื่อนสนทนาได้กับแมรีได้บ้างในยามที่เธอเหงา และต้องการเพื่อน และในยามที่เธอปรารถนาที่จะระบายถึงความสุขในอดีตของเธอให้ใครสักคนหนึ่งฟัง

ฉาก

ฉากในบทละครเรื่อง Long Day's Journey into Night นั้นก็เป็นฉากที่สมจริง เหมาะสมกับสถานภาพและฐานะของตัวละครที่ชอบความเป็นอยู่แบบง่าย ๆ ฉากของเรื่องนี้ส่วนใหญ่อีกเป็นบ้านสำหรับพักผ่อนเฉพาะในฤดูร้อน ซึ่งภายในบ้านก็ไม่มีเครื่องประดับตกแต่งมากมายนัก เพราะหัวหน้าครอบครัวไม่สนใจที่จะจัดบ้านให้น่าอยู่ขึ้น

ในองก์ที่หนึ่ง เป็นฉากภายในห้องรับแขก ทางด้านหลังมีประตูทางออกสองคาน มีม่านกัน ประตูทางคานขวาเป็นประตูที่เปิดไปสู่ห้องนั่งเล่น ส่วนอีกประตูหนึ่งนั้นเปิดไปสู่ห้องนั่งเล่นด้านหลังซึ่งมืดมิด ไม่มีหน้าต่าง ห้องนี้เป็นห้องที่ไม่ได้ไว้ให้เป็นประโยชน์ ซึ่งก็แสดงให้เห็นถึงการไม่รู้จักรักตกแต่งบ้านให้น่าอยู่เพราะเกรงความสิ้นเปลืองของเจ้าของบ้าน ฉากนี้สมจริง เป็นธรรมชาติ เพราะไทโรนเจ้าของบ้านเป็นคนขี้เหนียว ที่ไม่ยอมลงทุนเพื่อที่จะทำให้บ้านเป็น "บ้าน" ขึ้น ห้องนี้ใช้เฉพาะเป็นทางผ่านจากห้องรับแขกไปยังห้องสำหรับรับประทานอาหารเท่านั้น

ทรงผาผนังระหว่างประตูทั้งสองมีตู้เล็ก ๆ สำหรับใส่หนังสือ มีรูปของเชคสเปียร์อยู่ข้างบน ซึ่งก็แสดงถึงความนิยมชมชอบในตัวของเชคสเปียร์ของเจ้าของบ้าน ไทโรนนั้น เมื่อครั้งยังเป็นนักแสดงละครที่มีชื่อเสียง เขาได้ฝันที่จะแสดงละครของเชคสเปียร์มาก เขาชอบอ่านบทละครของเชคสเปียร์ ในตู้หนังสือนั้นก็มียังหนังสือ เช่น นวนิยายของบัลซัค (Balzac) โซลา และสแต็นดัล (Stendhal) หนังสือปรัชญา และหนังสือเกี่ยวกับวิชาสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ของชอเพนเฮาเออร์ (Schopenhauer) นิทซ์เช (Nietzsche) มาร์กซ์ (Marx) เอ็นเงิลส์ (Engels) แมกซ์ สเตอร์เนอร์ (Max Sterner) มีบทละครของอิวบิเซน รอสส์ สตรีค-เบอร์ก บทโคลงกลอนของสวินเบิร์น (Swinburne) รอสเซตตี (Rossetti)

ไวลด์ เอิร์นเนสท์ ดาวสัน (Ernest Dowson) และกิปลิง เป็นต้น หนังสือต่าง ๆ เหล่านี้เป็นหนังสือที่เอ็ดมันด์ชอบอ่านมาก

ตรงคานหลังของฝายนั้งคานขามีประตูเปิดไปสู่ระเบียงซึ่งล้อมตัวบ้านครึ่งหนึ่ง เมื่อมองไกลออกไปอีกจะเห็นหน้าค่างสามบาน ซึ่งเมื่อมองออกไปทางหน้าต่างนั้นก็เห็นสนามคานหน้าไปสู่ท่าเรือ และทางซึ่งขนานไปกับริมฝั่งน้ำ มีโต๊ะหวายเล็ก ๆ และโต๊ะไม้โอ๊กอยู่ตรงฝายหน้าค่างทั้งสามบานนั้น

ส่วนที่ฝายนั้งคานซ้ายมีหน้าต่างคล้าย ๆ กับที่ฝายนั้งคานขวา เมื่อมองออกไปทางหน้าต่างนั้นก็มองเห็นสนามหลังบ้าน ตรงหน้าต่างนั้นมีเก้าอี้หวายซึ่งมีเบาะสำหรับรองนั่งตั้งอยู่ และตรงหลังสุดนั้นมีตู้หนังสือที่มีกระจก ในตู้หนังสือก็มีหนังสือของ ฌูมีส์ วิคเตอร์ อูโก ชาร์ลส์ ลีเวอร์ (Charles Lever) หนังสือของ เชกสเปียร์สามชุด หนังสือ The World's Best Literature หนังสือ History of England ของฮูม (Hume) หนังสือ History of the Consulate and Empire ของท็เอร์ส (Thiers) หนังสือ History of England ของสมอลเล็ทท์ (Smollett) หนังสือ Roman Empire ของกิบบอน (Gibbon) และหนังสืออื่น ๆ เช่น บทละครเก่า ๆ โกลกลอน และหนังสือประวัติศาสตร์ของไอร์แลนด์ หนังสือเหล่านี้มีร่องรอยที่ถูกมือคนออกมาอ่านแล้วอ่านอีก ซึ่งในชีวิตจริงของยูจีน โอ'นีลนั้นเขาเป็นคนที่รักการอ่านมาก เขามักจะอ่านหนังสือต่าง ๆ ในห้องสมุดของบิดาของเขาเสมอ และเขาชอบอ่านนวนิยายที่เกี่ยวกับการผจญภัยและบทละครต่าง ๆ มาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทละครของอ็อบเชน ชอว์ และละครินด์-เบอร์ก เมื่อเขาเขียนเรื่องจริงที่เกี่ยวกับชีวิตของครอบครัวของเขาเอง เขาจึงเอาฉากนี้มาเขียนไว้ด้วย จึงนับเป็นฉากที่เหมือนจริงมาก

พื้นในห้องนั้นเป็นพื้นไม้แข็ง มีหมมปูเกือบทั้งห้อง ตรงกลางห้องมีโต๊ะกลมตั้งอยู่ตัวหนึ่ง มีโคมไฟสี่เหลี่ยมสำหรับอ่านหนังสือวางอยู่บนโต๊ะ รอบ ๆ โต๊ะมีเก้าอี้สี่ตัว เป็นเก้าอี้หวายสามตัว อีกตัวหนึ่งเป็นเก้าอี้โยกทำด้วยไม้โอ๊กซึ่งพาด้านบนเคลือบไว้ พื้นเก้าอี้หุ้มด้วยหนัง จะเห็นได้ว่าแม้แต่อุปกรณ์เครื่องใช้ภายในบ้านก็มีจำนวนจำกัด เก้าอี้ใน

ห้องนี้ก็มีเพียงสี่ตัว ซึ่งก็เป็นจำนวนที่เพียงพอกับสมาชิกในครอบครัวเท่านั้น ไม่มีไว้สำหรับแขกที่จะมาเยี่ยมเยียน ซึ่งนับว่าสมจริงเพราะไทโรนไม่ชอบคบหาสมาคมกับใครนัก เขาไม่ชอบให้ใครมาเยี่ยมเยียนที่บ้าน ครอบครัวของเขาไม่มีเพื่อนที่เป็นเพื่อนของครอบครัวเลย

ในฉากแรกนี้ เป็นฉากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในตอนเช้าวันหนึ่งของเดือนสิงหาคม ปี ค.ศ. ๑๙๖๒ เวลาประมาณ ๘.๓๐ น. แสงแดดยามเช้าส่องเข้ามาทางหน้าต่างด้านขวา บรรยากาศที่สดชื่นแจ่มใสนี้ เข้ากับอารมณ์อันสดชื่นแจ่มใสของตัวละครในตอนเริ่มต้นขององก์ที่หนึ่ง ซึ่งทุกคนดูจะมีความสุข มีอารมณ์เบิกบาน

ในองก์ที่สอง ฉากก็เป็นฉากของสถานที่เดียวกันกับในองก์แรก แต่เวลาต่างกัน ในองก์ที่สองนี้เป็นเวลาประมาณ ๑๒.๔๕ น. ตอนนั้นไม่มีแสงแดดส่องเข้ามาทางหน้าต่างอีกแล้ว อากาศภายนอกเริ่มอบอ้าวมากขึ้น แต่ยังคงมีหมอกบาง ๆ อยู่ ซึ่งหมอกนี้ช่วยให้แสงอาทิตย์อ่อนลง ฉากนี้ก็เหมาะสมกับสภาพความเป็นไปของตัวละครที่เริ่มมีข้อขัดแย้งกัน มีอารมณ์ถึงเครียด อารมณ์อันสดชื่นแจ่มใสในตอนแรกเหือดหายไป ไทโรน เจริ และเอ็ดมันด์ มีข้อขัดแย้งกัน ต่างก็มีอารมณ์ถึงเครียด ส่วนแมรีนั้นเริ่มมีกิริยาท่าทางแปลก ๆ กุหลาบของยาเสพติดปรากฏชัดเจขึ้น แต่ก็ยังไม่มากมายถึงกับว่าตัดขาดเธอไป จากโลกปัจจุบัน ซึ่งการที่ไอ'นีลใช้ฉากที่มีหมอกบาง ๆ นั้นก็เป็นสัญลักษณ์บ่งบอกว่าอาการของแมรีนั้นยังไม่หนักมากนัก เธอเพิ่งจะเริ่มเดินทางไปสู่อดีต ซึ่งในขณะนี้เธอยังมีความรู้สึกที่เป็นปัจจุบันอยู่บ้าง

ในองก์ที่สาม เหตุการณ์ต่าง ๆ เกิดขึ้นเวลาประมาณ ๑๘.๓๐ น. ความมืดเริ่มครอบคลุมห้องรับแขก ข้างนอกนั้นหมอกลงจัดขึ้น มีเสียงหูดสัญญาณดังมาจากท่าเรือ ฉากนี้แสดงให้เห็นว่าอาการของแมรีหนักขึ้น เธออยู่ในสภาพที่ไม่เรียบร้อย เธอเดินทางไปอยู่ในโลกแห่งอดีตของเธอโดยที่เธอไม่ยอมรับสถานการณ์ปัจจุบัน ซึ่งไอ'นีลได้ใช้หมอกเป็นสัญลักษณ์บ่งบอกถึงการตัดขาดจากโลกปัจจุบันของเธอ หมอกลงจัดมากพอที่จะบดบังเธอมิให้เห็นสิ่งอื่น ๆ รอบ ๆ ตัวอีกต่อไป คนอื่น ๆ ในครอบครัวก็มีอารมณ์ถึงเครียดมากขึ้น ไทโรนอารมณ์ไม่ดี เขารู้สึกเศร้าเสียใจที่ได้เห็นแมรีอยู่ในสภาพเช่นนั้น

เอ็ดมันด์ก็เสียใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เขารู้สึกโกรธแค้นที่มีใจสนใจในสุขภาพของเขา ดังที่เธอบอก บรรยายากภายในบ้านเต็มไปด้วยความตึงเครียดยิ่งกว่าเดิม เวมี่ก็ไปหมกมุ่นอยู่กับการก้มเหล่านอกบ้าน

ในองก์ที่สี่ซึ่งเป็นฉากสุดท้าย เป็นเวลาประมาณเที่ยงคืน ไฟในห้องโถงคานหน้าปิดแล้ว จึงไม่มีแสงสว่างส่องเข้าไปในห้องนั่งเล่นคานหน้า ส่วนในห้องรับแขกนั้น โคมไฟสำหรับอ่านหนังสือยังคงเปิดอยู่ ช่างนอกหมอลงจึกกว่าปรกติ มีเสียงหวูดสัญญาณและเสียงระฆังดังมาจากท่าเรือ ฉากนี้นับว่าสำคัญที่สุด เป็นฉากที่แสดงให้เห็นว่าการเดินทางของแมรีไคส์สิ้นสุดลงแล้ว เมื่อเธอกลับไปอยู่ในโลกของอดีตที่มีความสุขของเธอ เธออยู่ในสภาพที่ตัดขาดจากโลกปัจจุบันไปแล้วโดยสิ้นเชิง ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในความมืด ความสุขสดชื่นของทุกคนบลายหายไประจวบคณัน มีแต่ความทุกข์เข้ามาแทนที่ จะมีแสงสว่างอยู่บ้างก็มีเพียงนิคเดียวก่อนที่เอ็ดมันด์มีความเข้าใจในตัวไทโรนที่ขึ้นบ้าง ไทโรนและเอ็ดมันด์อยู่ในสภาพของคนที่มีความทุกข์ซึ่งแก้ปัญหาด้วยการดื่มด้วยกัน สนทนากัน โต้แย้งกัน และต่างก็ยอมรับความผิดพลาดของตนเอง ส่วนเจมี่นั้นก็กลับมาบ้านด้วยอาการมึนเมาเช่นเคย และเมื่อทุกคนได้เห็นสภาพของแมรี ความหวัง ความสุขของทุกคนก็หมดสิ้นไป

ภาษา

ภาษาที่ผู้จีน โอ'นีลใช้ในการเขียนบทละครเรื่องนี้ เป็นภาษาที่ใช้พูดกันในครอบครัวของเขาเอง เป็นภาษาที่ใช้กันในชีวิตจริง และเนื่องจากว่าบทละครเรื่องนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับชีวิตจริงในวันหนึ่งในครอบครัวของเขา ซึ่งมีความขัดแย้ง การคำหุนิเคียน การดูค้ำวากล่าวกัน ภาษาที่ใช้ส่วนใหญ่จึงเต็มไปด้วยถ้อยคำที่ไม่สุภาพ เป็นถ้อยคำที่ใช้คำทอกัน ซึ่งก็เป็นภาษาที่คนส่วนใหญ่ใช้กันในชีวิตจริงเมื่อมีความรู้สึกขัดแย้งกัน หรือเมื่ออยู่ในอารมณ์โกรธ เช่น เมื่อไทโรนกล่าวคำหุนิและค้ำวากล่าวว่าเจมี่

You're a fine lunkhead!
(ibid.; p. 25)

... You damned fool'
 ... You evil-minded loafer'
 (Ibid., p. 34)

... Hold your foul tongue and your rotten
 Broadway loafer's lingo' Have you no pity or
 decency? ... You ought to be kicked out in
 the gutter! ...
 (Ibid., p. 65)

หรือเมื่อไทโรนสนทนากับเอ็ดมันด์แล้วเขาโกรธ จึงใช้ถ้อยคำสบถสาบานคำว่าเอ็ดมันด์
 เช่น

To hell with your figures! The proof is in
 the bills I have to pay'
 (Ibid., p. 109)

None of your damned insolence! Are you going
 to obey me or not?
 (Ibid., p. 110)

เมื่อเจมส์กล่าวถึงไทโรนหรือการกระทำของเขา เจมส์จะใช้ถ้อยคำที่แสดงถึง
 การดูถูกเหยียดหยาม เช่น

I made the Old Man look at his watch. ...
 (Ibid., p. 46)

Where's the hophead? Gone to sleep?
 (Ibid., p. 142)

หรือขณะที่เจมส์สนทนากับเอ็ดมันด์ เมื่อทั้งสองไม่พอใจอะไรกันก็ใช้ถ้อยคำที่ไม่สุภาพ ใช้
 ถ้อยคำสบถสาบาน เช่น

Jamie: Hell, how would I know? I'm no
 Doc. ...
 (Ibid., p. 48)

Edmund: Shut up, Jamie.
 (Ibid., p. 57)

Edmund: God damn you!
(Ibid., p. 55)

Edmund: You dirty bastard'
(Ibid., p. 142)

บางครั้งก็มีการใช้ถ้อยคำซ้ำ ๆ ซาก ๆ โดยเฉพาะแม่รีเ็น เมื่อเธอระแวงว่า
คนอื่น ๆ สงสัยในตัวเธอ เธอก็จะรีบถามและรีบเบนความสนใจของผู้ที่หันเหไปโดยการไ้
ถ้อยความซ้ำ ๆ กัน เช่น

... What is it? What are you looking at? Is
my hair —?
(Ibid., p. 24)

Why do you look at me like that? ... Is it
my hair coming down?
(Ibid., p. 59)

และเมื่อเวมีบอกเธอว่าเขารู้เท่าทันการกระทำของเธอ เธอก็ปฏิเสธว่าไม่ทราบว่าเขา
หมายถึงอะไร

Jamie: Oh, for God's sake, do you think you
can fool me, Mama? I'm not blind.
Mary: I don't know what you're talking about.
(Ibid., p. 54-55)

หรือเมื่อไทโรนกล่าวถึงการเสพยาพิษของเธอ เธอก็ปฏิเสธไม่ยอมรับทราบว่าเขา
หมายถึงอะไรอีกเช่นกัน

Tyrone: Up to take more of that God-damned
poison, is that it? You'll be like a mad
ghost before the night's over!
Mary: I don't know what you're talking
about, ...
(Ibid., p. 107)

ถ้าหากเธอปรารถนาที่จะหลบหนีคนอื่น ๆ ขึ้นไปข้างบนตามลำพัง เธอจะหาเหตุผลเกี่ยวกับทรงผมของเธอเป็นข้ออ้างเสมอ

... I'm going upstairs for a moment, if you'll excuse me. I have to fix my hair. ...
(Ibid., p. 64)

และเมื่อเธอเสพผมเสร็จเข้าไป เธอก็จะพรว้าพูดถึงอดีตโดยใช้อภัยคำซ้ำ ๆ ซาก ๆ เช่น เธอกล่าวถึงไทโรนว่า

... He's lived too much in hotels. Never the best hotels, of course. Second-rate hotels. He doesn't understand a home. He doesn't feel at home in it. ...
(Ibid., p. 53)

... You don't know how to act in a home! You don't really want one! ...
(Ibid., p. 58)

นอกจากนี้เธอก็จะพรว้าพูดถึงชีวิตของเธอใน "convent" และ "poor hands" ของเธอ และชีวิตของไทโรนเกี่ยวกับ "bar-rooms" เมื่อเธอมั่นก่ต้องการขอร้องคนอื่น ๆ เขาก็จะใช้อภัยคำซ้ำ ๆ เช่นกัน เช่น

Mama! For God's sake, stop talking.
(Ibid., p. 64)

For God's sake, Papa! Why don't you pick up your hand?
(Ibid., p. 120)

ภาษาที่เธอมั่นก่ใช้ส่วนใหญ่ขณะที่เขามีอาการมึนเมานั้น เป็นภาษาที่สละสลวย เป็นภาษาของนักประพันธ์ ซึ่งในชีวิตจริงของคนบางคนที่นั้น เมื่อเขามีอาการมึนเมาหรือเมื่อคืมเหล้าเข้าไปแล้วเขาสามารถที่จะบรรยายความรู้สึกเกี่ยวกับสิ่งหนึ่งสิ่งใดได้ดีกว่าเมื่ออยู่ในสภาพปรกติ เมื่อเธอมั่นก่มีเมานั้น เขาสามารถใจำพู่ที่สละสลวยให้ภาพพจน์

ชัดเจนและเป็นข้อความยาว ๆ เช่น เมื่อเขาค้มจะสนทนากับไทโรน เขากล่าวถึงความรู้สึกของเขาให้ไทโรนฟังว่า

... The fog where I wanted to be. Halfway down the path you can't see this house. You'd never know it was here. Or any of the other places down the avenue. I couldn't see but a few feet ahead. I didn't meet a soul. Everything looked and sounded unreal. Nothing was what it is. That's what I wanted — to be alone with myself in another world where the truth is untrue and life can hide from itself. Out beyond the harbour, where the road runs along the beach, I even lost the feeling of being on land. The fog and the sea seemed part of each other. It was like walking on the bottom of the sea. As if I had drowned long ago. As if I was a ghost belonging to the fog, and the fog was the ghost of the sea. ...

(Ibid., p. 113)

... And if sometimes, on the stairs of a palace, or on the green side of a ditch, or in the dreary solitude of your own room, you should awaken and the drunkenness be half or wholly slipped away from you, ask of the wind, or of the wave, or of the star, or of the bird, or of the clock, of whatever flies, or sighs, or rocks, or sings, or speaks, ask what hour it is; and the wind, wave, star, bird, clock, will answer you: 'It is the hour to be drunken! Be drunken, if you would not be martyred slaves of Time; be drunken continually' With wine, with poetry, or with virtue, as you will.

(Ibid., p. 114-115)

... and for a moment I lost myself — actually lost my life. I was set free! I dissolved in the sea, became white sails and flying spray, became beauty and rhythm, became moonlight and the ship and the high dim-starred sky! I belonged, without past or future, within peace and unity and a wild joy, within something greater than my own life, or the life of Man, to Life itself' ...

(Ibid., p. 134)

โอ'นี่ได้โคลงกลอนของกวีต่าง ๆ ในการสนทนาของสมาชิกในครอบครัวไทโรน
 ค่าย ซึ่งก็สับสนจริงเพราะไทโรน เจมี และเอ็ดมันด์ ซึ่งชอบใช้บทโคลงกลอนประกอบการ-
 พูดนั้นมาจากครอบครัวชาวไอริชซึ่งชอบโคลงกลอน และที่บ้านสำหรับพักผ่อนในฤดูร้อนของ
 ไทโรนก็มีหนังสือมากพอสมควรที่เขาอ่านแล้วจะจดจำนำมาใช้ได้ เจน ที่เจมีกล่าวอ้างถึง
 "The Harlot's House" ของออกัสการ์ ไวลด์

Then, turning to my love, I said,
 'The dead are dancing with the dead,
 The dust is whirling with the dust.'

But she — she heard the violin,
 And left my side and entered in:
 Love passed into the house of lust.

Then suddenly the tune went false,
 The dancers wearied of the Waltz ...
 (Ibid., p. 139)

เจมีท่องจำมาจาก "A Leave-taking"

Let us go hence, my songs; she will not hear.
 Let us go hence together without fear;
 Keep silence now, for singing-time is over,
 And over all old things and all things dear.
 She loves not you nor me as all we love her.
 Yea, though we sang as angels in her ear,
 She would not hear.
 (Ibid., p. 153)

เอ็ดมันด์กล่าวอ้างถึงสิ่งที่เขาอ่านมา

Harlots and
 Hunted have pleasures of their own to give,
 The vulgar herd can never understand.
 (Ibid., p. 140)

นอกจากนี้ ก็มีการใช้ภาษาชาวบ้านและสำนวนต่าง ๆ ที่ใช้กันในสมัยนั้น ซึ่งใน
 ชีวิตจริงของกนทั่วไปที่มีฐานะและสภาพในสังคมในระดับนี้ใช้กัน อันแสดงถึงลักษณะของ

การเขียนแบบธรรมชาตินิยม เช่น to shake a leg, the dirty scallywag, the damned old scoundrel, to be mad as hell, Doc, a cheap old quack, evil-minded loafer, booze, redeye, a dope-fiend, God-damned poison, the poor old ham, guts, the old tightwad, a charity dump, the blues และ dog tired

สรุปผลการศึกษาและวิเคราะห์บทละครเรื่อง Long Day's Journey into Night

บทละครเรื่อง Long Day's Journey into Night เป็นบทละครที่เกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับสมาชิกในครอบครัวของยูจีน โอ'นีล ซึ่งมี บิดา มารดา พี่ชาย และตัวของโอ'นีลเอง บทละครเรื่องนี้เป็นบทละครที่มีแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม นับตั้งแต่โครงเรื่องและแก่นเรื่องซึ่งแสดงให้เห็นถึงชีวิตความเป็นอยู่ของสมาชิกในครอบครัวหนึ่ง คือ ครอบครัวของโอ'นีลเอง เป็นเรื่องราวที่แสดงความเป็นไปของชีวิตจริง ๆ ของแต่ละชีวิตในแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งก็เป็นแนวความคิดของการเขียนแบบธรรมชาตินิยม

ตัวละครในเรื่องนี้ก็สมจริง เหมือนบุคคลจริงที่มีอยู่ในสังคม ซึ่งก็เป็นสมาชิกภายในครอบครัวของโอ'นีลเอง ทุกคนในครอบครัวนี้มีทั้งความดีและความไม่ดีในตัว อันเป็นบุคลิกลักษณะของตัวละครแบบธรรมชาตินิยม ในขณะเดียวกันโอ'นีลก็แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม และเหตุการณ์เฉพาะหน้าต่อบุคลิกลักษณะของตัวละคร ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นหลักสำคัญของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม ในบทละครเรื่องนี้โอ'นีลเน้นให้เห็นถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์เฉพาะหน้ามากกว่าอิทธิพลของพันธุกรรม

ไทโรนในฐานะสามีและบิดาของครอบครัว แม้เขาจะมีความขี้เหนียว ไม่เอาใจใส่ต่อสวัสดิภาพของสมาชิกในครอบครัวเท่าที่ควร ไม่มีความสัมพันธ์อันดีกับบุตรชาย หากความสนุกสนานเฉพาะตน เขาก็ไม่ได้ทอดทิ้งครอบครัวของเขาไป เขายังมีความรับผิดชอบอยู่บ้าง และเพราะเขาเคยประสบกับความลำบากยากจนในวัยเด็ก เขาจึงเป็นคนขี้เหนียวกับผู้อื่น เขาพยายามลงทุนซื้อที่ดินด้วยความหวังที่ว่าเขาจะมีความมั่นคงในชีวิตของตนในอนาคต แต่เขาประสบความล้มเหลวเสมอมา

แม้ในฐานะภรรยาและมารดาของครอบครัว แม้ในระยะหลัง ๆ มาเธอจะขาดความรับผิดชอบต่อครอบครัว โดยการเลพยาเสพติดเพื่อหลีกเลี่ยงปัญหาตามลาพัง เธอก็เคยเป็นภรรยาและมารดาที่มีความรับผิดชอบมาก่อน เธอเคยเดินทางเร่ร่อนไปกับไทโรน เพราะอาชีพการเป็นนักแสดงละครของเธอ และเพราะสภาพแวดล้อมและเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่เธอประสบ เธอต้องกลายเป็นคนกตัญญูเสพติดเพราะความขี้เหนียวของไทโรน ที่นำแพทย์ที่ไม่ดี ไม่มีประสิทธิภาพในการรักษาพยาบาลมารักษาพยาบาลเธอ หลังจากนั้นเมื่อเธอต้องการจะหลีกเลี่ยงจากสภาพแวดล้อมที่เธอมีพึงปรารถนา เมื่อเธอต้องการจะหลีกเลี่ยงจากเหตุการณ์เฉพาะหน้าอันขื่นขม เธอจะเสพยาเสพติดเสมอ เพื่อว่าเธอจะได้มีความสุขอยู่กับอดีตของเธอ

เวมี บุตรชายคนโตของครอบครัวไทโรนมีบุคลิกลักษณะบางอย่างเหมือนกับบิดา ซึ่งเป็นลักษณะที่ถ่ายทอดได้ทางพันธุกรรม แม้ว่าเจมีจะเป็นคนที่ชอบถูกเหยียดหยามคนอื่นเป็นกนเเสพล เธอก็ยังมีความรักและความห่วงใยในตัวมารดาและน้องชายอยู่บ้าง เพราะสภาพแวดล้อมภายในบ้าน ทำให้เธอเกิดความเบื่อหน่าย ท้อแท้ และสิ้นหวัง เจมีและไทโรนนั่นมักจะมัวซัดขังกันอยู่เสมอ แม้ก็ทำให้เจมีต้องประสบกับความผิดหวัง เบื่อหน่าย เพราะการเสพยาเสพติดครั้งแล้วครั้งเล่าของเธอ และเพราะเธอถูกเลี้ยงมาด้วยวิธีที่ดั่งแต้วยเค็ก ทำให้เธอกลายเป็นคนที่ดื้อแก่ง ต่อมาเธอจะแก้ปัญหาคือหลีกเลี่ยงเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นด้วยการดื่มเสมอ

ส่วนเอ็ดมันด์ บุตรชายคนสุดท้องของครอบครัวนั้นก็มีบุคลิกลักษณะคล้ายมารดา เนื่องจากขณะที่อยู่ในครรภ์มารดานั้น แม่มีปรารถนาที่จะมีบุตรอีก สุขภาพจิตของเธอไม่ดี เธอไม่มีความสุข เมื่อเอ็ดมันด์เกิดมา เขาจึงไม่ค่อยจะแข็งแรง สุขภาพไม่ดี และเมื่อเติบโตขึ้นมา เขาก็ต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีบิดาและพี่ชายที่ชอบดื่ม มีพี่ชายที่เสเพล และพยายามที่จะมีอิทธิพลเหนือเขา ทำให้เขาต้องกลายเป็นคนที่ดื้อแก่ง และกลายเป็นคนที่เสเพลไปด้วย แต่ด้วยสามัญสำนึก ความรับผิดชอบที่มีอยู่ในตน เขายอมรับสภาพความเป็นจริงของเขาเอง เขาพยายามใช้สติปัญญาในการแก้ปัญหาที่ต้องประสบ เอ็ดมันด์รักการอ่านมาก เขาชอบอ่านหนังสือประเภทต่าง ๆ และชอบเขียนโคลงกลอน

จากที่โอ'นีลใช้ในการเขียนเรื่องนี้สมจริง เป็นจากบ้านพักในฤดูร้อนของครอบครัวไทโรน เครื่องประดับตกแต่งบ้านแสดงให้เห็นถึงลักษณะนิสัย และสถานะทางสังคมของเจ้าของบ้าน ฉากอื่น ๆ ที่เป็นส่วนประกอบ เช่น แสงแดดในยามเช้าที่ส่องเข้ามาในบ้าน และหมอกที่ลงจัดในยามค่ำคืน ก็เหมาะสมและเข้ากับบรรยากาศ ความเป็นไปของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในครอบครัวไทโรน และเหมาะสมกับอารมณ์ของตัวละครที่เปลี่ยนแปลงไปจากอารมณ์ที่สดชื่นแจ่มใสไปสู่ความตึงเครียดขัดแย้งกัน จากความสุขไปสู่ความทุกข์

ส่วนประกอบที่สำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งแสดงออกถึงลักษณะสำคัญของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม คือ ภาษา โอ'นีลใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสภาพความเป็นไป บุคลิก-ลักษณะของตัวละครมาก เป็นภาษาที่บุคคลทั่วไปในระดับนี้ใช้กันในชีวิตประจำวัน แม้ในบางตอน ภาษาที่ตัวละครใช้นั้นยาวเกินไปสำหรับที่จะเป็นภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวัน โอ'นีลก็ใช้ได้เหมาะสมกับสภาพของตัวละครเมื่ออยู่ในสภาพที่มันเมา ในชีวิตจริงนั้น คนบางคนสามารถที่จะบรรยายพรรณนาความรู้สึกนึกคิดของตนได้ดีเมื่ออยู่ในสภาพที่มันเมา ภาษาที่ไม่สุภาพก็เป็นภาษาที่คนทั่วไปใช้เมื่ออยู่ในภาวะที่อารมณ์ตึงเครียด หรือเมื่อมีความขัดแย้งกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว และภาษากวีที่เจ๋งและเ็ดดมันค่นามาได้นั้น แสดงออกซึ่งลักษณะของชาวไอริชที่ชอบบทกลอน ครอบครัวของโอ'นีลเป็นครอบครัวที่มีเชื้อสายชาวไอริช

ฉะนั้น จึงกล่าวได้ว่าบทละครเรื่อง Long Day's Journey into Night ของยูจีน โอ'นีลเป็นบทละครสมัยใหม่ที่มีแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม

วิเคราะห์ละครเรื่อง Death of a Salesman

โครงเรื่อง

เหตุการณ์ต่าง ๆ ของเรื่องนี้เกิดขึ้นที่บ้านของวิลลี่ โลแมน (Willy Loman) ในนครลีน บริเวณสนามหลังบ้าน และสถานที่ต่าง ๆ ที่วิลลี่เดินทางไปในนิวยอร์กและบอสตัน เรื่องนี้เป็นเรื่องราวที่แสดงถึงความพลาการหวังในชีวิตของวิลลี่ที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดในสังคมสมัยใหม่ที่มีความเจริญก้าวหน้าทางด้านการค้ามาก ซึ่งในการดำเนินเรื่องนี้นั้น บางตอนก็มีภาพเหตุการณ์ในอดีตเกิดขึ้นในมโนภาพของวิลลี่ด้วย

วิลลี่ โลแมน เป็นพนักงานเดินตลาดของบริษัทแห่งหนึ่งในกรุงนิวยอร์ก เขามีภรรยาชื่อลินดา (Linda) และมีบุตรชายสองคน คือ บิฟฟ์ (Biff) และแฮปปี้ (Happy) วิลลี่ทำงานให้กับบริษัทแห่งนี้นานมาแล้ว แต่ก็ยังไม่มีอะไรที่แสดงว่าเขาประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน

ตอนแรกเริ่มในตอนหนึ่งนั้น วิลลี่กลับบ้านที่นครลีนในตอนดึกด้วยความเหน็ดเหนื่อยและไม่ค่อยสบาย เขาไม่สามารถขับรถไปทำงานตามหน้าที่ที่บอสตันได้เพราะเขาเหน็ดเหนื่อยและไปสบายเกินกว่าที่จะขับรถต่อไปได้ ฉะนั้นเมื่อเขาขับรถไป รถจะแล่นออกสู่ไหล่ถนนเสมอ

เมื่อเขากลับมาถึงบ้าน ลินดาพยายามปลอบใจเขาและอดทนต่ออารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงของเขา เธอแนะนำให้วิลลี่ไปพบกับโฮเวิร์ด (Howard) นายจ้างคนปัจจุบันของวิลลี่เพื่อขอทำงานประจำในนิวยอร์ก วิลลี่ถามลินดาถึงบุตรชายทั้งสองซึ่งกลับบ้าน เมื่อเอ่ยถึงบุตรชาย ลินดาขอรับรองวิลลี่มิให้วิพากษ์วิจารณ์บิฟฟ์มากนัก เธอทราบว่าวิลลี่และบิฟฟ์ไม่ค่อยจะลงรอยกันนัก แต่เธอก็ไม่ทราบถึงสาเหตุที่แท้จริงที่ทำให้บุคคลทั้งสองเป็นเช่นนั้น ทั้ง ๆ ที่ในอดีตทั้งสองเป็นบิดาและบุตรที่มีความรักต่อกันมาก

คืนนั้น แม้จะเหน็ดเหนื่อยเพียงไร วิลลี่ก็สามารถจะนอนหลับได้ เขาเดินไปรอบ ๆ บ้านและสนามหญ้า เขาพูดถึงอดีตและปัญหาต่าง ๆ ในปัจจุบัน

บิฟและแอนน์ตื่นขึ้นมา แอนน์บอกกับบิฟว่าวิลลี่มีอาการเช่นนี้มานานแล้ว และเขามักจะพรวดพราดถึงบิฟเสมอ เขาเป็นห่วงบิฟที่ยังไปมีงานทำเป็นหลักฐาน บิฟจึงตัดสินใจที่จะหางานหา เขาปรารถนาที่จะทำงานที่เขาชอบ คือ การทำงานในห้องหุง เขาชวนแอนน์ทำงานด้วยกัน บิฟจะไปพบโอลิเวอร์ (Oliver) อดีตนายจ้างของเขาเพื่อขอยืมเงินจำนวนหนึ่งเพื่อซื้อที่สำหรับเลี้ยงวัว

ขณะนั้นวิลลี่ยังอยู่ในสนามหญ้า เขาพบว่าถึงความสุขในอดีตเมื่อ ๑๔ ปีที่แล้วมา และเขาก็นึกถึงภาพในอดีตนั่น ซึ่งในตอนนั้น บุตรชายทั้งสองช่วยกันเข็นครกให้เขาแล้ว และบิฟกำลังฝึกซ้อมฟุตบอลเพื่อการแข่งขันครั้งสำคัญ วิลลี่นั้นทุ่มเทความรักให้กับบิฟ บุตรชายคนโตมาก เพราะความรักในกับุตรชายคนโตมากเกินไป เขาเห็นเกี่ยวกับการกระทำทุกอย่างของบิฟ แม้แต่การที่บิฟขโมยลูกฟุตบอลมาฝึกซ้อม วิลลี่มีความภูมิใจมากที่บิฟเป็นนักกีฬาดีเด่นของโรงเรียน

ต่อมาก็เป็นภาพในอดีตของเบอร์นาร์ค (Bernard) บุตรชายของชาร์ลีย์ (Charley) เพื่อนบ้านของวิลลี่ เบอร์นาร์คเข้ามาเตือนบิฟเรื่องการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ เขากล่าวว่าบิฟอาจจะสอบตกในวิชานี้ ถ้าหากบิฟไม่เข้าเรียน ซึ่งจะมีผลกระทบกระเทือนถึงการสอบไล่ด้วย วิลลี่ไม่สนใจในคำเตือนของเบอร์นาร์ค เขากลับกล่าวถึงทุนของมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ที่บิฟจะได้รับ เบอร์นาร์คจึงกลับไป เมื่อเบอร์นาร์คกลับไปแล้ว วิลลี่บอกกับบุตรชายทั้งสองว่า แม้เบอร์นาร์คจะทำคะแนนได้ดีในโรงเรียน เมื่อเขาเรียนสำเร็จออกไปทำงานแล้วจะไม่ประสบความสำเร็จในด้านหน้าที่การงาน จะไม่เจริญก้าวหน้า เพราะเขาไม่ได้เป็นที่รักใคร่ชอบพของคนทั่วไป วิลลี่ปลุกฝังความคิดในการที่จะทำให้ประสบความสำเร็จในชีวิตให้กับบุตรชายทั้งสองว่า การที่มีรูปร่างหน้าตาดี มีบุคลิกดี และการเป็นที่รักใคร่ชอบพของคนทั่วไปจะทำให้ประสบความสำเร็จในด้านหน้าที่การงาน ประสบความสำเร็จในชีวิต เขายกตัวเขาเองเป็นตัวอย่าง วิลลี่หลงมีความคิดว่าเขาเป็นที่รักใคร่ชอบพของคนทั่วไป เขาประสบความสำเร็จในหน้าที่การงาน ขณะที่เขากำลังสนทนากับบุตรชาย ลินคาก็เข้ามาร่วมสนทนาด้วย วิลลี่คุยโอ้อวดถึงปริมาณการขายของเขาที่ลินคาคณะที่บุตรชายทั้งสองออกไปทำงานร่วมกับเพื่อน ๆ

แต่เมื่อลินดาซักถามถึงรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนเงินที่ขายได้ วิลลี่ก็ยอมรับว่าเขาขายได้ไม่ดีเท่าที่ควร ขณะที่กำลังสนทนากับลินดาอยู่นั้น วิลลี่ก็มีความคิดคำนึงถึงผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งอยู่กับเขาในบอสตัน ต่อมาไม่นานนัก เบอร์นาร์ก็กลับมาอีก เขาถามถึงบิฟและบอกกับลินดาและวิลลี่ถึงเรื่องการกระทำผิดของบิฟ

เมื่อภาพในอดีตเกิดขึ้นในมโนภาพของวิลลี่ เขาก็คิดถึงเบน (Ben) พี่ชายของเขาซึ่งถึงแก่กรรมไปแล้ว เบนเป็นผู้ที่วิลลี่ให้ความไว้วางใจและศรัทธามาก ต่อมาเบนก็เป็นที่กวนใจของความกิดขัดแย้งภายในใจของวิลลี่เอง เมื่อมีความขัดแย้งขึ้น หรือมีข้อโต้แย้งภายในใจของตัวเอง วิลลี่ก็จะนึกวาดภาพถึงเบนให้เป็นคู่โต้แย้งของเขาขึ้นในใจ วิลลี่มีความปรารถนาที่จะไปทำงานกับเบนในอลาสกา

ส่วนเหตุการณ์ที่เป็นจริงในปัจจุบัน ชาร์ลีย์เข้ามาในบ้านของวิลลี่เพื่อจะชวนวิลลี่เล่นไพ่ แต่เหตุผลที่แท้จริงก็คือเขาปรารถนาที่จะช่วยวิลลี่ให้ผ่อนคลายจากความตึงเครียด ชาร์ลีย์เสนองานในสำนักงานของเขาให้วิลลี่ทำ วิลลี่ปฏิเสธแม้ว่าเขาจะยอมรับว่าเขาหารายได้ไม่ดีจากการเสนอขายสินค้าของเขา ขณะที่กำลังเล่นไพ่อยู่กับชาร์ลีย์ วิลลี่ก็เริ่มวาดภาพนึกถึงเบน และเมื่อชาร์ลีย์กลับไป เขาก็คิดถึงเบนอีก เป็นความทรงจำเกี่ยวกับอดีตเมื่อเบนเสนอให้เขาไปเลี้ยงโชคในอลาสกา แต่วิลลี่ยืนยันว่างานของเขายังดำเนินไปด้วยดี บิฟและแสบปีมาพบกับเบน วิลลี่ขอร้องให้เบนเล่าถึงอดีตเกี่ยวกับตัวเขาและบิดาให้สมาชิกในครอบครัวฟัง ขณะเดียวกัน วิลลี่ก็คุยโอ้อวดเกี่ยวกับวิธีการเลี้ยงดูบุตรชายให้เป็นพังคัย วิลลี่มีความภูมิใจในตัว ของบิฟมาก แม้บิฟกระทำผิด เขาก็สนับสนุน เขาสนับสนุนให้บิฟและแสบปีไปขโมยของมาจากสถานที่ซึ่งกำลังก่อสร้าง

หลังจากที่ได้เห็นพฤติกรรมแปลก ๆ ของวิลลี่นานพอสมควร บิฟก็ไปสนทนากับลินดาเกี่ยวกับวิลลี่ ต่อมาแสบปีก็มาร่วมสนทนาคัย ลินดาบอกให้บุตรชายทั้งสองเข้าใจว่าถ้าหากทั้งสองจะช่วยเหลือครอบครัวได้จะเป็นการดียิ่ง เพราะวิลลี่นั้นกำลังอยู่ในสภาพที่น่าสงสาร ไม่มีรายได้ ไม่มีใครรู้จัก เขากำลังพยายามที่จะฆ่าตัวตาย ซึ่งจะเห็นได้จากการที่เขาประสบอุบัติเหตุทางรถยนต์ ซึ่งทาง

บริษัทประกันชีวิตมีพยานหลักฐานชัดเจนว่ามีได้เป็นอุบัติเหตุ และจากสายยางที่ต่อกับท่อแก๊สในห้องเก็บของใต้ถุน

คินคาพยายามหว่านล้อมให้บิลมีความรักความนับถือต่อวิลลี่เช่นเคย เธอกล่าวขำว่าบิลทนเคียวเท่านั้นที่จะเป็นผู้ที่ช่วยเหลือ เป็นกำลังใจให้แก่วิลลี่ได้มากที่สุด ในที่สุด สองพี่น้องโกลแมนก็คิดที่จะเริ่มธุรกิจการค้าด้วยกัน เพื่อว่าวิลลี่จะได้มีความหวังในชีวิตขึ้นบ้าง บิลจะไปขอความช่วยเหลือจากอดีตนายจ้างของเขา วิลลี่ก็จะไปขอร้องโฮเวิร์ดให้เขาได้ทำงานประจำในนิวยอร์ก เพื่อว่าเขาจะได้ไม่ต้องเดินทางเร่ร่อนอีกต่อไป และแล้วคินคินวิลลี่ก็เข้าอนคัยความรู้สึกที่เป็นสุข เขามีความสุขที่บิลจะเริ่มธุรกิจ จะทำงานดังเช่นที่เขาปรารถนา ส่วนบิลนั้นก่อนที่จะขึ้นข้างบน เขาเข้าไปในครัวและพบสายยางที่ต่อกับท่อแก๊สของเครื่องทำความร้อน เขารู้สึกตกใจกลัวเป็นอย่างยิ่ง

องก์ที่สองเริ่มด้วยความสุข ความยินดีของวิลลี่และคินคาที่คิดว่าครอบครัวของเขาจะประสบความสำเร็จในชีวิต เนื่องจากบิลและแอมบี้จะเริ่มธุรกิจของ "พี่น้องโกลแมน" และวิลลี่ก็จะได้มีงานประจำในกรุงนิวยอร์ก บิลและแอมบี้จะเลี้ยงอาหารเย็นแก่วิลลี่ที่ภัตตาคาร เพื่อเป็นการฉลองความสำเร็จ

วันนั้น เมื่อวิลลี่ไปที่สำนักงานของโฮเวิร์ด โฮเวิร์ดก็ไม่สนใจในคำขอร้องของวิลลี่ เขาสนใจที่จะให้วิลลี่ฟังเสียงของสมาชิกในครอบครัวของเขาจากเรื่อง-บันทึกลีเสียง วิลลี่พยายามขอร้องโฮเวิร์ดให้เขาได้ทำงานในนิวยอร์ก แต่โฮเวิร์ดก็บอกเขาว่าไม่มีงานให้เขาทำ วิลลี่พยายามขอร้องอ่อนน้อมโดยการเล่าเรื่องในอดีตเมื่อครั้งที่เขาตัดสินใจเข้าทำงานเป็นพนักงานเดินตลาด และทำงานกับบิดาของโฮเวิร์ด และเขาเองที่เป็นผู้ที่ตั้งชื่อ "โฮเวิร์ด" ให้ นอกจากนั้นวิลลี่ยังขอรับค่าจ้างเพียงสี่ปอนด์ละ ๕๐ ดอลลาร์ อย่างไรก็ดี โฮเวิร์ดก็ยังยืนยันที่จะไม่ยอมให้วิลลี่ทำงานด้วย ในที่สุด โฮเวิร์ดก็ได้วิลลี่ออกจากงาน หลังจากนั้นโฮเวิร์ดก็ออกไปจากสำนักงานโดยที่ปล่อยทิ้งวิลลี่ไว้ตามลำพัง

ด้วยความเห็นผิดเพี้ยน ผิดหวัง และการถูกทอดทิ้งให้อยู่ตามลำพัง วิลลี่ก็นั่งถึงภาพในอดีตและข้อเสนอแนะของเขาคือจะทำให้เขาไปทำงานเลี้ยงชีพในอิตาลี

แต่ก่อนการบู๊ต้องการความมั่นคงปลอดภัยในชีวิตจริงไม่ให้เขาไป ขณะที่กำลัง
สนทนากับเธอนั้น บิฟและแอนนี่ก็ปรากฏตัวขึ้น วิลลี่คุยโอ้อวดถึงเรื่องความสามารถ
และความมีชื่อเสียงของบิฟได้เป็นพัก เมื่อเป็นจากไป กรอบกรวีของวิลลี่ก็ออกไปดู
บิฟแห่งนั้น คุมบอด ซึ่งมีจะเป็นการเอาชนะในการแข่งขันครั้งนี้

เมื่อออกจากสำนักงานของโฮเวิร์ด วิลลี่ไปที่สำนักงานของชาร์ลีย์เพื่อ
ขอยืมเงินสำหรับเป็นค่าใช้จ่ายระจาศ์ปะคัท และชำระเบี้ยประกันชีวิต วิลลี่พบกับ
เบอร์นาร์คซึ่งในปัจจุบันนี้กลายเป็นหนายความที่ประสบความสำเร็จในชีวิต การที่ได้
พบกับเบอร์นาร์คในลักษณะเช่นนั้นทำให้วิลลี่คิดถึงบุตรชายของเขาด้วยความฉิวหว้ง
อย่างยิ่ง วิลลี่ถามเบอร์นาร์คถึงเกิ้ลคัมที่ทำให้เขาประสบความสำเร็จ
เบอร์นาร์คจึงถามวิลลี่เกี่ยวกับการเปลี่ยนใจไม่ไปเรียนสอบแก้ตัววิชาคณิตศาสตร์
และการเลิกล้มโครงการที่จะไปศึกษาต่อในมหาวิทยาลัยของวิสหลังจากที่ไปพบวิลลี่ที่
บอสตัน วิลลี่โกรธและเสียงที่จะตอบคำถามนั้น เมื่อชาร์ลีย์มาถึงก็ให้วิลลี่ยืมเงิน
พร้อมกับเสนอให้วิลลี่มาทำงานที่บริษัทของเขาอีก แต่เพราะความหยิ่งทรนง วิลลี่
จึงไม่ยอมรับข้อเสนอ

ต่อไปก็เป็นฉากในภัตตาคาร บรรยากาศในฉากนี้ช่างห่างไกลจาก
บรรยากาศของการเลี้ยงฉลองเป็นอย่างยิ่ง ก่อนที่วิลลี่จะมาถึง แอนนี่ก็ยวบหึง
โศกเศร้าในวงหนึ่ง และเขาขอให้เธอหาเพื่อนได้บิฟอีกคนหนึ่ง เมื่อวิลลี่มาถึง เขาก็
กระหายใคร่ที่จะทราบข่าวเกี่ยวกับการไปพบโอลิเวอร์ของบิฟ ซึ่งการไปพบ
โอลิเวอร์นั้น บิฟก็ไม่ได้ประสบผลสำเร็จ บิฟต้องรอกอยเขาเป็นเวลาหลายชั่วโมง
บิฟได้พบโอลิเวอร์ขณะที่โอลิเวอร์กำลังจะออกไปจากสำนักงาน โอลิเวอร์จำบิฟ
ไม่ได้ บิฟจึงแสดงปฏิกิริยาโต้ตอบด้วยการขโมยปากกาหมึกซึมของโอลิเวอร์ไป
วิลลี่ฉิวหว้งมากยิ่งขึ้นเมื่อทราบว่าบิฟประสบความสำเร็จแล้ว บิฟพยายามจะพูดให้วิลลี่
ยอมรับสภาพความเป็นจริงของเขาทั้งสอง แต่วิลลี่ไม่ยอมรับรู้อะไรทั้งสิ้นนอกเหนือ
ไปจากสิ่งที่เขาปรารถนา บิฟโกรธแค้นที่ไม่พยายามช่วยให้วิลลี่เข้าใจในตนเอง
จึงหันหน้าออกไปจากภัตตาคาร แอนนี่ก็ชวนโศกเศร้าทั้งสองได้ตามบิฟออกไปท้าย คง
ทิ้งให้วิลลี่อยู่ตามลำพังในภัตตาคาร

เมื่ออยู่ตามลำพัง วิคกี้ก็นึกถึงภาพในอดีตซึ่งเป็นตอนที่แสดงให้เห็นว่าทำไม บิฟจึงไม่ชอบวิคกี้ และตัดสินใจเลิกจ้างโครงการการศึกษาต่อ เหตุการณ์ตอนนี้เกิดขึ้นในมอสโคว์ หลังจากที่มีผู้หญิงว่าเขาชอบใส่ตัก เขาก็ไปบอสดับเพื่อจะขอความช่วยเหลือเหลือจากวิคกี้ แต่เขาก็ไปพบว่าวิคกี้อยู่ในห้องพักของโรงแรมกับหญิงแปลกหน้าคนหนึ่ง และวิคกี้ก็ได้ได้รู้ได้ว่านางสาวคงจะมาเป็นของมารดาของเขาแก่หญิงคนนั้นไป บิฟเสียใจมาก ผิดความรัก ความนับถือในตัวบิฟที่เกยมืออยู่ที่หมดสิ้นไปด้วย บิฟจึงตัดสินใจไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากวิคกี้ แม้วิคกี้จะให้คำมั่นสัญญาว่าจะไปขอรับรองอาจารย์ให้ให้บิฟสอบผ่านได้ หลังจากนั้นวิคกี้เองก็ไม่เคยมีความสุขอีกเลยเมื่อบิฟอยู่ใกล้ และด้วยความรู้สึกละอายใจในการกระทำของตน วิคกี้ก็พยายามป้องกันตนเองอยู่เสมอ เขาหากระแวงว่าบิฟจะเยาะเย้ยถากถาง เป็นศัตรูกับเขา ในขณะเดียวกัน เขาก็ต้องการความรักจากบิฟกลับคืนมาด้วย

เหตุการณ์ที่บ้านในคืนวันเลี้ยงฉลองนั้นเต็มไปด้วยความตึงเครียด เมื่อบุตรทั้งสองกลับมา ดินคาโกรธมาก จึงพูดว่ากล่าวบิฟและแสบปี่ที่ทอดทิ้งให้วิคกี้อยู่ในกักตักการตามคำพัง บิฟรู้สึกเสียใจในการกระทำของตน ส่วนแสบปี่นั้นไม่ค่อยจะสนใจไยดีต่อวิคกี้ บิฟต้องการที่จะพูกกับวิคกี้เป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะเขาจะไปจากบ้านเพื่อหางานทำ แต่ดินคาไม่ต้องการให้บิฟเข้าไปใกล้วิคกี้อีกต่อไป เธอไล่ให้บุตรทั้งสองออกไปจากบ้าน บิฟตามหาวิคกี้ ในที่สุด เขาก็พบว่าวิคกี้กำลังเพาะหวานเมล็ดพืชในสนามหลังบ้าน

ขณะที่กำลังเพาะเมล็ดพืชในยามวิกาลนั้น วิคกี้ก็วาดภาพนึกถึงเป็น ซึ่งในตอนนี้เป็นภาพที่โต้แย้งภายในใจของวิคกี้เองนั่นเอง วิคกี้เปิดเผยถึงแผนการที่จะฆ่าตัวตายว่าบิฟจะได้รับเงินประกันชีวิตของเขา วิคกี้ปรารถนาที่จะให้บิฟได้ประสบความสำเร็จในชีวิต เพื่อว่าบิฟจะได้ให้ความรักความนับถือแก่เขาอีก

บิฟพยายามปลอบโยนวิคกี้ เขายอมรับผิดทั้งหมดที่ทำให้เกิดความบาดหมางขึ้น แต่วิคกี้ปฏิเสธที่จะยอมรับความจริงทั้งสิ้น เขาไม่ยอมสัมผัสมือกับบิฟ ในที่สุดบิฟก็รู้สึกที่จะเป็นความรู้สึกต่อไปได้ เขาร้องให้ กอดวิคกี้ไว้ วิคกี้จึงโกหกแทนกว่าบิฟยังงรักเขาอยู่

อย่างไรก็ดี เรื่องราวต่าง ๆ ก็ไม่ได้ยุติด้วยความสุข วิลลี่ตัดสินใจฆ่าตัวตาย วิลลี่รจนกระทั่งทุกคนกลับไปสู่ห้องของตนเองหมดแล้ว เขาก็ขับรถออกไปด้วยความเร็วสูงสุดเพื่อฆ่าตัวตาย

ในฉากสุดท้ายซึ่งเป็นฉากพิธีฝังศพของวิลลี่ ชาร์ลีย์และเบอร์นาร์ดไปร่วมในพิธีนั้นด้วย ชาร์ลีย์ทำหน้าที่พนักงานเดินตลาดที่ก่อให้เกิดโศกนาฏกรรมขึ้นแบบซึ่งบังทวงชะเมออยู่ในโลกของความหลงผิดเชื่อว่าวิลลี่ทำถูกแล้วที่อยู่ในโลกของความผันความหลงผิด ดินคางงันที่วิลลี่มาฆ่าตัวตายขณะที่พวกเขาเป็นอิสระ ชาร์ลีย์สินหมกพอกี บิฟคนเดียวเท่านั้นที่ค้นพบความจริงเกี่ยวกับตัวเองและบิคา บิฟกล่าวว่าวิลลี่มีความหลงผิด เขาไม่เคยพิจารณาว่าตัวเองนั้นเป็นใคร

แก่นเรื่อง

"การดำเนินชีวิตด้วยความผัน ความหลงผิดนั้น ไม่อาจทำให้ประสบความสำเร็จได้ ในทางตรงกันข้าม กลับจะประสบกับความหายนะ ซึ่งจะเกิดขึ้นทั้งแก่ตนเองและครอบครัว"

วิลลี่ โดแมน เป็นพนักงานเดินตลาดที่อยู่ในโลกของความผัน หลงเชื่อมั่นในสังคมที่เชื่อถือกันว่า การที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตนั้น จะต้องเป็นคนที่มีชื่อเสียง เป็นที่นิยมยกย่องของคนทั่วไป และจะต้องเป็นคนที่มีบุคลิกดี มีฐานะร่ำรวย วิลลี่จึงมีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเป็นเช่นนั้น โดยที่ไม่พิจารณาว่าความผิดเช่นนั้นเป็นความผิดที่ถูกต้องหรือไม่

ก่อนที่วิลลี่จะตัดสินใจเป็นพนักงานเดินตลาดนั้น เขาได้พบเห็น เดฟ จิงเกิดแมบ (Dave Singleman) พนักงานเดินตลาดคนหนึ่งซึ่งถึงแม้ว่าอายุจะถึง ๕๐ ปีแล้วก็ตาม เขาก็ยังแข็งแรง มีบุคลิกดี เป็นที่รู้จักรักใคร่ของคนทั่วไป และเขาประสบความสำเร็จในค่าน้ำที่การงานเป็นอย่างดี วิลลี่มีความประทับใจในตัวเขามาก เขาจึงมีความปรารถนาที่จะเป็นเช่นพนักงานเดินตลาดผู้นั้นบ้าง

วิลลี่มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเป็นพนักงานเดินตลาดที่ประสบความสำเร็จไว้มาก เขาจึงหลอกตัวเองและดมาอีกในกรอบคิดว่าเขาเป็นพนักงานเดินตลาดที่ประสบความสำเร็จ มีรายได้ดี มีชื่อเสียง และเป็นที่รักใคร่ชอบพของคนที่ทั่วไป อย่างเช่นที่เขาบอกคนอื่นว่า

...I'm tellin' you, I was sellin' thousands and thousands, but I had to come home.

(Miller, 1977 : 26)

I did five hundred gross in Providence and seven hundred gross in Boston.

(Ibid., p. 27)

ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงแล้ว วิลลี่แทบจะไม่ได้ขายอะไรเลย เขาไม่มีรายได้ประจำ เขาทำงานมีรายได้เฉพาะเปอร์เซ็นต์จากการขายเหมือนอย่างเช่นพนักงานเดินตลาดที่เพิ่งเริ่มต้นทำงานใหม่ ๆ เท่านั้น และเขาคงขอยืมเงินจากชาร์ลีย์ เพื่อนบ้านของเขาทุกสัปดาห์เพื่อที่จะดำรงชีวิตอยู่ได้ และในปัจจุบันนั้นเขารู้สึกเหนื่อยหน่ายเมื่อย่ำเนื่องจากภาระทางเรื้อรังขายสินค้า แม้ว่าเขาจะม้อายูกว่า ๒๐ ปีแล้วก็ตาม

นอกจากจะโกหกหลอกลวงคนอื่นแล้ว วิลลี่ก็โกหกหลอกลวงบุตรชายด้วย เขาหลอกบี และแอนบี้เกี่ยวกับความมีชื่อเสียงของเขาว่า

... Go to Filene's, go to the Hub, go to Slattery's, Boston. Call out the name Willy Loman and see what happens' Big shot'

(Ibid., p. 48)

เมื่อชาร์ลีย์ผู้ซึ่งให้วิลลี่ยืมเงินทุกสัปดาห์เสนองานในบริษัทของเขาให้วิลลี่ทำ เพราะเขาเข้าใจสถานการณ์ของวิลลี่ วิลลี่กลับโกหกชาร์ลีย์ไปว่าตนเองมีงานที่ดีทำอยู่แล้ว เขาก่อว่าว่า

I got a good job....
(Ibid., p. 34)

วิลลี่ปรารถนาที่จะมีทั้งการมีชื่อเสียงและความร่ำรวย เมื่อเขามีปัญหาเกิดขึ้น เขาจะวาทภาพนิกถึงเป็น พี่ชายของเขาซึ่งถึงแก่กรรมไปแล้ว วิลลี่ปรารถนาที่จะพิสูจน์ว่าร่ำรวยอย่างเป็นผู้ซึ่งออกเกินทางฉจตุกับเสียงโชคตั้งแต่วิลลี่ยังเป็นเด็กเล็ก ๆ จนกระทั่งมีฐานะร่ำรวย วิลลี่ถือว่าเป็นเป็นผู้ซึ่งหลักแห่งความสำเร็จสำหรับเขา ฉะนั้น เมื่อมีปัญหาอะไรเกิดขึ้น วิลลี่จะคิดถึงเป็น โดยที่เขาสมมติได้เป็นเป็นที่ปรึกษาของเขา ซึ่งก็เป็นการโต้แย้งภายในใจของเขาเอง

... Why didn't I go to Alaska with my brother Ben that time! Ben! That man was a genius, that man was success incarnate! ...
(Ibid., p. 32)

ในชีวิตจริงของวิลลี่นั้น เขามีฐานะยากจน เขาต้องขอยืมเงินจากเพื่อนบ้านเพื่อเป็นค่าใช้จ่าย เป็นค่าผ่อนส่งสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ ในเมื่อสภาพชีวิตจริงของเขาห่างไกลจากความฝันของเขามาก ทำให้วิลลี่รู้สึกผิดหวัง

ด้วยความเชื่อมั่นว่าชีวิตจะประสบความสำเร็จได้ก็เพราะบุคลิกที่ดี มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักรักใคร่ของคนทั่วไป วิลลี่จึงตั้งความหวังไว้อย่างสูงส่งว่า บุตรชายของเขาจะต้องประสบความสำเร็จในชีวิตอย่างแน่นอน เพราะบุตรชายทั้งสองของเขามีบุคลิกดี วิลลี่ไม่มีความเชื่อว่าผลการศึกษาที่ดีจะทำให้คนประสบความสำเร็จในอนาคตได้ ดังที่เขาบอกกับบุตรชายทั้งสองว่า

... Bernard can get the best marks in school, y' understand, but when he gets out in the business world, y' understand you are going to be five times ahead of him. That's why I thank Almighty God you're both built like Adonises. Because the man who makes an appearance in the business world, the man who creates personal interest, is the man who gets ahead. Be liked and you will never want. You take me, for instance. I never have to

wait in line to see a buyer. 'Willy Loman is here!' That's all they have to know, and I go right through.
(Ibid., p. 25-26)

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บิฟ นูตรชาวนคนโตซึ่งวิลลี่รักและชื่นชมมากนั้น มีชื่อเสียงมากในขณะที่กำลังเล่นอยู่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา เพราะเขาเป็นดาวฟุตบอลดาวเด่นของโรงเรียน วิลลี่รักและหลงใหลในนุตรชาวนคนนั้น ฉะนั้นไม่ว่าบิฟจะทำอะไร แม้เป็นการกระทำที่ผิด วิลลี่ก็เห็นด้วย เช่น เมื่อตอนที่บิฟขโมยลูกฟุตบอลมาจากโรงเรียน วิลลี่ก็ไม่ว่ากล่าวตักเตือนบิฟ แต่กลับสนับสนุนการกระทำนั้น

Willy: ... he's gotta practise with a regulation ball, doesn't he? [to Biff]
Coach'll probably congratulate you on your initiative!
Biff: Oh, he keeps congratulating my initiative all the time, Pop.
Willy: That's because he likes you. If somebody else took that ball there'd be an uproar. ... (Ibid., p. 23)

และเมื่อเบอร์นาร์ดบอกว่าบิฟนี้เรียน วิลลี่จึงบอกได้เบอร์นาร์ดให้บิฟออกคำตอบตอนสอบด้วย เขากล่าวกับเบอร์นาร์ดว่า

You'll give him the answers!
(Ibid., p. 31)

วิลลี่มีความเชื่อว่า จะไม่มีอะไรที่ไม่ดีเกิดขึ้นกับบิฟได้ เพราะบิฟมีบุคลิกดี

There's nothing the matter with him' ...
He's got spirit, personality. ...
(Ibid.)

อย่างไรก็ดี วิลลี่ก็องปรสมกับความผิดหวังครั้งยิ่งใหญ่ครั้งหนึ่ง เมื่อบิฟออกไปทำงานแล้วไม่ประสบผลสำเร็จดังที่เขาคาดหวังเอาไว้ บิฟไม่เคยทำงาน

ที่ไหนได้นาน เขาต้องหนีออกจากงานเนื่องจากการขโมยเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเขา
เขากล่าวกับวิลลี่ว่า

I stole myself out of every good job
since high school'
(Ibid., p. 104)

แบบนั้นผู้ชายคนสุดท้ายของวิลลี่ก็ไม่ได้ประสบความสำเร็จในชีวิตมากนัก
เขาเป็นคนเจ้าชู้ หน้าตาการทำงานของเขาก็ไม่ดีเด่น เขาเป็นเพียงผู้ช่วยของผู้ช่วย
ผู้จัดการฝ่ายขายในห้างร้านแห่งหนึ่งเท่านั้น

อย่างไรก็ดี เมื่อใดที่ตระหนักว่าตนเองประสบความสำเร็จล้มเหลวในชีวิต วิลลี่ก็คิด
ฆ่าตัวตาย โดยให้เหตุผลว่าบิฟจะได้นำเงินประกันชีวิตของเขาไปเริ่มต้นชีวิตใหม่ ซึ่ง
จะดีกว่าเบอร์นาร์ดได้

... When the mail comes he'll be ahead of
Bernard again'
o (Ibid., p. 107)

ในที่สุด ความฝัน ความเชื่อถือในความเชื่อที่ผิด ๆ ของสังคมของวิลลี่
ชักนำความหายนะมาสู่ตนเอง นั่นก็คือ เขาคงฆ่าตัวตายเมื่อใดที่ตระหนักว่าเขา
ประสบความสำเร็จล้มเหลว เขาไม่อาจยืนหยัดต่อสู้ในสังคมที่มีการแข่งขันกันได้

ความหายนะที่เกิดขึ้นเนื่องจากความหลงใหลใฝ่ฝัน ความเชื่อถือใน
ความเชื่อที่ผิด ๆ ของสังคม นอกจากจะเกิดกับตัววิลลี่เองแล้วยังเกิดขึ้นกับครอบครัว
ของเขาด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผู้ชายทั้งสองของเขา

เพราะวิลลี่โกหกหลอกลวงว่าตนเป็นพนักงานเดินตลาดที่มีชื่อเสียง ผู้ชาย
ทั้งสองจึงให้ความรัก ความเคารพนับถือ และยกย่องเชามาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
บิฟนั้นรักและนับถือวิลลี่มาก ขณะที่เขาศึกษาอยู่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา และ
เขามีชื่อเสียงในด้านการกีฬา บิฟเตรียมพร้อมที่จะทำคะแนนในการแข่งขันฟุตบอล
ให้ได้เพื่อวิลลี่โดยเฉพาะ ทุกครั้งที่วิลลี่กลับบ้าน บิฟจะมีความสุขมาก แต่
ความรัก ความนับถือของบิฟที่มีต่อวิลลี่เกือบจะหมดสิ้นไปเมื่อบิฟพบว่าผู้ที่เขาหลงคิดว่า

เป็นผู้ที่น่าเคารพนับถือฉันไม่ก่อตรงต่อมารดาของเขา ซึ่งก็เป็นเหตุให้วิถีชีวิตของบิฟต้องเปลี่ยนแปรไปด้วย บิฟเลิกสมัครงานที่จะศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย ออกจากโรงเรียน หางานทำ แต่บิฟก็ต้องหนีออกจากงานเสมอ ๆ เพราะการขโมยของเล็ก ๆ น้อย ๆ ของเขา ซึ่งการขโมยของนี้เมื่อเขากระทำในวัยเด็ก วิลลีไม่เคยพูดว่ากล่าวเขาเลย แต่กลับสนับสนุนในการกระทำนั้น ๆ ประกอบกับการที่เขายกยออุปถัมภ์ว่าเป็นที่นิยมชมชอบของผู้อื่น เป็นผู้ที่มีความสามารถเหนือผู้อื่น ทำให้บิฟไม่มีความอดทนพอที่จะรับฟังคำสั่งจากใครได้ ถึงที่เขาบอกกับวิลลีว่า

And I never got anywhere because you blew me so full of hot air I could never stand taking orders from anybody'
(Ibid., p. 104)

ในที่สุด แม้จะมีอายุถึง ๓๔ ปีแล้วก็ตาม บิฟก็ยังเป็นคนที่ไม่มีงานทำเป็นหลักฐาน แม้ว่าในตอนหลังบิฟจะเข้าใจตนเอง และเขาได้พยายามชักนำให้วิลลีเข้าใจและรู้จักตนเองด้วย เขาก็ไม่สามารถที่จะดึงวิลลีออกมาจากโลกแห่งความหลงใหลใฝ่ฝันในความเชื่อถือที่ผิด ๆ ได้

ส่วนตอนนั้น แม้จะมีงานทำ แต่สิ่งที่เขาได้รับจากการปลุกฝังนิสัยของวิลลีทำให้เขาได้รับการถ่ายทอดความคิดของวิลลีอย่างเต็มที่ แสบปี้ก็จะอยู่ในโลกของความฝัน ความหลงผิด โดยที่จะไม่ยอมรับสภาพความเป็นจริง เขาจึงไม่มีความสุขในการหางาน

...Sometimes I want to just rip my clothes off in the middle of the store and outbox that goddam merchandise manager. I mean I can outbox, outrun, and outlift anybody in that store, and I have to take orders from those common, petty sons-of-bitches till I can't stand it anymore.

(Ibid., p. 18)

การดำเนินชีวิตด้วยความฝัน ความหลงผิดของวิลลีได้ทำลายทั้งตัวเขาเอง และบุตรชายอันเป็นที่รักของเขา และแม้แต่ลินคา ภรรยาที่รักเขาเป็นอย่างยิ่ง

ก็ได้รับผลกระทบกระเทือนจากความหลงผิดของเขาด้วย เพื่อเขาที่มีชีวิตอยู่นั้น ลินดา
ต้องทนทรานท่าทุกอย่างเพื่อเป็นการจูงใจให้เขา เธอคอยปรนเปรอประโลมใจเขา
เมื่อเขาแสดงความเหนื่อยหน่ายออกมา และเมื่อเขาคายไปแล้ว เธอก็ต้องตกอยู่ใน
ภาวะของความเศร้าโศก ความอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว แม้ว่าเธอจะได้เป็นอิสระจาก
ทุกสิ่งทุกอย่างก็ตาม

ตัวละคร

วิลลี โดแบน วิลลีเป็นพนักงานเดินตลาดชราอายุ ๖๓ ปี เขามีชีวิต
ความเป็นอยู่อยู่ภายใต้ความฝัน ความหลงผิด หลงใหลอยู่ในความเชื่อที่ผิด ๆ ของ
สังคม โดยไม่ยอมรับความจริง ซึ่งเป็นเหตุให้เขาต้องกลายเป็นคนบ้าเหว่ เหวง
เหนื่อยหน่าย ช่วยตัวเองและครอบครัวไม่ได้

ตอนเริ่มแรกนั้น วิลลีแสดงอาการเหินห่างเหนื่อยหน่ายออกมาโดยการกลับมา
บ้านโดยที่กินดื่มได้ขาดหาย ซึ่งอันที่จริงแล้วเขากวจะไปหาหน้าตาของเขาใน
บอสตัน เมื่อเขากลับมาถึงบ้าน เขามองกับลินดาว่า

I'm tired to the death. ... I couldn't
make it. I just couldn't make it, Linda.
(Ibid., p. 8)

วิลลีรู้สึกเหินห่างเหนื่อยหน่ายเกินกว่าที่จะขับรถไปทำงานได้ เมื่อเขา
ขับรถไป รถจะแล่นออกสู่ไหล่ถนนเสมอ ความเหินห่างเหนื่อยหน่ายของวิลลีทำให้
สภาวะทางจิตและอารมณ์ของเขาไม่คงที่ เมื่อเขากลับมาบ้าน ก็มักเกี่ยวข้องกับเรื่อง
เล็ก ๆ น้อย ๆ กับลินดา เช่น เขาบ่นเกี่ยวกับเรื่องเนยแข็ง หน้าต่าง ถัก
อพาร์ทเมนต์ที่ก่อสร้างขึ้นมาเสมอ ๆ และเมื่อเขากล่าวถึงบิฟในคอนกรีต เขา
กล่าวว่า

Biff is a lazy bum'
(Ibid., p. 11)

แต่ก่อนเขาได้ไปงานชัก เขากลับมาล่าวถึงบิฟว่า

There's one thing about Biff - he's not lazy.
(Ibid., p. 11)

หรือเมื่อเขาเพิ่งกลับมาถึงบ้านใหม่ ๆ เขามองก็ยิ่งคิดว่าเขาชั่ว
ในกระบวนกลาง

... I opened the windshield and just let
the warm air bathe over me.
(Ibid., p. 9)

แต่เมื่อจินตนาการเขาถึงรถเล่น ในกระบวนบ้าง เขากลับล่าวว่า

Willy: No, the windshields don't open on
the new cars.
Linda: But you opened it today.
Willy: Me? I didn't. ...
(Ibid., p. 13)

ซึ่งก็เป็นธรรมดาที่คนซึ่งตกอยู่ในสภาวะเช่นวิลลีจะมีอารมณ์เปลี่ยนแปลง ไม่คงที่เช่นนั้น
วิลลีนั่นไม่มีความถูกต้องต่อภรรยา เขามองก็ยิ่งคิดว่าเขามีความสำคัญ
ต่อเธอมาก

You're my foundation and my support,
Linda.
(Ibid.)

แต่เมื่อเขาไปที่อื่น เขาก็มีผู้หญิงอื่น ดังจะเห็นได้จากภาพที่สะท้อนอีกที่ที่เกิดขึ้นใน
มโนภาพของวิลลีเกี่ยวกับผู้หญิงที่อยู่ในโรงแรมกับเขาในบอสตัน และเขาได้ให้
ถุงเท้ายาวแก่ผู้หญิงคนนั้นไปแทนที่เขาจะนำไปให้จินดา ซึ่งความไม่ถูกต้องต่อภรรยา
ก็จะเห็นได้จากผู้ขายทั่ว ๆ ไปในสังคม

วิลลีพิจารณาวิชาครูผู้อื่น ซึ่งจะได้วัดใจมากเมื่อเขากล่าวถึงชาร์ลีย์
หรือเมื่อเขาอยู่กับชาร์ลีย์ วิลลีนั่นพิจารณาวิชาและครูชาร์ลีย์และเบอร์นาร์ด เขา

ไม่ฝันที่จะมีกิจการที่ใหญ่โตกว่าของชาร์ลีย์ได้ ทั้ง ๆ ที่ในความเป็นจริงแล้ว เขามีฐานะยากจนกว่าชาร์ลีย์มาก เขาต้องยืมเงินจากชาร์ลีย์ทุกสัปดาห์ และเขาไม่ยอมรับความจริงที่ว่าเขาไม่มีโอกาสที่จะประสบความสำเร็จเช่นนั้นได้ในเมื่อเขาอยู่ในโลกของความหลังผิด เขากล่าวกับบุตรชายของเขาว่า

Willy: Don't say? Tell you a secret, boys. Don't breathe it to a soul. Someday I'll have my own business, and I'll never have to leave home any more.
Happy: Like Uncle Charley, heh?
Willy: Bigger than Uncle Charley! Because Charley is not-liked. He's liked, but he's not-well liked.
(Ibid., p. 23)

วิลลี่ถูกชาร์ลีย์ เช่น เมื่อเขาถูกโอ้อวดให้ชาร์ลีย์ฟังถึงเรื่องที่เขาคาดหมายในท้องนึ่งเล่นเอง ชาร์ลีย์บอกวิลลี่ว่าเขาทำไม่เป็น วิลลี่ก็กล่าวว่า

A man who can't handle tools is not a man.
You're disgusting.
(Ibid., p. 34)

และเมื่อชาร์ลีย์เสนองานในสำนักงานของเขาให้วิลลี่ทำ วิลลี่ก็ปฏิเสธด้วยความโกรธ ส่วนกับเบอร์นาร์คนั้น วิลลี่เปรียบเทียบเบอร์นาร์คกับบุตรชายของเขาเองว่าเบอร์นาร์คจะไม่วันก้าวหน้าในโลกธุรกิจ แม้ว่าเขาจะเรียนดีก็ตาม แต่ในที่สุดเบอร์นาร์คก็เป็นหนายความที่ประสบความสำเร็จก้าวหน้าในหน้าที่การงาน ส่วนมีฟบุตรชายของเขานั้นไม่มีงานทำเป็นหลักฐาน และแอบไปบุตรชายอีกคนหนึ่งนั้น แม้จะมีงานทำก็ไม่ใช่งานที่ดีเค้นหรือมีความสำคัญมากนัก ซึ่งก็เป็นผลจากการที่เขาพบว่าสั่งสอนบุตร พยายามปลูกฝังความึกที่ว่าความสำเร็จขึ้นอยู่กับบุคลิกของคน

... It's not what you say, it's how you say it — because personality always wins the day.

(Ibid., p. 51)

และเพราะเขาพร่ายกย่องบุตรชายมากเกินไป จนกระทั่งกลายเป็นคนที่ไม่ยอมอ่อนข้อ
ใต้อะไร จึงเป็นอุปสรรคในการทำงาน อย่างไรก็ตาม วิลลีก็ฝันเสมอว่าบุตรชาย
ของเขาจะประสบความสำเร็จ ซึ่งก็เป็นธรรมดาที่บิดาจะเฝ้ามองเห็นความสำเร็จ
ของบุตร

... God Almighty, he'll be great yet. A
star like that, magnificent, can never
really fade away!
(Ibid., p. 54)

สังคมสมัยใหม่ทำให้วิลลีต้องประสบความล้มเหลวในชีวิตในด้านต่าง ๆ กัน
หลายประการ เช่น ในด้านหน้าที่การงาน ความเฝ้ามองที่จะเป็นเงาของที่ดิน ความฝัน
ที่จะได้เป็นบิพและแอบปีกาเนินธุรกิจด้วยกัน และหน้าที่ของการเป็นบิดา

ในด้านหน้าที่การงานนั้น วิลลีเป็นพนักงานเคาน์เตอร์ที่ไม่มีประสิทธิภาพ
เขาทำงานมานานแล้ว แต่ยังต้องทำงานเหมือนกับพนักงานใหม่ ๆ ที่มีรายได้จาก
เปอร์เซ็นต์การขาย ความเมื่อยล้าทำให้เขาไม่ปรารถนาที่จะเดินทางเร็ววันอีก
ต่อไป เขาปรารถนาที่จะทำงานในสำนักงานใหญ่ในนิวยอร์ก ซึ่งเขาคิดว่าน่าจะ
เป็นไปได้ เพราะนายจ้างคนปัจจุบันก็เป็นบุตรชายของนายจ้างคนก่อนซึ่งวิลลีกล่าวว่า
มีความสนิทสนมกับเขามาก แต่เมื่อเขาไปพบกับโฮเวิร์ด นายจ้างคนปัจจุบัน เขา
ก็ต้องพบกับความผิดหวังและถูกไล่ออกจากงาน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความไม่มี
ประสิทธิภาพในการหางานของวิลลีด้วย

วิลลีมีความเฝ้ามองที่มีที่ดินสักแปลงหนึ่งในชนบท ซึ่งเป็นที่ที่เขาสามารถใช้
เวลาได้เป็นประโยชน์ เขาสามารถที่จะสร้างอะไรด้วยตนเอง เขามองกับดินคา
ว่า

You wait, kid, before it's all over
we're gonna get a little place out in
the country, and I'll raise some veget-
ables, a couple of chickens. ...
(Ibid., p. 56)

วิลลี่ไม่ชอบที่วิลลี่ในเมือง และความเจริญสมัยใหม่ซึ่งมาทำลายธรรมชาติซึ่งมีความสวยงามสดชื่นในอก็คือ

The street is lined with cars. There's not a breath of fresh air in the neighbourhood. The grass don't grow anymore, you can't raise a carrot in the backyard. They should've had a law against apartment houses. Remember those two beautiful elm trees out there? When I and Biff hung the swing between them?

... More and more I think of those days, Linda. This time of year it was lilac and wistaria. And then the peonies would come out, and the daffodils. ...

... There's more people! That's what's ruining this country! Population is getting out of control. The competition is maddening. ...

(Ibid., p. 12)

แต่ความฝันของวิลลี่ที่จะมีที่ดินเป็นของตนเองก็ไม่สามารถเป็นความจริงได้ เพราะเขายังคงมีความเชื่อมั่นในความเชื่อของสังคมสมัยใหม่ซึ่งชักนำเขาไปสู่ความหายนะในเวลาต่อมา

ความคืนต้นยีนส์ที่สองพี่น้อง บิฟและแฮมป์จะเริ่มดำเนินธุรกิจด้วยกันของวิลลี่ก็หมดสิ้นไปด้วยเมื่อบิฟไปพบอดีตนายจ้างเพื่อขอความช่วยเหลือ แต่บิฟผิดหวังกลับมา วิลลี่จึงต้องประสบกับความผิดหวังไปด้วย

ส่วนในค่าน้ำหนักของการเป็นบิดานั้น แม้ว่าเขามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะให้บุตรชายทั้งสองประสบความสำเร็จ วิลลี่ก็ประสบความล้มเหลวเพราะเขาเลี้ยงบุตรด้วยวิธีการที่ผิด ๆ เช่น การสนับสนุนให้บุตรชายขโมยของ

... Boys! Go right over to where they're building the apartment house and get some sand. We're gonna rebuild the entire front stoop right now! Watch this, Ben!

(Ibid., p. 39)

นอกจากจะสนับสนุนให้บุตรชายขโมยของแล้ว วิลลี่ยังสนับสนุนให้บุตรเป็น
คนโกหก เช่น ตอนที่ไปขอความช่วยเหลือจากโกลิเวอร์ เขามองกับบิฟว่า

Tell him you were in the business in the
west. Not farm work.

(Ibid., p. 53)

วิลลี่เป็นคนที่อยู่ในโลกของความหลงผิดและใฝ่สูง เขาถ่ายทอดความคิดนี้
ให้บุตรมองเขากาย เมื่อบิฟจะไปพบโกลิเวอร์ เขาสั่งบิฟว่า

And if anything falls off the desk while
you're talking to him — like a package
or something — don't you pick it up.
They have office boys for that.

...
And don't undersell yourself. No less
than fifteen thousand dollars.

...
Because you got a greatness in you, Biff,
remember that. You got all kinds a
greatness. ...

(Ibid)

ในตอนแรก ๆ นั้น วิลลี่ชื่นชมในการกระทำของบุตรชายมาก โดยเฉพาะ
อย่างยิ่งการกระทำของบิฟ แต่ภายหลังที่บิฟไปพบเขาที่บอสตัน และพบว่าเขาอยู่กับ
ผู้หญิงอื่นในห้องพักในโรงแรม วิลลี่เริ่มมีความรู้สึกจะอาายแค้นใจ และคิดว่าบิฟทำอะไร
ในระยะหลัง ๆ นั้น เป็นการกระทำที่เขาย่ำแย่ด่างดงถูกเขาทั้งสิ้น เขามองบิฟว่า

Why do you always insult me?

(Ibid., p. 49)

You rotten little louse' Are you spiting
me?

(Ibid., p. 89)

แม้เมื่อบิฟพยายามพูดให้เขายอมรับสภาพความเป็นจริง เขาก็คิดว่าบิฟถูกเขาย่ำ
เขา และเขาก็ยึดมั่นในความหลงผิดโดยที่ไม่ยอมรับความจริงเลย เขากล่าวซ้ำว่า

I am not a dime a dozen! I am Wrilly
Loman. ...

(Ibid., p. 105)

วิลลี่พยายามอย่างยิ่งที่จะทำให้ความหลงผิดของเขาเป็นผลสำเร็จ แม้บิฟจะบอกเขาว่าเขาไม่ประสบผลสำเร็จในการไปพบกับโอดิเวอร์ เขาก็ยังปรารถนาที่จะรับฟังเฉพาะความสำเร็จเท่านั้น เพราะเขาหวังว่าลินดาจะได้มีความสุขบ้าง วิลลี่ทราบดีว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา ลินดาต้องทนทรมานกับความลำบากยากจนและความผิดหวัง เมื่อเขาถูกไล่ออกจากงาน เขาบอกกับบิฟว่า

I was fired, and I'm looking for a little
good news to tell your mother, because the
woman has waited and the woman has
suffered. ...

(Ibid., p. 84)

ในที่สุดวิลลี่ก็คิดฆ่าตัวตาย ก่อนที่เขาจะฆ่าตัวตายนั้น เขาก็มีความขัดแย้งขึ้นในใจโดยที่เขาเฝ้าภาวนาให้เป็นเป็นคู่ไต้แย้งของเขา เขาบอกกับบิฟว่า

... 'Cause she's suffered, Ben, the woman
has suffered. ...

(Ibid., p. 99)

วิลลี่อ้างเหตุผลในการที่จะฆ่าตัวตายว่าเขาปรารถนาจะให้ลินดามีความสุขบ้าง และบิฟจะได้เริ่มต้นชีวิตใหม่ซึ่งจะได้ดีเกินกว่าเบอร์นาร์ค ขณะเดียวกันเขาก็ปรารถนาที่จะได้รับความรัก ความนับถือจากบิฟกลับคืนมาอีกเมื่อบิฟได้รับเงินประกันชีวิต และได้เห็นพิธีฝังศพอันยิ่งใหญ่ของเขา

... Because he thinks I'm nothing, see,
and so he spites me. But the funeral —
... Ben, that funeral will be massive!
They'll come from Maine, Massachusetts,
Vermont, New Hampshire! All the old-timers
with the strange licence plates — that
boy will be thunder struck, Ben, because
he never realized — I am known! Rhode
Island, New York, New Jersey — I am

known, Ben, and he'll see it with his eyes
once and for all. He'll see what I am,
Ben' He's in for a shock, that boy!
(Ibid., p. 100)

Oh, Ben, how do we get back to all the
great times? Used to be so full of light,
and comradeship, the sleigh-riding in
winter, and the ruddiness on his cheeks.
And always some kind of good news coming
up, always something nice coming up ahead.
And never even let me carry the valises in
the house, and simonizing, simonizing that
little red car! Why, why can't I give him
something and not have him hate me?
(Ibid., p. 101)

ในที่สุด วิลลี่ก็ฆ่าตัวตาย ซึ่งเหตุผลที่แท้จริงในการฆ่าตัวตายของเขาก็คือ เขา
ได้ตระหนักว่าเขาประสบความล้มเหลวในชีวิต เขาได้พยายามฆ่าตัวตายหลายครั้งแล้ว
และพิธีฝังศพของเขานั้นก็มีได้ใหญ่โตดังที่เขาคาดหวังเอาไว้ ไม่มีใครมาร่วมในพิธีฝังศพ
ของเขาเลยนอกจากสมาชิกในครอบครัวของเขา ชาร์ลลีย์ และเบอร์นาร์ด ส่วน
ความหวังที่จะให้บิฟได้รับเงินประกันชีวิตนั้นก็เป็นไปไม่ได้ เพราะเหตุว่าทางบริษัท
ประกันชีวิตจะไม่จ่ายเงินให้ในกรณีที่เป็นการฆ่าตัวตาย

วิลลี่ก็เป็นเสมือนคนอเมริกันอีกหลายคนที่ตกเป็นเหยื่อความคิดของสังคมสมัยใหม่
จนกระทั่งต้องประสบความล้มเหลวในชีวิต เมื่อไม่อาจยืนหยัดต่อสู้ในสังคมนั้นได้อีกต่อไป
ก็แก้ปัญหาด้วยการฆ่าตัวตาย

บิฟ โลแมน บิฟเป็นคนที่รูปร่างสง่างาม และมีเสน่ห์ ในระยะหลัง ๆ มานี้
ดูเหมือนว่าความมั่นใจในตนเองของเขาจะลดน้อยลง เพราะแม้ว่าเขาจะมีอายุถึง ๓๔ ปี
แล้วก็ตาม เขาก็ยังไม่ประสบความสำเร็จในด้านหน้าที่การงาน เขายังเป็นคนที่ล่องลอย
ไม่มีงานทำเป็นหลักฐาน

เมื่อครั้งบิฟยังเป็นนักเรียนในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา นั้น บิฟเป็นบุตรชายที่
วิลลี่รักและชื่นชมในความสามารถมาก เพราะบิฟเป็นนักกีฬาฟุตบอลดีเด่นของโรงเรียน

บิฟเองก็รักและศรัทธาในตัวของบิคามาก เช่น เมื่อวิลลี่กลับมาบ้าน เขาจะหักท่ายและ
ถามทันทีว่า

Where'd you go this time, Dad? Gee we were
lonesome for you.
(Ibid., p. 23)

Gee, I'd love to go with you sometime,
Dad.
(Ibid., p. 24)

หรือแม้จะมีเพื่อนในวัยเดียวกันมากมาย เมื่อวิลลี่กลับมาบ้าน บิฟก็กล่าวว่า

Ah, when Pop comes home they can wait!
(Ibid., p. 26)

และเมื่อเขาเล่นฟุตบอล เขาจะไม่รู้สึกตื่นเต้นหากกดัลเลย์ถ้าหากมีวิลลี่อยู่ด้วย เขาจะ
ทำคะแนนในการแข่งขันเพื่อวิลลี่โดยเฉพาะ

I got it, Pop. And remember, pal, when I
take off my helmet, that touchdown is for
you.
(Ibid., p. 69)

ในวัยเด็กนั้น บิฟรับเอาแนวความคิดมาจากวิลลี่มาก เขาเลียนแบบการกระทำ
ของวิลลี่ เช่น เมื่อเขากล่าวถึงเบอร์นาร์ค เขาก็จะพูดเช่นเดียวกับที่วิลลี่พูดถึงชาร์ลีย์ว่า

He's liked, but he's not well liked.
(Ibid., p. 25)

บิฟไม่สนใจในการเรียนมากนัก เพราะคิดว่าตนเองจะไม่มีโอกาสสอบตกเพราะ
ยึดมั่นในคำสอนของวิลลี่ที่ว่า การมีบุคลิกดี มีเสน่ห์ มีชื่อเสียง จะทำให้ประสบความสำเร็จ
แต่ในที่สุด เพราะความที่ไม่สนใจในการเรียน บิฟจึงสอบตกในวิชาคณิตศาสตร์ แต่บิฟก็
คิดว่าบุคลิกและความมีชื่อเสียงของวิลลี่จะช่วยเขาได้ บิฟจึงไปหาวิลลี่ที่บอสตันและบอก
กับวิลลี่ว่า

... Because if he saw the kind of man you are, and you just talked to him in your way, I'm sure he'd come through for me. ...
(Ibid., p. 93)

แต่เมื่อพบปะกันในห้องพักของวิลสันนั้น มีผู้หญิงอื่นที่มีใ้มารดาของเขาอยู่ด้วย เขา มองดูผู้หญิงคนนั้นด้วยความตกใจและงงเง้ง และเมื่อวิลสันให้ของขวัญคือถุงเท้ายาวแก่หญิง คนนั้นไป ซึ่งบิฟคิดว่าถุงเท้า นั้นควรจะเป็นของมารดาของเขาอย่างยิ่ง เพราะสินค้าต้อง ซ่อมถุงเท้าเก่า ๆ ไซ้ บิฟเสียใจมาก เขาร้องไห้ และโกรธวิลสันมาก

You-you gave her Mama's stockings!
...
Don't touch me, you — liar!
...
You fake! You phony little fake! You fake!
(Ibid., p. 95)

ด้วยเหตุนี้จึงกล่าวบิฟจึงเลิกล้มความคิดที่จะไปเรียนสอบแก้ตัววิชาคณิตศาสตร์ ซึ่งถ้าเขาไปเรียนเพื่อสอบแก้ตัวใหม่ เขาก็จะได้มีโอกาสเข้าศึกษาต่อในมหาวิทยาลัย แต่เขาคัดสินใจออกจากโรงเรียน ไปหางานทำเป็นพนักงานห่อและส่งของ แต่ด้วย ความฉันทัน ความหลงผิดที่ได้รับจากวิลสัน เขาจึงหลอกตัวเองและคนอื่น ๆ ว่าเขาเป็น พนักงานเดินตลาด ซึ่งความจริงนี้เปิดเผยขึ้นหลังจากที่บิฟเริ่มสำรวจตัวเอง และรู้จัก ตัวเอง เข้าใจตนเองดีขึ้น

... How the hell did I ever get the idea I was a salesman there? I even believed myself that I'd been a salesman for him! And then he gave me one look and — I realized what a ridiculous lie my whole life has been. We've been talking in a dream for fifteen years. I was a shipping clerk.
(Ibid., p. 82)

เมื่อบิฟออกไปหางานนั้น เขาไม่ประสบความสำเร็จในหน้าที่การงานดังที่วิลสัน กาดหวังเอาไว้ เขาขายของเล็ก ๆ น้อย ๆ จากนายจ้างและหนีออกจากงานก่อนที่จะ

ถูกไล่ออก และครั้งหนึ่งเขาถูกจากกเนื่องจากการขโมยของเขา ซึ่งเขาเพิ่งบอกกับวิลลี่
ในภายหลัง เมื่อเขาพยายามจะพูดให้วิลลี่ยอมรับความจริง

You know why I had no address for three months? I stole a suit in Kansas City and I was in jail.

(Ibid., p. 104)

ในวัยเด็กนั้น เมื่อบิฟและแฮบบี่ขโมยของมา วิลลี่มีความพอใจในการกระทำของเขา เพราะสิ่งแวกล้อมในอก็คืออิทธิพลต่อเขามาก บิฟจึงไม่ประสบความสำเร็จในการทำงาน

นอกจากนี้ บิฟยังไม่มีความอดทนพอที่จะออกไปเผชิญกับความเจริญก้าวหน้าและการแข่งขันกันในสังคมสมัยใหม่ได้ ซึ่งก็เป็นผลจากการอบรมเลี้ยงดูสั่งสอนของวิลลี่เช่นกัน

... And it's a measly manner of existence. To get on that subway on the hot mornings in summer. To devote your whole life to keeping stock, or making phone calls, or selling or buying. To suffer fifty weeks of the year for the sake of a two-week vacation, when all you really desire is to be outdoors, with your shirt off. And always to have to get ahead of the next fella. And still — that's how you build a future.

(Ibid., p. 16)

ในภายหลังบิฟเข้าใจดีว่าคนอย่างเขาและวิลลี่ควรจะทำงานอย่างไรจึงจะเหมาะสม เขาไม่เหมาะที่จะอยู่ในสังคมในเมือง เขาเข้าใจดีว่าเขาจะประสบความสำเร็จในชีวิตได้อย่างไร เขาก็คิดว่าเขาควรจะได้ทำงานตามความถนัดของเขา ก็คือการใช้กำลัง การทำงานกลางแจ้ง หรือทำงานในท้องทุ่งนา

...They've laughed at Dad for years, and you know why? Because we don't belong in this nuthouse of a city! We should be mixing cement on some open plain, or — or carpenters. ...

(Ibid., p. 48)

อันที่จริงแล้ว บิลมีความใฝ่ฝันที่จะทำงานอิสระกลางแจ้งเช่นเดียวกับความคิดของ วิลลี่ เช่น เมื่อเขาสนทนากับแซมบี้เกี่ยวกับเรื่องที่จะเริ่มกิจการงานด้วยกัน เขานอกกับ แซมบี้ว่า

... maybe we could buy a ranch. Raise cattle, use our muscles. Men built like we are should be working out in the open.
(Ibid., p. 17)

เขาคิดถึงเมื่อครั้งเขาไปทำงานที่ในท้องทุ่งนา เขารู้สึกมีความประทับใจในการทำงาน ครั้งนั้นมาก

... In Nebraska when I herded cattle, and the Dakotas, and Arizona, and now in Texas. It's why I came home now, I guess, because I realized it. This farm I work on, it's spring there now, see? And they've got about fifteen new colts. There's nothing more inspiring or — beautiful than the sight of a mare and a new colt. And it's cool there now, see?
(Ibid., p. 16)

หลังจากที่ท่องเที่ยวไปทำงานหลายแห่งโดยที่ไม่ได้พบกับความสำเร็จแล้ว บิลก็กลับบ้าน เมื่อกลับมาได้เห็นสภาพของวิลลี่ เขาเริ่มมีความกังวลเกี่ยวกับตัววิลลี่ และเมื่อลินคาขอร้องให้เขาช่วยเหลือวิลลี่ เพราะเขาคนเดียวก่อนหน้านี้จะช่วยได้ บิลก็แสดงคุณธรรมที่อยู่ในจิตใจของเขาออกมา เขาพร้อมที่จะช่วยเหลือวิลลี่ด้วยการที่จะกระทำตนไปตามภาพพจน์ที่วิลลี่ปรารถนา แม้ว่าเขาจะไม่ชอบชีวิตในเมือง เขานอกกับลินคาว่า

I hate this city and I'll stay here. ...
(Ibid., p. 45)

... But now I'll stay, and I swear to you, I'll apply myself. ...
(Ibid., p. 47)

แล้วบ๊อฟก็ตัดสินใจไปพบโอลิเวอร์ อธิการยั่วของเขา เพื่อขอความช่วยเหลือทางการเงินในการดำเนินกิจการ "ฟีน้องโลแมน" แต่เมื่อเขาได้พบกับโอลิเวอร์ เขาจึงได้ตระหนักว่าเขาไม่ได้เป็นคนที่มีชื่อเสียงเป็นที่ชอบพอของโอลิเวอร์ เขาเป็นเพียงพนักงานห่อและส่งของเท่านั้น ในที่สุด เขาก็ยอมรับสภาพความเป็นจริงของเขา และก็ขอร้องให้แสบช่วยอธิบายให้วิลลีย์ยอมรับสภาพความเป็นจริงของเขาด้วย

Hap, he's got to understand that I'm not the man somebody lends that kind of money to. ...
(Ibid., p. 83)

The man don't know who we are! The man is gonna know! ...
(Ibid., p. 104)

บ๊อฟพยายามพูดให้วิลลีย์ยอมรับสภาพความเป็นจริง เพราะเท่าที่ผ่านมาทุกคนอยู่ด้วยกันด้วยความหลงผิดและการโกหกหลอกลวง

Let's hold on to the facts tonight, Pop. We're not going to get anywhere bullin' around. I was a shipping clerk.
(Ibid., p. 84)

... We never told the Truth for ten minutes in this house!
(Ibid., p. 104)

บ๊อฟพยายามบอกให้วิลลีย์ยอมรับความจริงเกี่ยวกับตัวเขา

Pop! I'm a dime a dozen, and so are you!
Pop, I'm nothing! I'm nothing, Pop. ...
(Ibid., p. 105)

แต่วิลลีย์ไม่ยอมรับความจริง เขายังคงยึดมั่นที่จะอยู่ในโลกของความหลงผิดนั้น แม้บ๊อฟจะพร่ำขอร้องว่า

... Will you take that phony dream and burn
it before something happens?
(Ibid., p. 106)

บิฟก็รู้สึกเสียใจในการกระทำของคนที่ทอดทิ้งให้วิลลีอยู่ตามลำพังในภัตตาคาร
เขาสารภาพกับมารดาว่าเขาเป็นเพียง "The scum of the earth" เท่านั้น
เมื่อหมดสิ้นความหวังที่จะหาให้วิลลียอมรับความจริงได้ บิฟก็ร้องไห้และกอดวิลลีไว้
เขาเข้าใจวิลลีได้ดีว่า

He had the wrong dreams. All, all wrong.
(Ibid., p. 110)

แฮนนี่ โจแมน แฮนนี่มีรูปร่างสูงใหญ่ เขามีอายุ ๓๒ ปีแล้ว เป็นคนเจ้าชู้
เขาเป็นผู้รับเอาแนวความคิดของบิคาไว้โดยที่ไม่ยอมเปลี่ยนแปลง ไม่ยอมรับสภาพความจริง
เขายึดมั่นว่าความสำเร็จของเขานั้นขึ้นอยู่กับฝีมือพาร์ทเมนต์ที่เป็นของตัวเอง มีรถ และ
ผู้หญิงมากมายหลายคน แฮนนี่มีงานทำแล้ว เขาเช่าอพาร์ทเมนต์อยู่คนเดียว นาน ๆ
ครั้งเขาจึงจะไปเยี่ยมบิดามารดาที่บ้าน

ในวัยเด็กนั้น แฮนนี่ต้องเป็นรองบิฟมาตลอดเวลา แม้แต่ความรักที่ได้รับจากบิคา
วิลลีมักจะพูดถึงเฉพาะบิฟเสมอ และไม่ว่าบุตรชายทั้งสองจะทำอะไร วิลลีจะต้องยกย่อง
ชมเชยบิฟ

... Happy, use newspaper on the windows,
it's the easiest thing. Show him how to do
it, Biff' ...
(Ibid., p. 21)

แฮนนี่ทราบดีว่าเขาไม่เป็นที่สนใจของบิคาเช่นบิฟ เขาจึงมักจะเรียกร้อง
ความสนใจจากเขาเสมอ แต่ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ

I'm losing weight, you notice, Pop?
(Ibid., p. 22)

I'm getting married, Pop, don't forget it.
I'm changing everything. I'm gonna run
that department before the year is up.
(Ibid., p. 106)

ผู้
อื่น

แฮปนี่นำเอาแนวความคิดจากวิลลี่ไปใช้จริง ๆ เขาเป็นคนที่ใฝ่สูง และชอบถูก

See, Biff, everybody around me is so false
that I'm constantly lowering my ideals. ...
(Ibid., p. 18)

แฮปนี่ใฝ่ฝันที่จะเป็นเจ้าของกิจการห้างร้านเพื่อที่จะแสดงว่าแฮปนี่ โลแมนนั้น
สามารถที่จะยกฐานะตนเองได้เหมือนกัน เขากล่าวกับบิฟว่า

I gotta show some of those pompous, self-
important executives over there that Hap
Loman can make the grade. I want to walk
into the store the way he walks in. ...
(Ibid., p. 18)

และในขณะนี้ ในขณะที่เขาเป็นผู้ช่วยของผู้ช่วยผู้จัดการในห้างร้านนั้น เขาใฝ่ฝันที่จะได้เป็น
ผู้จัดการมาก \

All I can do now is wait for the merchandise
manager to die. And suppose I get to be
merchandise manager? He's a good friend of
mine, and he just built a terrific estate on
Long Island. And he lived there about two
months and sold it, and now he's building
another one. He can't enjoy it once it's
finished. And I know that's just what I
would do. I don't know what the hell I'm
workin' for. Sometimes I sit in my apart-
ment — all alone. And I think of the rent
I'm paying. And it's crazy. But then, it's
what I always wanted. My own apartment, a
car and plenty of women. And still, god-
dammit, I'm lonely.
(Ibid., p. 17)

แฮปปี้ไปพอใจในสภาพความเป็นอยู่ที่แท้จริงของเขา เขาไม่มีความสุขในหน้าที่การงานเลย เมื่อบิฟชวนเขาไปทำงานทางตะวันตกด้วยกัน เพื่อความมีชื่อเสียงของ "โลแมน" แฮปปี้ยินดีที่จะไปด้วย แต่เมื่อบิฟบอกเขาว่าทั้งสองไม่ได้ถูกเลี้ยงมาให้เห็นแก่เงิน แฮปปี้ก็ถามบิฟทันทีว่า

The only thing is — what can you make out there?

(Ibid., p. 18)

เพราะอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมในอดีต ทำให้แฮปปี้อยู่ในโลกของการหลอกลวง ความหลงผิดเช่นเดียวกับบิฟ แฮปปี้ชอบโกหก หรือพูดในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับความเป็นจริง เช่น เมื่อเขาเกี้ยวหญิงโสเภณีในภัตตาคาร เขาบอกกับเธอว่าบิฟ พี่ชายของเขาเป็นเจ้าของฟาร์มเลี้ยงวัวที่ิ่งใหญ่ และเมื่อบิฟประสบความสำเร็จจากการได้พบกับโอลิเวอร์ และบิฟอร้องให้เขาช่วยอธิบายให้วิลลียอมรับความจริง แฮปปี้กลับยุแหย่ให้บิฟโกหกวิลลีย

Happy: Say you got a lunch date with Oliver tomorrow.

Biff: So what do I do tomorrow?

Happy: You leave the house tomorrow and come back at night and say Oliver is thinking it over. And he thinks it over for a couple of weeks, and gradually it fades away and nobody's the worse.

(Ibid., p. 83)

เมื่อวิลลียเข้ามาในภัตตาคารและถามถึงผลการไปพบกับโอลิเวอร์ด้วยความหวังว่าบิฟจะประสบผลสำเร็จ คือ โอลิเวอร์ให้การต้อนรับเป็นอย่างดี แฮปปี้รีบโกหกทันทีว่าเป็นความจริง

Sure, Pop, sure!

(Ibid., p. 85)

เมื่อแฮปปี้ชวนหญิงโสเภณีทั้งสองตามบิฟออกไปข้างนอก เขาโกหกเธอว่าวิลลียไม่ใช่บิฟของเธอ เขาบอกทั้งวิลลียให้อยู่ในภัตตาคารตามลาพัง

No, that's not my father. He's just a guy.
Come on, we'll catch Biff, and, honey, we're
going to paint this town!
(Ibid., p. 91)

แบบนี้อยู่ในโลกของการหลงผิดเช่นเดียวกับนิคา โดยไม่ยอมพิจารณาถึง
ความเป็นจริงเลย เมื่อมีใครกล่าวว่าพวกเขาไม่เคยพูดความจริงกัน แสบปี้รีบกล่าวตอบ
ทันทีว่า

We always told the truth!
(Ibid., p. 104)

และเมื่อวิลลี่มาตัวตายแล้ว แสบปี้ก็กล่าวกับบิฟว่า

All right, boy. I'm gonna show you and
everybody else that Willy Loman did not die
in vain. He had a good dream. It's the
only dream you can have — to come out
number-one man. He fought it out here, and
this is where I'm gonna win it for him.
(Ibid., p. 111)

แสบปี้เป็นคนที่ไม่เห็นใจคนอื่น เขาถูกใจอวดถึงการทำลายผู้หญิงซึ่งมีคู่หมั้นแล้ว
และกำลังจะแต่งงานในไม่ช้าด้วยความภูมิใจ และเขามักจะคุยอวดเกี่ยวกับความ-
กล้าหาญ ความสามารถในเรื่องผู้หญิงของเขา

Happy: ... That girl Charlotte I was with
tonight is engaged to be married in five
weeks.

Biff: ... No kiddin'!

Happy: Sure, the guy's in line for the vice-
presidency of the store. I don't know
what gets into me, maybe I just have an
over-developed sense of competition or
something, but I went and ruined her,
and furthermore I can't get rid of her.
And he's the third executive I've done
that to. ...

(Ibid., p. 19)

แม้แต่กับวิลลี บิก้าของเขาเอง แอมบี้ไม่ค่อยจะเห็นใจนัก จะเห็นได้จากการที่เขารีบร้อนชวนหญิงโสเภณีตามบิลออกไปจากภัตตาคารแทนที่จะอยู่ดูแลวิลลี และการที่เขาปฏิเสธว่าคลีมีซ์บิก้าของเขา และเมื่อกลับไปถึงบ้านในคืนนั้น ลินคาคูตัวว่ากล่าวบุตรชายทั้งสองที่ทอดทิ้งวิลลีให้อยู่ตามลำพัง แอมบี้ก็ไม่สนใจวิลลี กลับชวนบิลเลี้ยงขึ้นไปข้างบน เขาโกหกลินคากว่าวิลลีมีความสุขในการรับประทานอาหารเย็นกับพวกเขามาก

But, Mom, he had a great time with us. ...
(Ibid., p. 98)

การกระทำของแอมบี้ต่อวิลลีสะท้อนให้เห็นถึงการกระทำของวิลลีต่อเขา ซึ่งนับตั้งแต่วัยเด็กเป็นกันมา วิลลีสนใจ เอาใจใส่และแสดงความรัก ความนิยมชมชอบกับบิลมากกว่าแอมบี้เสมอ แอมบี้จึงไม่ค่อยจะเอาใจใส่ในตัววิลลีมากนัก แม้ว่าเขาจะรับเอาแนวความคิดของเขามา และแม้ว่าวิลลีจะตายไปแล้ว แอมบี้ก็ยังดำเนินชีวิตด้วยความผัน ความหวงพิศแทนที่เขาอยู่

ลินคา โสแมน ลินคาเป็นภรรยาที่มีคุณลักษณะเหมือนภรรยาทั้งหลายที่รักสามียิ่งกว่าใคร ลินการักวิลลีมาก เธอทำทุกอย่างเท่าที่เธอจะทำได้เพื่อให้สามีสบายใจ เธอคอยปลอบประโลมใจเขาเมื่อเขากลับมาบ้านด้วยความเหนื่อยหน่าย เธอทราบดีว่าวิลลีมีชีวิตอยู่ด้วยความผัน ความหลงผิด แต่เธอก็ไม่พยายามที่จะทำลายจิตใจของเขา โดยการให้เขายอมรับความจริง เธอยอมอดทนกับอารมณ์ที่เปลี่ยนแปลงของเขาแม้เกี่ยวกับเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็ตาม

เมื่อวิลลีกลับบ้านด้วยความเมื่อยล้าโดยมิได้คาดหมาย ลินคาพยายามปลอบใจเขา เธอพยายามหาเหตุผลในการที่เขาขับรถออกไปไม่ได้ เพื่อเป็นการให้กำลังใจแก่เขา

Linda: Oh. Maybe it was the steering again. I don't think Angelo knows the Studebaker.

Willy: No, it's me, it's me. Suddenly I realize I'm goin' sixty miles an hour and I don't remember the last five minutes. I'm — I can't seem to — keep my mind to it.

Linda: Maybe it's your glasses. You never went for your new glasses.

Willy: No, I see everything. I came back ten miles an hour. It took me nearly four hours from Yonkers.

Linda: Well, you'll just have to take a rest, Willy, you can't continue this way.

(Ibid., p. 9)

เธอกำลังเพื่อเป็นการให้กำลังใจแก่เขาว่า

Just try to relax, dear. You make mountains out of molehills.

(Ibid., p. 13)

เมื่อวิลลีไม่สบายใจ เป็นกังวลเกี่ยวกับเรื่องที่ไม่มีกำไรสนใจเขา และเกรงว่าคนอื่นจะหัวเราะเยาะเขา เธอก็คอยเป็นกำลังใจให้แกเขาเช่นกัน

But you're doing wonderful, dear. You're making seventy to a hundred dollars a week.

(Ibid., p. 28)

ลินดาแนะนำให้วิลลีไปขอร้องนายจ้างให้ทำงานประจำในสำนักงานในนิวยอร์กให้ เขาทำเพื่อว่าเขาจะได้ไม่ต้องเดินทางอีกต่อไป เมื่อเธอเห็นว่าเขาเห็นคเห็นเกี่ยวกับการเดินทางมากเกินไป

เมื่อบุตรชายทั้งสองคนกลับมาบ้านพร้อมกัน ลินดาคี๊ใจมาก เธอพยายามทำตนเป็นผู้ไกล่เกลี่ยให้วิลลีและบิฟมีความเข้าใจที่ดีต่อกันเพื่อรักษาความสุขสงบภายในบ้าน เธอขอร้องมิให้วิลลีวิพากษ์วิจารณ์บิฟมากนัก เธอไม่เข้าใจว่าทำไมบิฟและวิลลีจึงไม่ลงรอยกัน ทั้ง ๆ ที่เมื่อก่อนนั้นเคยรักใคร่กันมาก เธอบอกวิลลีเกี่ยวกับบิฟว่า

He was crestfallen, Willy. You know how he admires you. I think if he finds himself, then you'll both be happier and not fight any more.

(Ibid., p. 11)

And the boys, Willy. Few men are idolized by their children the way you are.
(Ibid., p. 29)

ส่วนกับบิฟนั้น เธอบอกเขาเกี่ยวกับวิลลีว่า

When you wrote you're coming, he's all smiles, and talks about the future, and — he's just wonderful. And then the closer you seem to come, the more shaky he gets, and then, by the time you get here, he's arguing, and he seems angry at you. ...
(Ibid., p. 42)

กีนดาพยายามขอร้องให้บิฟให้ความเคารพนับถือวิลลี เธอเข้าใจวิลลีว่าเขาปรารถนาจะได้ความสุขเช่นในอดีตกลับคืนมา

... You've got to make up your mind now, darling, there's no leeway any more. Either he's your father and you pay him that respect, or else you're not to come here. ...
(Ibid., p. 43)

สำหรับตัวลีนดาเองนั้น แม้จะทราบที่วิลลีทำอะไรที่ไม่ดี ไม่ถูกต้อง เธอจะไม่ทำอะไรที่จะเป็นการหักหาญหัวใจเขาเลย เช่น เมื่อเธอพบสายยางที่ค่อกับท่อแก๊สในห้องเก็บของใต้ถุน เธอจะเอามันออกเมื่อวิลลีออกไปจากบ้านแล้ว และจะกลับเอาไปไว้ที่เดิมเมื่อเขากลับมาบ้าน เธอบอกกับบุตรชายทั้งสองว่า

... How can I insult him that way? I don't know what to do. I live from day to day, boys. I tell you, I know every thought in his mind. It sounds so old-fashioned and silly, but I tell you he put his whole life into you and you've turned your backs on him. ... Biff, I swear to God! Biff, his life is in your hands!
(Ibid., p. 47)

ลินดาบอกวิลลีเสมอ แม้เธอจะทราบว่าเขาไม่มีชื่อเสียงก็ตาม และเธอ
ปรารถนาจะให้บุตรชายทั้งสองยกย่องเขาค้วย ซึ่งก็เป็นธรรมดาที่มารดาจะปรารถนาที่
จะให้บุตรมีความเคารพนับถือและรักบิดา ลินดาโกรธบุตรชายที่ไม่ได้ความเคารพนับถือ
เอาใจใส่วิลลีเท่าที่ควร

... I don't say he's a great man. Willy
Loman never made a lot of money. His name
was never in the paper. He's not the finest
character that ever lived. But he's a human
being, and a terrible thing is happening to
him. So attention must be paid. He's not
to be allowed to fall into his grave like an
old dog. Attention, attention must be
finally paid to such a person.
(Ibid., p. 44)

ในที่สุด ลินดาก็บอกความจริงเกี่ยวกับหน้าที่การงานและการยืมเงินจากชาร์ลีย์
ของวิลลีแก่บุตรชายทั้งสอง

... Instead of walking he talks now. He
drives seven hundred miles, and when he gets
there no one knows him any more, no one wel-
comes him. And what goes through a man's
mind, driving seven hundred miles home with-
out having earned a cent? Why shouldn't he
talk to himself? Why? When he has to go to
Charley and borrow fifty dollars a week and
pretend to me that it's his pay? ...
(Ibid., p. 45)

เมื่อบิฟและแสบปีปรึกษาหารือที่จะดำเนินธุรกิจการค้าด้วยกัน ลินดามีความสุขขึ้น
เธอคิดว่าเธอจะมีการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น เธอมีความสุขที่วิลลีมีความสุข นอกเหนือ
นี้ เธอบอกข่าวเกี่ยวกับที่บิฟและแสบปีจะเลี้ยงอาหารเย็นแก่วิลลีเพื่อเป็นการฉลองความ-
สำเร็จด้วยความสิ้นเปลืองนี้ แต่ทุกสิ่งทุกอย่างเปลี่ยนแปลงไปโดยสิ้นเชิง เมื่อบิฟและ
แสบปีกลับมามีบ้านในคืนนั้น ลินดาบอกว่ากล่าวแก่บุตรชายทั้งสองด้วยความโกรธที่บุตรชาย
ทอดทิ้งวิลลี ซึ่งกำลังอยู่ในภาวะที่พลัดหวังโดยสิ้นเชิงให้อยู่ในภัตตาคาร และกลับบ้าน
ตามลำพัง เธอได้ให้บุตรชายทั้งสองออกจากบ้านไปทันที

Don't you care whether he lives or dies?
(Ibid., p. 97)

You invite him to dinner. He looks forward to it all day — and then you desert him there. There's no stranger you'd do that to!

...
Did you have to go to women tonight? You and your lousy rotten whores!

...
Get out of here, both of you, and don't come back! I don't want you tormenting him any more. Go on now, get your things together! ...

...
You're a pair of animals! Not one, not another living soul would have had the cruelty to walk out on that man in a restaurant!
(Ibid., p. 98)

เมื่อปัสสาวะรดก และชักสินใจที่จะไปจากบ้าน เขาค้นพบการที่จะพบกับวิลลีอีกครั้งสักครั้งหนึ่งก่อนที่เขาจะจากไป แต่ลินดาสั่งห้ามมิให้เขาเข้าไปใกล้วิลลี

You're not going near him. Get out of this house!
(Ibid., p. 99)

ลินดาต้องเป็นผู้ที่มีความอดทนอย่างยิ่งในครอบครัว เธอต้องอดทนต่ออารมณ์อันเปลี่ยนแปลงของวิลลีแม้เกี่ยวกับสิ่งเล็ก ๆ น้อย ๆ เธอต้องอดทนต่อการที่จะทำให้บิดาและบุตรมีความเข้าใจที่ดีต่อกัน เธอต้องอดทนในการที่จะขอร้องให้บุตรชายเอาใจใส่บิดาในฐานะที่เขาเป็นเพื่อนมนุษย์คนหนึ่ง ซึ่งกำลังตกอยู่ในภาวะที่ต้องการความเอาใจใส่เป็นอย่างยิ่ง เธอต้องอดทนต่อสภาพความพลาดหวังของวิลลีผู้เป็นสามีที่รักยิ่งของเธอ เธอต้องอดทนต่อการกระทำที่แปลก ๆ ของวิลลีด้วยความเกรี้ยวสลดใจ แต่ผลสุดท้าย สิ่งที่ได้รับก็คือความงงกัน ความเปล่าเปลี่ยว เมื่อวิลลีฆ่าตัวตาย เธองงกัน ไม่เข้าใจว่าทำไมวิลลีจึงต้องฆ่าตัวตายในเมื่อทั้งเขาและเธอก็เป็นอิสระจากภาระอันสับสนของเกรื่องใช้แล้ว

... Willy, dear, I can't cry. Why did you do it? I search and search and I search, and I can't understand it, Willy. I made the last payment on the house today. Today, dear. And there'll be nobody home. ... We're free and clear. ...
(Ibid., p. 112)

เมื่อวิลลี่ตายไป ลินคาก็เป็นอิสระเช่นกันที่เธอไม่ต้องคอยเป็นกังวลเกี่ยวกับเขาอีกต่อไป และในพิธีฝังศพของเขานั้น เธอแปลกใจที่ไม่มีใครอื่นมาร่วมในพิธีเลยนอกจากเธอ บุตรชายทั้งสอง ชาร์ลีย์ และเบอร์นาร์ค ซึ่งพิธีฝังศพของวิลลี่นั้นเป็นพิธีที่เรียบง่าย ตรงกันข้ามกับที่วิลลี่เคยคาดหวังเอาไว้

Why didn't anybody come?

But where are all the people he knew? ...
(Ibid., p. 110)

ชาร์ลีย์ ชาร์ลีย์เป็นคนที่มีความทะเยอทะยานตรงกันข้ามกับวิลลี่ เขาเป็นคนที่มีความเชื่อมั่นในตนเอง ชาร์ลีย์เป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในตำแหน่งหน้าที่การงาน เขามีกิจการงานที่เป็นของตนเอง

ชาร์ลีย์เป็นคนพุ่มนอย มีวิสัยทัศน์เมตตาคุณ เขาเป็นผู้ที่เข้าใจสถานการณ์ของวิลลี่ดี จึงพยายามให้ความช่วยเหลือแก่เขา เช่น พยายามช่วยให้วิลลี่คลายจากอารมณ์ที่เครียดด้วยการเล่นไพ่ เขาให้วิลลี่ยืมเงินเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายภายในครอบครัวทุกสัปดาห์ และเขาเสนองานประจำในสำนักงานของเขาให้วิลลี่ทำเสมอ

I offered you a job. You can make fifty dollars a week. And I won't send you on the road.

(Ibid., p. 76)

แม้เมื่อเขาเสนองานให้วิลลี่ทำแล้ว วิลลี่โกรธและปฏิเสธข้อเสนอของเขา ซึ่งเขาทราบดีว่าเป็นเพราะวิลลี่มีใจจดจ่ออยู่กับเขา เขายังคงให้ความช่วยเหลือแก่วิลลี่เหมือนเดิม

You been jealous of me all your life, you
damned fool' Here, pay your insurance.
(Ibid., p. 77)

ชาร์ลีย์เป็นอีกคนหนึ่งที่พยายามช่วยให้วิลลี่เข้าใจตนเอง และยอมรับสภาพ
ความเป็นจริง เขาไม่ให้คำชมเชยยกย่องวิลลี่มากเกินไป เขาพยายามชักเตือนวิลลี่ตาม
วิสัยของเพื่อนที่ดี เมื่อเขาเห็นว่าวิลลี่กำลังกระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง เช่น เมื่อตอนที่วิลลี่
บอกให้บุตรชายทั้งสองไปขโมยทรายมาจากที่ที่เขา กำลังก่อสร้างตึกอพาร์ทเมนต์ ชาร์ลีย์ก็
เตือนวิลลี่

Listen, if they steal anymore from that
building the watchman'll put the cops on them'
(Ibid., p. 39)

เมื่อวิลลี่ยื่นกรานว่าบุตรชายของเขาเป็นนกกล้าหาญ ไม่เกรงกลัวอะไร เขาก็เตือนวิลลี่
ต่อไปว่า

Willy, the jails are full of fearless
characters.
(Ibid.)

และเขาจะคอยเตือนสติวิลลี่อยู่เสมอ

Willy, when are you going to grow up?
(Ibid., p. 70)

When the hell are you going to grow up?
(Ibid., p. 76)

เมื่อวิลลี่เปิดเผยแนวความคิดในการประสบความสำเร็จในชีวิตของเขาว่าการที่
จะประสบความสำเร็จได้นั้น จะต้องเป็นคนที่มีความน่าประทับใจ มีบุคลิกลักษณะที่ดี เป็นที่
ชอบพอรักใคร่ของคนทั่วไป ชาร์ลีย์กล่าวคัดค้านความคิดเห็นอันนั้นโดยยกตัวอย่างความจริง
ให้วิลลี่ฟังว่า

Why must everybody like you? Who liked J. P. Morgan? Was he impressive? In a Turkish bath he'd look like a butcher. But with his pockets on he was very well liked. ...

(Ibid., p. 77)

ชาร์ลีย์มีบุตรชายคนหนึ่ง คือ เบอร์นาร์ค บุตรชายของเขาเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในชีวิตเช่นกัน แต่เขามีได้หลงใหลในความสำเร็จของบุตรชายมากนัก แต่ก็เป็นที่ธรรมดาที่เขาจะมีความภูมิใจในตัวบุตรชาย เช่นเดียวกับบิดาทั่ว ๆ ไป ที่ย่อมมีความภูมิใจในผลสำเร็จของบุตร

ชาร์ลีย์เป็นเพื่อนบ้านที่ดีของครอบครัวโลแมนเสมอ ในพิธีฝังศพของวิลลี เขามาร่วมในพิธีนั้นด้วย แม้คนอื่น ๆ จะไม่มีใครมาร่วมในพิธีเลยก็ตาม เขาคอยปลอบโยนลินดาให้กลายความเศร้าโศกเสียใจ

Charley: It was a very nice funeral.

Linda: But where are all the people he knew?

Maybe they blame him!

Charley: Naa. It's a rough world, Linda.

They wouldn't blame him.

(Ibid., p. 110)

เมื่อลินดาแสดงความไม่เข้าใจในการกระทำของวิลลี เขายังคงพยายามปลอบ

เธอ

Linda: I can't understand it. At this time especially. First time in thirty-five years we were just about free and clear. He only needed a little salary. ...

Charley: No man only needs a little salary.

(Ibid., p. 110)

ชาร์ลีย์ไม่ตำหนิวิลลีที่เขาฆ่าตัวตาย เขาเข้าใจวิลลีดี ถึงแม้ว่าเขาจะกล่าวกับบิลว่า

Nobody dast blame this man. You don't understand; Willy was a salesman. And for a salesman, there is no rock bottom to the life. He don't put a bolt to a nut, he don't tell you the law or give you medicine. He's

a man way out there in the blue; riding on a smile and a shoeshine. And when they start not smiling back — that's an earthquake. And then you get yourself a couple of spots on your hat, and you're finished. Nobody dast blame this man. A salesman is got to dream, boy. It comes with the territory.
(Ibid., p. 111)

เบอร์นาร์ค เบอร์นาร์คเป็นบุตรชายคนเดียวของชาร์ลีย์ เขาเป็นอีกคนหนึ่งที่มีความเป็นมิตรที่ดีต่อครอบครัวโลแมน เบอร์นาร์คเคยเป็นนักเรียนร่วมโรงเรียนเดียวกับบิฟ เขาเป็นคนที่ขยันเรียน เขาจึงเป็นห่วงบิฟมากที่บิฟขาดเรียนเสมอ และเขาจะคอยชักชวนบิฟเกี่ยวกับเรื่องนี้

Listen, Biff, I heard Mr. Birnbaum say that if you don't start studyin' math he's gonna flunk you, and you won't graduate. I heard him!

(Ibid., p. 25)

และเบอร์นาร์คนี่เองที่เป็นผู้ที่คอยบอกลินดาและวิลลีเกี่ยวกับการกระทำผิดของบิฟ

ในสมัยที่กำลังเรียนอยู่ในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษา นั้น เบอร์นาร์คไม่มีชื่อเสียงในด้านการศึกษาเช่นบิฟ แต่เมื่อเขาเรียนสำเร็จออกไปทำงานแล้ว เขาเป็นผู้ที่ประสบความสำเร็จในตำแหน่งที่ทำงาน และชีวิตครอบครัว ซึ่งเขามีบุตรชายถึงสองคนแล้ว แต่เบอร์นาร์คก็ได้คุ้ยไต่อดูถึงความสำเร็จของเขา ดังจะเห็นได้จากการที่เขาได้พบกับวิลลีที่สำนักงานของชาร์ลีย์ขณะที่เขากำลังจะเดินทางไปว่าความในศาลฎีกาที่วอชิงตัน เมื่อวิลลีถามเขา เขาบอกวิลลีแต่เพียงว่า

Oh, just a case I've got there, Willy.
(Ibid., p. 72)

เบอร์นาร์คเป็นตัวอย่างที่แสดงให้เห็นว่าการที่จะประสบความสำเร็จในชีวิตนั้นมิได้ขึ้นอยู่กับการณ์บุญลืที่ดี หรือการที่ได้เป็นที่รักใคร่ชอบพของใคร ๆ หรือการมีชื่อเสียง

เขาแสดงให้เห็นว่า ถ้าหากมีความขยันหมั่นเพียร มีความตั้งใจจริงในการทำงาน และมีความสามารถในตนเองอย่างแท้จริงแล้ว ก็สามารถที่จะประสบความสำเร็จได้

ในพิธีฝังศพของวิลลี่ เบอ์นาร์คเป็นอีกผู้หนึ่งที่มาร่วมในพิธีฝังศพนั้น ซึ่งแสดงให้เห็นถึงความเป็นมิตรแท้ของเขากับครอบครัวโลแมน

เบ็น เป็นเป็นพี่ชายของวิลลี่ ซึ่งปรากฏเฉพาะในโมนาภาพของวิลลี่เท่านั้น เพราะอันที่จริงแล้ว เบ็นถึงแก่กรรมที่อัฟริกาก่อน "เวลาปัจจุบัน" ในบทละครประมาณสองสามสัปดาห์ ฉะนั้น เบ็นจึงปรากฏในความทรงจำ และเป็นตัวแทนของความซัดแย้งภายในใจของวิลลี่เอง

เบ็นเป็นตัวแทนแห่งความสำเร็จที่วิลลี่ปรารถนาจะเอาเยี่ยงอย่าง เขาออกจากบ้านเพื่อไปตามหาบิดาซึ่งไปขายขลุ่ยในอลาสกาทั้งแต่วิลลี่อายุได้ประมาณสี่ปี แต่แทนที่เขาจะไปสู่อลาสกา เขาไปสู่อัฟริกาเนื่องจากภูมิความรู้ทางค่านิยมศาสตร์ไม่ดี อย่างไรก็ตามก็ที่เขาได้เผชิญภัยเสี่ยงโศกจนกระทั่งประสบความสำเร็จว่า เขาเล่าให้วิลลี่ฟังว่า

... when I was seventeen I walked into the jungle, and when I was twenty-one I walked out. And by God I was right.
(Ibid., p. 37)

เบ็นมีคติประจำใจในการต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของเขาจนกระทั่งประสบความสำเร็จ ความร่ำรวย คือ ในการต่อสู้แข่งขันกันในสังคมนั้น จะต้องใช้เล่ห์เหลี่ยม ถึงที่เขาสอนบีฟว่า

Never fight fair with a stranger, boy.
You'll never get out of the jungle that way.
...
(Ibid., p. 38)

เบ็นเคยชวนให้วิลลี่ไปทำงานกับเขาในอลาสกา แต่ลินดาไม่มีความเชื่อมั่นว่าวิลลี่จะประสบความสำเร็จเช่นเบ็น เธอจึงแนะนำให้วิลลี่ทำงานเป็นพนักงานเคินคลาค เช่นเคิม โดยเธอกล่าว้าถึงเคฟ ซิงเกิลแมน พนักงานเคินคลาคซึ่งวิลลี่ได้ฝันที่จะเป็นเช่นเขาบ้าง เบ็นกล่าวกับวิลลี่ว่า

You've a new continent at your doorstep,
William. Get out of these cities, they're
full of talk and time payments and courts of
law. Screw on your fists and you can fight
for a fortune up there.

(Ibid., p. 66)

เป็นเป็นบุคคลคนเดียวที่วิลลี่นึกถึงเมื่อเขามีปัญหาขัดแย้งขึ้นในใจ ในเวลาต่อมา
วิลลี่ได้เป็นเป็นคู่โต้แย้ง ซึ่งเป็นความรู้สึกนึกคิดของเขาเอง ความรู้สึกนึกคิดของวิลลี่ที่
เป็นเป็นคู่โต้แย้งนั้นมีพลังสำคัญที่ผลักดันให้เขาไม่ฝืนของวิลลี่ประสบความสำเร็จ
ประการหนึ่งคือ การแสดงความกึกก้องในการฆ่าตัวตายของวิลลี่ ในตอนแรกเป็นไม่
เห็นด้วยที่วิลลี่จะฆ่าตัวตาย เขากล่าวว่า

You don't want to make a fool of yourself.
They might not honour the policy.

(Ibid., p. 100)

แต่เมื่อเขากลับไปคิดถึงเรื่องนี้อีกครั้งหนึ่ง เขาจึงเห็นด้วย เขาบอกกับ
วิลลี่ว่า

The jungle is dark but full of diamonds,
Willy.

One must go in to fetch a diamond out.

(Ibid., p. 106)

โฮเวิร์ด แวกเนอร์ โฮเวิร์ดเป็นนายจ้างคนปัจจุบันของวิลลี่ เขาเป็นคนที่
ไม่เห็นใจผู้อื่น ไม่ช่วยเหลือใคร เขาสนใจเฉพาะกรอบรั้วตัวเองเท่านั้น ถึงแม้จะเห็นได้
จากตอนที่วิลลี่ไปขอร้องให้เขาหางานประจำในสำนักงานให้เขาทำ เพราะเขาแก่เกินกว่า
ที่จะเดินทางเร่ร่อนอีกต่อไป แต่เมื่อวิลลี่ไปถึงสำนักงานของโฮเวิร์ด โฮเวิร์ดไม่สนใจใน
คำขอร้องของวิลลี่ เขาสนใจในเครื่องบันทึกเสียงมากกว่า เขาให้วิลลี่ฟังเสียงของ
สมาชิกในครอบครัวของเขาจากเครื่องบันทึกเสียง และเมื่อวิลลี่ไปถึงเรื่องหน้าที่การงาน
ของงานประจำทำ โฮเวิร์ดกลับกล่าวว่า

Oh, I could understand that, Willy. But you're a road man, Willy, and we do a road business. ...

(Ibid., p. 62)

'Cause you gotta admit, business is business.

(Ibid., p. 63)

แม้ว่าวิลลี่จะพยายามขอร้องโดยเล่าถึงอดีตเมื่อครั้งที่เขายังทำคุณประโยชน์ให้กับบริษัทมากมาย ในสมัยที่บิดาของโฮเวิร์ดยังมีชีวิตอยู่ โฮเวิร์ดยังคงไม่ยอมเปลี่ยนความตั้งใจเดิม วิลลี่กล่าวกับเขาว่า

... I put thirty-four years into this firm, Howard, and now I can't pay my insurance! You can't eat the orange and throw the peel away — a man is not a piece of fruit! ...

(Ibid., p. 64)

อย่างไรก็ดี คำขอร้องของวิลลี่นั้นไม่สามารถทำให้โฮเวิร์ดเกิดความเห็นใจในตัวเขาขึ้นมาได้ วิลลี่จึงตัดสินใจที่จะยอมเดินทางไปบอสตัน ไปเสนอขายสินค้าอีก แต่โฮเวิร์ดไม่ยอมให้วิลลี่ทำงานกับเขาอีกต่อไป เขาไล่วิลลี่ออกจากงาน

โฮเวิร์ดนั้นมีบุคลิกลักษณะของนักธุรกิจอย่างแท้จริง เขาเป็นเสมือนนักธุรกิจในสังคมสมัยใหม่ทั่ว ๆ ไปที่ถือว่า "ธุรกิจย่อมสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด" จะต้องคำนึงถึงคุณประโยชน์ของตนก่อนสิ่งอื่น เมื่อโฮเวิร์ดเห็นว่าวิลลี่ไม่สามารถทำคุณประโยชน์ให้แก่เขาได้อีกแล้ว เขาจึงเลิกจ้างวิลลี่และไล่เขาออกจากงานไป

ฉาก

ในบทละครเรื่อง Death of a Salesman นี้มีการเปลี่ยนฉากบ่อยครั้งมาก เพราะบางครั้งมีภาพในอดีตเกิดขึ้นในมโนภาพของวิลลี่ จึงมีฉากในอดีต แล้วจึงเปลี่ยนกลับเป็นฉากในเวลาปัจจุบันอีก

ฉากที่สำคัญที่สุด คือ ที่บ้านของวิลลี่ โลแมน ซึ่งแวดล้อมไปด้วยตึก อาคารต่าง ๆ ที่สูงตระหง่านบดบังบ้านของวิลลี่ จนกระทั่งแสงแดดส่องเข้าไปไม่ถึงสนามหลังบ้าน จากนั้นนับเป็นฉากที่เหมาะสมที่แสดงให้เห็นถึงภาวะที่สิ้นหวังของวิลลี่ ที่ถูกสกัดกั้นด้วยสังคมอเมริกันสมัยใหม่ วิลลี่ตกเป็นทาสของสังคมจนกระทั่งชีวิตของเขาประสบความล้มเหลวเพราะความหลงผิด หลงเชื่อในสังคมที่มีความเชื่อถือว่าคนที่ประสบความสำเร็จในชีวิตนั้น จะต้องมีความกล้าที่กล้า เป็นที่รักใคร่ชอบพอกับทุกคนทั่วไป และมีฐานะดี

ฉากภายในบ้านของวิลลี่มีลักษณะเหมือนบ้านจริง ๆ ของคนในระดัปล่างชั้นต่ำที่มีฐานะยากจน ภายในบ้านนี้ประกอบด้วยห้องครัวซึ่งอยู่ตรงกลาง ในห้องครัวยังมีโต๊ะหนึ่งตัว เก้าอี้สามตัว และตู้เย็น ด้านหลังของครัวยังมีทางเดินเข้าไปสู่ห้องนั่งเล่น ทางด้านขวาของห้องครัวยกเป็นพื้นสูงประมาณสองฟุต เป็นห้องนอนซึ่งประกอบด้วยเตียงนอนและเก้าอี้ยาวหนึ่งตัว บนเตียงเหนือเตียงนอนก็มีด้วยราววัลจากการแข่งขันกีฬาทางอยู่ใบบนหนึ่ง ด้านข้างมีหน้าต่างเปิดเห็นตึกอพาร์ทเมนต์ ทางด้านหลังของห้องครัวยกเป็นพื้นสูงเช่นกัน สูงประมาณหกฟุตหกนิ้ว เป็นห้องนอนของบุตรชายทั้งสองของวิลลี่ ภายในห้องนอนนี้มีเตียงนอนสองเตียง ที่ด้านหลังของห้องมีหน้าต่างหนึ่งบาน ทางด้านซ้ายมือมีบันไดโค้งขึ้นไปจากห้องครัว

ส่วนภาพในอดีตที่เกิดขึ้นในภาพยนตร์ของวิลลี่นั้น เป็นบ้านซึ่งร่มรื่นไปด้วยต้นไม้ อันแสดงให้เห็นถึงความสุขสดชื่นของชีวิตของวิลลี่ในอดีตเมื่อครั้งความเจริญทางวัตถุยังไม่เจริญก้าวหน้ามากนัก แต่เมื่อความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุในสังคมอเมริกันสมัยใหม่เจริญขึ้น ชีวิตของวิลลี่ก็แปรเปลี่ยนไป เขาคงเป็นทาสของความหลงใหลของสังคมสมัยใหม่ ชีวิตของเขาจึงปราศจากความสุขเช่นในอดีต

ฉากอื่น ๆ ก็มี ฉากสนามหลังบ้านและสถานที่ต่าง ๆ ที่วิลลี่เดินทางไป สนามหลังบ้านเป็นสถานที่ที่วิลลี่พยายามจะเพาะปลูกพืชหลายครั้งแล้ว แต่ไม่เป็นผลสำเร็จ ฉากนี้แสดงให้เห็นว่าวิลลี่มีความหวังที่จะไ้เห็นความสำเร็จของบุตรชาย แต่เขาต้องประสบกับความผิดหวังเสมอมา เมื่อเขามีความหวังครั้งใหม่ที่บิฟและสเปซี้จะเริ่มดำเนินการธุรกิจ การค้าด้วยกัน เขาตั้งใจว่าเขาจะซื้อพันธุ์พืชมาเพาะปลูกในสนามหลังบ้านอีก ซึ่งแสดง

ให้เห็นถึงความหวังในการที่จะได้เห็นความสำเร็จของบุตร แต่เขาต้องประสบกับความล้มเหลว ความผิดหวังอีก เมื่อปีประสบความล้มเหลวจากการไปขอความช่วยเหลือจากอภินายจ้าง

จากสถานที่ต่าง ๆ ที่วิลลี่เดินทางไปในนั้นมี ฉากสำนักงานของโฮเวิร์ด ที่สำนักงานแห่งนี้มีโต๊ะไม้พื้ดเล็ก ๆ ตัวหนึ่ง มีเครื่องบันทึกเสียงอยู่บนโต๊ะนั้นเครื่องหนึ่ง ซึ่งเครื่องบันทึกเสียงนี้ก็เป็นสัญลักษณ์ของความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุของสังคมสมัยใหม่ประการหนึ่ง ซึ่งดึงดูดความสนใจของโฮเวิร์ดไปจนหมดสิ้น จนกระทั่งเขาไม่สนใจในคำขอร้องของวิลลี่ และฉากนี้ก็แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าวิลลี่ไม่เหมาะสมที่จะอยู่ในโลกของสังคมอเมริกันสมัยใหม่ที่มีความเจริญก้าวหน้าทางก้าวหน้าวัตถุ เพราะเขาไม่เคยเห็นเครื่องบันทึกเสียง และเมื่อเขาทำให้เครื่องบันทึกเสียงเปิดโดยบังเอิญ เขาคงใจ และไม่สามารถที่จะทำได้มันหยุดได้ ฉากในห้องรับรองในสำนักงานของชาร์ลีย์ก็มีโต๊ะเล็ก ๆ ที่แสดงให้เห็นว่าเป็นสำนักงาน ฉากในภัตตาคาร มีโต๊ะ เก้าอี้ สำหรับเป็นที่รับประทานอาหาร

ในบทละครเรื่องนี้ องค์ประกอบที่ส่งเสริมให้ฉากต่าง ๆ มีความเด่นชัดขึ้นมาคือดนตรี ในฉากตอนเริ่มแรกขององก์ที่หนึ่งนั้น มีเสียงขลุ่ย ซึ่งเมื่อมีฉากภาพในอภินายเกิดขึ้น จะมีเสียงขลุ่ยที่แสดงถึงความสุข สดชื่นของชีวิตในอภินายของวิลลี่ เสียงขลุ่ยนี้เหมาะสมกับสถานการณ์ในอภินาย เพราะในอภินายก่อนที่ความเจริญทางวัตถุจะมีขึ้นในสังคมอเมริกันสมัยใหม่นั้น วิลลี่มีชีวิตอยู่ด้วยความสุข

ฉากตอนเริ่มแรกขององก์ที่สองก็เช่นกัน มีเสียงดนตรีที่แสดงถึงความสนุกสนาน ร่าเริง ซึ่งเหมาะสมกับบรรยากาศแห่งความสุขในชีวิตของวิลลี่ เขามีความสุขเพราะเขามีความหวังในชีวิตที่จะได้ประสบกับความสำเร็จ เขาจะไปขอร้องนางสาวในสำนักงานจากนายจ้าง เพื่อว่าเขาจะได้ไม่ต้องเหนื่อยจากการเดินทางอีกต่อไป บิฟและแฮปปีก็จะเริ่มดำเนินธุรกิจการค้าด้วยกัน ซึ่งทำให้วิลลี่มีความสุขมาก

ในตอนที่สุดท้ายขององก์ที่สองนั้น เสียงดนตรีก็ดังและขึ้น แล้วค่อย ๆ เปลี่ยนเป็นจังหวะแผ่วเบา ๆ อันแสดงถึงการสิ้นสุดของเหตุการณ์ที่ร้ายแรงที่เกิดขึ้น ซึ่งเป็นตอนที่

วิลลี่ขับรถออกไปด้วยความเร็วสูงสุดเพื่อฆ่าตัวตาย เมื่อเสียงดนตรีเปลี่ยนแปลงเป็นเสียง
ซอ ก็เหมาะสมกับบรรยากาศของความเศร้าโศกที่ทุกคนประสบกับการสูญเสียครั้งยิ่งใหญ่คือ
ต้องสูญเสียวิลลี่ไป

ภาษา

ภาษาที่มีลีลาการใช้ในการเขียนบทละครเรื่องนี้นั้น ส่วนใหญ่เป็นภาษาที่ใช้พูดกันใน
ชีวิตประจำวันของคนอเมริกันในระดับกลางชั้นต่ำในสมัยคริสต์ทศวรรษที่ ๒๐ นี้ เช่น เมื่อวิลลี่
กลับมาถึงบ้านด้วยความอ่อนเพลีย เขาบอกกับลินดาว่า

I'm tired to the death. I couldn't make it.
I just couldn't make it, Linda.
(Ibid., p. 8)

ขณะที่ลินดาถอรองเท้าได้เขา เขากล่าวกำสับลออกมาว่า

... These goddam arch supports are killing
me.
(Ibid., p. 9)

เมื่อตัวละครอยู่ในภาวะอารมณ์ที่ปรกติ ภาษาที่ใช้สนทนากันเป็นภาษาที่ราบเรียบ
ธรรมดา ซึ่งก็เป็นปกติวิสัยของมนุษย์เมื่ออยู่ในภาวะอารมณ์ที่ปรกติย่อมใช้ภาษาที่ราบเรียบ
ธรรมดา เว้น เมื่อเกิดความสนทนากับบิฟ

Biff: Why didn't you ever write me about
this, Mom?
Linda: How would I write to you? For over
three months you had no address.
Biff: I was on the move. But you know I
thought of you all the time. You know
that, don't you, pal?
Linda: I know, dear, I know. But he likes
to have a letter. Just to know that
there's still a possibility for better
things.
(Ibid., 42)

และเมื่อสิ้นกาลหนากับวิลลี

Linda: Why don't you tell those things to
Howard, dear?
Willy: I will, I definitely will. Is there
any cheese?
Linda: I'll make you a sandwich.
Willy: No, go to sleep. I'll take some milk.
I'll be up right away. The boys in?
(Ibid., p. 10)

หรือถ้าหากตัวละครอยู่ในภาวะที่เต็มไปด้วยอารมณ์ต่าง ๆ ภาษาที่ใช้ก็จะแสดง
ออกซึ่งอารมณ์นั้น ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็แสดงถึงธรรมชาติของมนุษย์ที่กำลังดิ้นรนที่จะ
บ่งบอกถึงอารมณ์ของผู้พูดได้ เช่น เมื่อวิลลีโกรธที่โฮเวิร์ดไม่ยอมให้เขาทำงานประจำใน
สำนักงาน วิลลีได้ใช้ถ้อยคำสำนวนที่เต็มไปด้วยอารมณ์โกรธ เปรียบเปรยและประชดประชัน
โฮเวิร์ด

I'm talking about your father! There were
promises made across this desk! You mustn't
tell me you've got people to see — I put
thirty-four years into this firm, Howard, and
now I can't pay my insurance! You can't eat
the orange and throw the peel away — a man
is not a piece of fruit. ...
(Ibid., p. 64)

แต่แล้วในเมื่อเขาสิ้นหวังที่จะได้ทำงานอีกต่อไป วิลลีจึงใช้สำนวนที่ถ่ายทอดความรู้สึกที่แสดง
ว่าความหวังของเขาถูกทำลายแล้วโดยสิ้นเชิง

... The woods are burning! I can't drive a
car!
(Ibid., p. 32)

หรือถ้อยคำปลอบประโลมใจที่ลินดาใช้ปลอบโยนวิลลี ซึ่งแสดงถึงธรรมชาติของผู้หญิงที่รัก
สามีมาก เธอย่อมจะคอยปลอบใจ เป็นกำลังใจให้สามีเสมอ

There's nothing to make up, dear. You're
doing fine, better than —
(Ibid., p. 30)

และถ้อยคำที่แสดงถึงอารมณ์ขันของชาร์ลีย์

I eat with my mouth.
(Ibid., p. 53)

เมื่อลินคาโกรุบุตรชายทั้งสอง เธอก็ใช้ถ้อยคำที่แสดงอารมณ์โกรธออกมาอย่าง
เต็มที่ เช่น

Get out of my sight' Get out of here'
(Ibid., p. 97)

Get out of here, both of you, and don't come
back' I don't want you tormenting him any
more. Go on now, get your things together!
... Pick up this stuff, I'm not your maid any
more. Pick it up, you bum, you!
(Ibid., p. 98)

เมื่อวิลลี่พรรณนาถึงความสุขเก่า ๆ กับบุตรชายให้เป็นพัง เขาใช้ถ้อยคำที่ทำให้
เกิดความรู้สึกน่าสงสารน่าเห็นใจ เพราะธรรมชาติคนเรานั้น เมื่อพูดถึงอดีต ถ้อยคำต่าง ๆ
ที่กล่าวออกมานั้นย่อมจะสละสลวย ให้ความรู้สึกที่ล้ำลึกกว่าธรรมดา

Oh, Ben, how do we get back to all the great
times? Used to be so full of light, and
comradeship, the sleigh-riding in winter, and
the ruddiness on his cheeks. And always some
kind of good news coming up ahead. And never
even let me carry the valises in the house,
and simonizing, simonizing that little red
car' Why, why can't I give him something and
not have him hate me?
(Ibid., p. 101)

เมื่อวิลลี่บอกกับชาร์ลีย์ว่าเขาถูกไล่ออกจากงาน วิลลี่ใช้ภาษาที่แสดงให้เห็นว่า
เขากำลังตกอยู่ในสภาพที่หมดหนทางที่จะดิ้นรนเพื่อชีวิต เพื่อความอยู่รอดในสังคมอีกต่อไป
ซึ่งก็เป็นธรรมดาที่คนที่กำลังสิ้นหวังในชีวิตจะพูดเช่นนั้น

... I'm strapped, I'm strapped. I don't know
what to do. I was just fired.
(Ibid., p. 76)

ในบางกรัง ภาษาที่วิลลีใช้นั้นแตกต่างไปจากภาษาที่ใช้ในการสนทนากันตาม
ธรรมดา เขาจะเลียนแบบภาษาที่โจ โฆษณาสินค้า ซึ่งเป็นธรรมดาที่คนที่ตกอยู่ในอำนาจ
ของสังคมที่มีความเจริญทางค่านิยม หลงเชื่อในคำโฆษณาจะกระทำเช่นนั้น เช่น เมื่อเขา
ทะเลาะกับบิล วิลลีกล่าวว่า

The door of your life is wide open!
(Ibid., p. 105)

และเมื่อลินดาถามเขาเกี่ยวกับรถเชฟโรเล็ต วิลลีกล่าวว่า

Chevrolet, Linda, is the greatest car ever
built. ...
(Ibid., p. 26)

หรือเมื่อลินดาบอกเขาว่าตู้เย็นชำรุดอีกแล้ว วิลลีกล่าวว่า

I told you we should've bought a well-
advertised machine.
(Ibid., p. 56)

เมื่อวิลลีบอกลินดาเกี่ยวกับงานที่จะไปทำ เขาใช้ศัพท์สำนวนเกี่ยวกับการขาย เช่น

... I'm supposed to see Brown and Morrison
tomorrow morning at ten o'clock to show the
line. ...
(Ibid., p. 10)

นอกจากนี้ก็มีศัพท์สำนวนชาวบ้านที่คนทั่วไปนิยมใช้กันในสมัยนี้ เช่น chevy,
ball-game, ads, shoot a little casino, faulty fridges,
instalment payments, cover girl และ son-of-a bitch

สรุปผลการศึกษาและวิเคราะห์บทละครเรื่อง Death of a Salesman

๙

บทละครเรื่อง Death of a Salesman นับเป็นบทละครที่มีแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม แม้ว่าในการเขียนบทละครเรื่องนี้นั้น บางครั้งมีตัวละครใช้ภาพย้อนหลังในอดีตในมโนภาพของวิลลี หรือให้วิลลีนึกภาพภาพสมมติให้เป็น พี่ชายของเขาซึ่งถึงแก่กรรมไปแล้วเป็นคู่ไต่แย้ง เป็นที่ปรึกษาของเขา ซึ่งแสดงถึงความขัดแย้งภายในใจของวิลลีนั่นเอง การที่บิลเลอร์กระทำเช่นนี้ก็เพื่อที่จะเชื่อมโยงเหตุการณ์นั้นไปสู่เหตุการณ์ในปัจจุบันที่เป็นธรรมชาตินิยม เพราะสุขภาพจิตของวิลลีในขณะนั้นไม่ดีนัก ในบทละครเรื่องนี้บิลเลอร์เน้นให้เห็นถึงอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมและเหตุการณ์เฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นต่อบุคคลในสังคมมาก

บทละครเรื่องนี้ เป็นบทละครที่แสดงให้เห็นถึงสภาพความจริง ความล้มเหลวในชีวิตของครอบครัวของพนักงานเคาน์เตอร์หนึ่งซึ่งตกเป็นทาสความคิดของสังคมอเมริกันสมัยใหม่ ที่มีความเจริญก้าวหน้าทางค่านิยมมาก เพราะสภาพแวดล้อมและเหตุการณ์เฉพาะหน้าต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคมที่เห็นความสำคัญของวัตถุ ทำให้วิลลีหลงผิด หลงเชื่อว่าความสำเร็จในชีวิตขึ้นอยู่กับฐานะ การเป็นที่รักใคร่ของเพื่อนของทุกคนทั่วไป และการมีบุคลิกที่ดี และวิลลีพยายามอย่างยิ่งที่จะเดินทางไปสู่ความสำเร็จในชีวิตด้วยความคิดเช่นนั้น โดยที่ไม่ยอมพิจารณาความจริงและความสามารถของตัวเอง เขาไม่ยอมรับสภาพความเป็นจริงในขณะเดียวกัน เขาก็พยายามปลุกฝังความคิด ความหลงผิดของเขาให้กับบุตรชายทั้งสองด้วย ซึ่งเป็นผลทำให้บุตรชายของเขาไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตเช่นเดียวกันกับเขา และเมื่อเขาได้ตระหนักว่าเขาไม่สามารถจะยืนหยัดต่อสู้ แข่งขันในโลกของสังคมอเมริกันสมัยใหม่ได้อีกต่อไป เขาจึงคิดฆ่าตัวตาย

ตัวละครในบทละครเรื่องนี้สมจริง เป็นเสมือนกับบุคคลจริง ๆ ที่มีชีวิตอยู่ในสังคม ซึ่งเป็นลักษณะเหมือนตัวละครของบทละครที่เขียนตามแบบธรรมชาตินิยม

วิลลีนั่นเป็นเสมือนตัวแทนของบุคคลทั่วไปในสังคมอเมริกันสมัยใหม่ที่ต้องต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของตนในสังคม วิลลีพยายามที่จะเดินตามกฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนดเอาไว้ โดยที่ไม่พิจารณาว่ากฎเกณฑ์เหล่านั้นถูกต้องหรือไม่ เขาเชื่อและยึดมั่นในกฎเกณฑ์เหล่านั้น เพราะสังคมเป็นผู้กำหนดขึ้นมา เขาพยายามที่จะต่อสู้ดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดของครอบครัว เพื่อความมีชื่อเสียงในสังคมอเมริกันสมัยใหม่ให้ได้ แต่เขาไม่สามารถที่จะชนะการต่อสู้กับ

สังคมวัตถุนิยมได้ และเขาได้พยายามที่จะปลูกฝังความถูกต้องของเขาให้แก่บุตรชายทั้งสองด้วย โดยที่เขาไม่ถกเถียงถึงความเป็นจริง เขามีความหวังอย่างยิ่งที่จะได้เห็นบุตรชายของเขา ประสบความสำเร็จในชีวิต เพราะบุตรชายของเขามักนึกถึง ซึ่งก็เป็นความหวังของบิดาทั่ว ๆ ไปที่ปรารถนาจะได้เห็นบุตรชายของตนประสบความสำเร็จในชีวิต แต่ในที่สุด วิลลี่ก็ต้องประสบกับความผิดหวังเพราะบุตรชายของเขามีได้ประสบความสำเร็จในชีวิตดังที่เขาได้ตั้งความหวังเอาไว้

บิล บุตรชายคนโตของวิลลี่นั้น เป็นบุตรชายที่วิลลี่รักและหวังที่จะได้เห็นความสำเร็จของเขามาก เพราะเขาได้รับการอบรมเลี้ยงดู การสั่งสอน และการปลูกฝังแนวความคิดที่ผิด ๆ บิลจึงประสบความสำเร็จล้มเหลวในชีวิตเช่นกัน ในวัยเด็กนั้น วิลลี่รักและเอาใจบิลมาก ไม่ว่าบิลจะทำอะไร วิลลี่ชื่นชมยกย่องเขาเสมอ แม้แต่เมื่อบิลขโมยของมา วิลลี่ก็จะชื่นชมในความสามารถของบิลที่สามารถขโมยของมาได้ ฉะนั้น เมื่อบิลออกไปทำงาน ออกไปเผชิญกับสังคมอเมริกันสมัยใหม่ที่มีการแข่งขัน การแก่งแย่งกัน ทำให้เขามิสามารถปรับตัวให้เข้ากับเหตุการณ์เฉพาะหน้าเช่นนั้นได้ และการขโมยของของเขาก็ติดเป็นนิสัย แม้เมื่อเขาออกไปทำงานแล้ว เขามักจะขโมยของต่าง ๆ เสมอ อย่างไรก็ตามก็ประสบการณืในชีวิตที่ผ่านมา ทำให้บิลได้ตระหนักในที่สุดว่าเขาเป็นคนอย่างไร เขามีความเข้าใจในตนเองดี และเขายอมรับสภาพความจริง เมื่อเขาได้ตระหนักในความจริง เขาได้พยายามที่จะทำให้วิลลี่ซึ่งเขาทราบว่ามีอาการหลงผิด ได้มีความเข้าใจในตนเอง และยอมรับสภาพความจริงด้วย แต่ความพยายามของเขาต้องล้มเหลวเพราะวิลลี่ยึดมั่นในความผิดเก่า ๆ ของเขามากเกินไป

แฮบปี บุตรชายคนสุดท้องของวิลลี่นั้น เป็นเพราะอิทธิพลของสิ่งแวดล้อมเช่นกันที่ทำให้เขายอมรับเอาแนวความคิดของวิลลี่มาปฏิบัติ โดยที่ไม่ยอมเปลี่ยนแปลงแนวความคิดนั้นเลย เขาหลงยึดมั่นในสังคมวัตถุนิยมมาก ในชีวิตของเขานั้น เขาปรารถนาจะมีรถ อพาร์ทเมนต์ของตัวเอง และมีผู้หญิงหลาย ๆ คนไว้ปรนเปรอความสุขให้แก่เขา แฮบปีชอบถูกคนอื่นแซ่เย้ยว่าวิลลี่ถูกคนอื่นโดยเฉพาะอย่างยิ่งชาร์ลีย์และเบอร์นาร์ดเพื่อนบ้านผู้อารีของเขาเอง และเพราะผลจากการเลี้ยงดู การอบรมสั่งสอนของวิลลี่เช่นกันที่ทำให้

แสบปีไม่มีความสุขในหน้าที่การงานของเขานัก เพราะเขาไม่มีชื่อเสียงในสังคม ไม่มีฐานะร่ำรวย ทั้งที่วิลลี่พร่ำสอนและคาดหวังเอาไว้

คืนคานั้นมีลักษณะเช่นภรรยาที่รักสามียิ่งสิ่งใด เธอคอยปลอบประโลมใจวิลลี่เสมอ แม้เธอจะทราบที่ว่าเขามีความหลงผิด เธอไม่เคยพูดอะไรหรือทำอะไรที่จะเป็นการหักหาญทำลายน้ำใจของเขาเลย และเธอมีความคิดเช่นมารดาทั่ว ๆ ไปที่มีความปรารถนาที่จะให้ทุกคนอยู่อย่างมีความสุข ปรารถนาที่จะให้บุตรให้ความรัก ความเคารพนับถือแก่บิดา

ชาร์ลีย์ เพื่อนบ้านที่ดีของวิลลี่เป็นคนที่มีความเฉลียวฉลาด มีความตั้งใจจริงในการทำงาน เพราะความมีเหตุผลและความตั้งใจทำงานในกิจการของตน ทำให้เขาประสบความสำเร็จในชีวิต กิจการของเขาก็ดำเนินไปด้วยดี เบอร์นาร์ด บุตรชายของเขาก็ประสบความสำเร็จเช่นเดียวกัน ซึ่งก็เป็นผลมาจากสิ่งแวดล้อมที่ดี ความขยันหมั่นเพียร และความสามารถของเขาเอง

ส่วนโฮเวิร์ด แวกเนอร์นั้นมีบุคลิกลักษณะของนักธุรกิจที่ถือว่าธุรกิจต้องเป็นธุรกิจซึ่งย่อมสำคัญกว่าสิ่งอื่นใด โฮเวิร์ดไม่ยอมจ้างวิลลี่ให้ทำงานอีกต่อไป เมื่อเขาเห็นว่าวิลลี่ไม่มีประสิทธิภาพในการทำงาน ซึ่งก็เป็นธรรมชาติของนายจ้างทั่วไปที่ต้องการจ้างเฉพาะคนที่มีความสามารถที่จะทำคุณประโยชน์ให้แก่เขาได้มากที่สุด

ฉากที่มีผลต่อการใช้ในการเขียนบทละครเรื่องนั้นเป็นธรรมชาติ สมจริง ฉากที่เด่นที่สุดคือ บ้านของวิลลี่ซึ่งมีลักษณะเหมือนบ้านจริง ๆ ของคนที่มีฐานะยากจนเช่นนั้น สภาพแวดล้อมรอบ ๆ บ้านของวิลลี่ก็เต็มไปด้วยตึก อาคารต่าง ๆ ซึ่งบดบังบ้านของวิลลี่จนกระทั่งแสงแดดส่องเข้าไปไม่ถึงสนามหลังบ้าน ซึ่งสภาพเช่นนี้จะเห็นได้ในเมืองใหญ่ ๆ ทั่วไป และฉากนี้แสดงให้เห็นถึงสภาพที่สิ้นหวังของวิลลี่ในสังคมอเมริกันสมัยใหม่ด้วย ส่วนฉากอื่น ๆ นั้นมีลักษณะซึ่งแสดงออกว่าสถานที่นั้นเป็นอะไร ฉากสำนักงาน ก็มีโต๊ะสำหรับทำงาน ฉากในภัตตาคารก็มีโต๊ะ เก้าอี้ สำหรับนั่งรับประทานอาหาร ส่วนคนครั้นนั้น แม้จะไม่ได้เป็นลักษณะหนึ่งของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม ก็นับเป็นส่วนประกอบที่สำคัญของแต่ละฉากที่บรรยายภาพที่เหมาะสมกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นอย่างดี เช่น เมื่อภาพในอดีตเกิดขึ้นในมโนภาพของวิลลี่ ก็มีเสียงขลุ่ยอันอ่อนหวาน ให้ความรู้สึกสดชื่น และเมื่อวิลลี่ฆ่าตัวตาย ก็มีเสียงดนตรีที่แผดจ้า แล้วจึงค่อย ๆ แผ่วเบา เป็นเสียงซอซึ่งให้บรรยากาศที่เศร้าโศก

สิ่งที่บ่งบอกซึ่งแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมอีกประการหนึ่งของบทละครเรื่องนี้คือ ภาษา ภาษาที่มีลีลาการใช้ในการเขียนบทละครเรื่องนี้ส่วนใหญ่เป็นภาษาที่ใช้กันในชีวิตจริงของอเมริกันในระดับนี้ เป็นภาษาที่ใช้กันในชีวิตประจำวันทั่ว ๆ ไป ซึ่งรวมทั้งถ้อยคำสำนวน ภาษาชาวบ้านที่นิยมใช้กันทั่วไปด้วย หรือเมื่อตัวละครมีอารมณ์ต่าง ๆ ถ้อยคำที่กล่าวออกมาก็แสดงออกซึ่งอารมณ์นั้น ๆ ซึ่งเป็นธรรมชาติของมนุษย์ที่ใช้ภาษาพูดเป็นเครื่องแสดงออกซึ่งอารมณ์ประการหนึ่ง ส่วนอารมณ์อันล้ำลึก ความรู้สึกที่ฝังลึกอยู่ในจิตใจนั้น เป็นการยากนักที่จะใช้ถ้อยคำสำนวนใด ๆ ที่ใช้กันในชีวิตประจำวัน ถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกนั้น ๆ ออกมาได้ ลีลาการใช้ก็ใช้กลวิธีอย่างอื่นสอดแทรกเข้ามาในการเขียน คือการให้เป็น ตัวละครซึ่งเกิดขึ้นเฉพาะในมโนภาพของวิลลีเป็นตัวที่แสดงออกซึ่งลักษณะภาวะทางอารมณ์ซึ่งฝังลึกอยู่ในจิตใจของวิลลี และที่แตกต่างไปจากภาษาที่คนอื่น ๆ ใช้คือ ภาษาที่วิลลีใช้มักจะเป็นภาษาที่เลียนแบบการโฆษณา ซึ่งนับเป็นภาษาที่เหมาะสมกับตัวละครที่มีบุคลิกลักษณะเช่นเขา เพราะเขายึดมั่น หลงเชื่อในสังคมวัตถุนิยมที่มีการโฆษณาขายสินค้าอย่างมากมาย แต่ในบางโอกาสเมื่อเขากล่าวถึงอดีต เขาใช้ภาษาที่สละสลวย ให้ความรู้สึกที่ล้ำลึก ซึ่งก็เป็นปกติวิสัยของคนทั่วไปที่มีความประทับใจในอดีตย่อมจะใช้ภาษาที่สละสลวย ให้ความรู้สึกประทับใจกว่าธรรมดา

จากการที่ได้ศึกษาและวิเคราะห์ดังกล่าวแล้ว จึงกล่าวได้ว่าบทละครเรื่อง Death of a Salesman เป็นบทละครสมัยใหม่เรื่องหนึ่งที่มีแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยม

ครูเปล และข้อเสนอนะ

ผลของการศึกษาค้นคว้า

แนวการเขียนแบบบรรณชาตินิยมเริ่มมีการเคลื่อนไหวในวงวรรณกรรมเป็นครั้งแรกเมื่อประมาณครึ่งหลังของคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ เอมีล โซลา นักเขียนที่มีชื่อเสียงชาวฝรั่งเศสเป็นผู้ที่ริเริ่มวางหลักการเขียนแบบบรรณชาตินิยมขึ้นในการละคร โดยที่เขา นำเอาแนวความคิดเกี่ยวกับทฤษฎีของพันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม และเหตุการณ์เฉพาะหน้า มาดัดแปลงใช้ในวรรณคดี ต่อมาแนวความคิดนี้ก็มีอิทธิพลแพร่หลายเข้าไปในวงการละครสมัยใหม่ของชาติต่าง ๆ มาก ซึ่งรวมทั้งการละครอเมริกันสมัยใหม่ด้วย

ในตอนปลายของคริสต์ศตวรรษที่ ๑๙ มีนักเขียนบทละครชาวอเมริกันบางคน พยายามนำเอาแนวการเขียนแบบบรรณชาตินิยมไปใช้ในการเขียนบทละคร แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ การละครอเมริกันสมัยใหม่เริ่มได้รับอิทธิพลจากการเขียนแบบบรรณชาตินิยม จากบทละครที่มุ่งจะแสดงความจริงเกี่ยวกับปัญหาสังคม หรือปัญหาเฉพาะบุคคลของอียิปต์ และนักเขียนบทละครที่สำคัญ ๆ คนอื่น ๆ ของยุโรป เช่น แกร์ฮาร์ด เฮาพมันน์ แมกซิม กอร์กี และวอกส์ สตรินด์เบิร์ก ซึ่งในระยะแรก ๆ นั้น ผู้ชมละครชาวอเมริกันทั่วไปยังไม่ค่อยจะยอมรับบทละครที่มีแนวการเขียนแบบบรรณชาตินิยมนัก เพราะยังคงชื่นชอบในบทละครประเภทนาฏกรรมสะเทือนอารมณ์ จนกระทั่งมีผลงานของนักเขียนบทละครอเมริกันสมัยใหม่คนหนึ่งเกิดขึ้น บรรดาผู้ชมละครเหล่านั้นจึงค่อย ๆ ยอมรับและให้ความนิยมในบทละครที่มีแนวการเขียนแบบบรรณชาตินิยม นักเขียนบทละครผู้นั้น ก็คือ ยูจีน โอ'นีล

ยูจีน โอ'นีลเป็นนักเขียนบทละครอเมริกันสมัยใหม่คนแรกที่น่าเอาวิธีการเขียนแบบบรรณชาตินิยมมาใช้ในการเขียนบทละครแล้วทำให้การละครอเมริกันซึ่งเคยล่าหลังวรรณคดีสาขาอื่น ๆ เจริญก้าวหน้าขึ้นมาก จนกระทั่งมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลก โอ'นีล ศึกษาผลงานของนักเขียนบทละครของยุโรปอย่างละเอียด โดยเฉพาะอย่างยิ่งบทละครของ

อิมเพ้นและสตีเฟนเบิร์ก เขาค้นพบการเขียนบทละครจากที่เขาได้ศึกษามา
ไปใช้ในการเขียนบทละครของเขาบ้าง ซึ่งก็ปรากฏว่าเขาประสบความสำเร็จในการ-
ทดลองนั้น เขาค้นพบใช้สถานการณ์ที่เป็นจริงในการเขียน ใช้ตัวละครที่เป็นคนธรรมดา-
สามัญในสังคม ใช้ภาษาที่คนในระบือนั้น ๆ ใช้กันจริง ๆ ดังจะเห็นได้จากบทละครเรื่อง
Long Day's Journey into Night ที่ผู้เขียนได้กล่าวสรุปผลการศึกษาและ
วิเคราะห์ไว้แล้วในบทก่อน ซึ่งนอกจากจะใช้แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมในการเขียน
บทละครแล้ว โอ'นีลได้ทดลองใช้รูปแบบต่าง ๆ ในการเขียนบทละครอีกด้วย เช่น บท-
ละครพูดคนเดียว ละครชุดสามตอนจบ ละครที่เป็นสัญลักษณ์ และละครที่ใช้หน้าฉาก และ
เขายังเป็นผู้ที่ก่อให้เกิดละครโทรทัศน์นาฏกรรม และนำเอาทฤษฎีทางจิตวิทยามาใช้
ในการเขียนบทละครอเมริกันด้วย

แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมเป็นที่ยอมรับของวงการละครอเมริกันเพราะ
อิทธิพลของยูจีน โอ'นีล นับตั้งแต่ประมาณปี ค.ศ. ๑๙๑๕ เป็นต้นมา นักเขียนบทละคร
สมัยใหม่คนอื่น ๆ ก็หันมาใช้แนวการเขียนบทละครแบบนี้มากขึ้น มีนักเขียนบทละครใหม่ ๆ
เกิดขึ้นมากมาย ซึ่งนักเขียนบทละครเหล่านี้ส่วนใหญ่ก็เขียนบทละครที่เกี่ยวกับชีวิตและ
ปัญหาในสังคมซึ่งมีความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ

การละครอเมริกันเจริญรุ่งเรืองขึ้นสูงสุดในระยะปี ค.ศ. ๑๙๓๐-๑๙๓๕
นักเขียนบทละครส่วนใหญ่ยังคงใช้แนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมในการเขียน ในขณะที่
เดียวกันก็มีการทดลองใช้รูปแบบใหม่ ๆ อย่างอื่นในการเขียนด้วย ในระยะนี้ บทละคร
ร้อยกรองของแมกซ์เวลล์ แอนเดอร์สันมีชื่อเสียงมาก แต่บทละครร้อยแก้ว เช่น บท-
ละครของธอร์นตัน ไวล์เดอร์ ก็เป็นที่นิยมมากเช่นกัน ไวล์เดอร์ได้ทดลองใช้แนว
การเขียนแบบบรรยายพรรณนา และความเหนือจริงในการเขียนบทละครเรื่องยาวของเขา

หลังจากภาวะสงครามโลกครั้งที่สอง การละครอเมริกันก็ซบเซาลงมาก
อย่างไรก็ดี นักเขียนบทละครยังคงใช้ความเคลื่อนไหวหรือวิวัฒนาการใหม่ ๆ ในการเขียน
บทละคร ในระยะหลังสงครามโลกครั้งที่สองนี้บทละครอเมริกันส่วนใหญ่เป็นบทละคร
ประเภทวิจารณ์สังคม เสียดสีสังคม คลุกขบขัน และละครแอ็บสเทร็ก แต่บทละครที่ใช้แนว
การเขียนแบบธรรมชาตินิยมก็ยังคงมีปรากฏอยู่ และยังคงมีชื่อเสียงมากเช่นกัน

นักเขียนบทละครที่มีชื่อเสียงมากในระยะนี้เช่นเกี่ยวกับที่ญี่ปุ่น โอ'นีลมีชื่อเสียงในระยะแรก คือ เทนเนสซี วิลเลียมส์ อาเธอร์ มิลเลอร์ และเอ็ดเวิร์ด บอลปี ผู้ซึ่งเป็นนักเขียนบทละครแอ็บสแตค

เทนเนสซี วิลเลียมส์นั้นเป็นนักเขียนบทละครในแนวธรรมชาตินิยมและบรรยายพรรณนาที่มีความสามารถมาก เขามักจะใช้ฉากที่ลกปรกุงรัง โกโรโกโส เพื่อให้เหมาะกับตัวละครซึ่งเป็นคนในระดับต่ำที่มีความหยาบคายและความรุนแรง ซึ่งวิลเลียมส์กล่าวหาว่าเป็นเพราะสังคม สภาพแวดล้อม ทำให้คนในสังคมต้องเป็นไปอย่างนั้น วิลเลียมส์มักจะเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับคนธรรมดา ๆ และเขาจะสะท้อนความจริงเกี่ยวกับชีวิตให้ผู้ชมได้เห็นและเข้าใจได้ง่าย นอกจากนี้ เขาได้นำเอาหลักทฤษฎีทางจิตวิทยามาใช้ในการเขียนบทละครของเขาคด้วย

ส่วนวาเธอร์ มิลเลอร์นั้นเป็นนักเขียนบทละครที่เขียนเกี่ยวกับเรื่องราวความเป็นจริงในสังคมมาก เขาชอบเขียนเกี่ยวกับสภาพชีวิตจริงของคนอเมริกันทั่ว ๆ ไป เขาจะสะท้อนความรู้สึกชื่นชม ความผิดหวังของคนในสังคมออกมาอย่างชัดเจน บทละครของเขาจะแสดงให้เห็นถึงการต่อสู้กันของคนในสังคม แสดงถึงชีวิตมนุษย์และสังคมในแง่มุมต่าง ๆ กัน เขาเป็นนักเขียนบทละครประเภทวิจารณ์สังคม ในการเขียนของเขา นั้น บางครั้งเขาก็นำเอาวิธีการต่าง ๆ ที่มิใช่รูปแบบของแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมไปใช้ด้วย ดังเช่นในบทละครเรื่อง A View from the Bridge ซึ่งเขาให้อัลฟายริ (Alfieri) เป็นตัวกล่าวนำเรื่อง

จากการศึกษาและวิเคราะห์ครั้งนี้จึงกล่าวได้ว่าแนวการเขียนแบบธรรมชาตินิยมนี้มีอิทธิพลต่อการละครอเมริกันสมัยใหม่มาก ทำให้การละครอเมริกันเจริญก้าวหน้าเท่าเทียมกับการละครของชาติต่าง ๆ ในยุโรป และจากการที่นักเขียนบทละครได้ทดลองใช้แนวการเขียนแบบใหม่นั้นกระทั่งเป็นที่ยอมรับในวงการละครอเมริกัน ทำให้เกิดความเคลื่อนไหว มีวิวัฒนาการใหม่ ๆ ขึ้นในวงการละคร มีการทดลองใช้รูปแบบใหม่ ๆ ต่าง ๆ อย่างอื่นในการเขียนบทละครที่เป็นที่ยอมรับกันทั่วไป เช่น สัญลักษณ์นิยม บรรยายพรรณนา ความเหนือจริง ละครมหากาพย์ และละครแอ็บสแตค

ข้อเสนอแนะ

๑. ควรจะได้นำการศึกษาเกี่ยวกับแนวการเขียนแบบต่าง ๆ กับในการละครอเมริกัยสมัยใหม่ต่อไป เช่น แนวการเขียนแบบบรรยายพรรณนา และแนวการเขียนแบบใช้ความเหนือจริง เพื่อจะได้ทราบถึงความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในการละครอเมริกันอย่างละเอียดยิ่งขึ้น

๒. ควรจะได้มีการศึกษาเกี่ยวกับการละครของชาติอื่น ๆ ที่ได้รับอิทธิพลจากธรรมเนียม นอกเหนือไปจากการละครไอริชและการละครอังกฤษ เพื่อจะได้ทราบถึงอิทธิพลของธรรมเนียมในการละครของชาติต่าง ๆ กัน

๓. ควรจะได้มีการศึกษาเกี่ยวกับธรรมเนียมในวรรณคดีประเภทอื่นบ้าง เช่น ในนวนิยาย เพื่อจะได้ทราบถึงวิวัฒนาการและอิทธิพลของธรรมเนียมในวงวรรณกรรม

INTERCOM

บรรณานุกรม

ฉวีวรรณ ถินาวงศ์ การละครสำหรับครูประถม แผนกเอกสารและการพิมพ์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก ๒๕๒๐, ๑๓๕ หน้า

เชียงใหม่, มหาวิทยาลัย "พฤติกรรมพันธุกรรม" ใน คู่มือเรียนจิตวิทยาทั่วไป หน้า

๓๑๔-๓๒๒ มิตรนราการพิมพ์ ๒๕๑๕

ไคโซ สวานานนท์ จิตวิทยาในชีวิตประจำวันและจดหมายถึงสุมิตรา โรงพิมพ์เพาะช่าง

๒๕๒๐, ๓๒๒ หน้า

_____ "พันธุกรรม" ใน จิตวิทยาทั่วไป พิมพ์ครั้งที่ ๓ หน้า ๓๔-๓๒ ป.พิศนาคะ

การพิมพ์ ๒๕๑๔

เคนทวง พุ่มศิริ ประวัติละคอนตะวันตก ตอน ละคอนสมัยใหม่ แผนกบริการกลาง

สำนักงานอธิการบดี พระราชวังสนามจันทร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร ๒๕๒๑, ๕๔ หน้า

ศุภย์ ลุมสาก, ม.ล. "พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม" ใน จิตวิทยาในชีวิตประจำวัน หน้า

๖๔-๔๖ ไทยวัฒนาพานิช ๒๕๐๔

เต็มสิริ บุญบงษ์ และ เจือ สดะเวทิน วิชาชุดครูประกาศนียบัตรครูมัธยมของคุรุสภา

วิชานาฏศิลป์ (การละครเพื่อการศึกษา) พิมพ์ครั้งที่ ๒ โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๑๕,

๓๔๐ หน้า

ทวีป วรคิลก "ขนบธรรมเนียม" โลกหนังสือ ๔ : ๑๑๒-๑๑๕ มกราคม ๒๕๒๒

ชนิด อยู่โพธิ์ ศิลปะละคอนรำหรือคู่มือนาฏศิลป์ไทย ห้างหุ้นส่วนจำกัดศิวิตร ๒๕๑๖,

๓๒๒ หน้า

,นา (นามแฝง) "มนุษย์และการละคร" นิเทศสาร ๔ : ๑๑๒-๑๑๕ ธันวาคม

๒๕๑๔

ประพันธ์ ภักขา และ วัลลภา มีหลัสวัสดี วรรณคดีอเมริกัน ๒ โรงพิมพ์คุรุสภา

๑๕๗๓, ๓๑๓ หน้า

เปลื้อง ณ นคร "ลักษณะของพฤติกรรมอันเกิดจากสิ่งแวดล้อม" ใน จิตวิทยาสำหรับชีวิต

หน้า ๑๒๐-๑๒๔ ห้างหุ้นส่วนจำกัดศิวิตร ๒๕๑๕

พงศ์อินทร์ ฤทธจร "บุคลิกภาพ" ใน จิตวิทยาประจำชาวบ้าน หน้า ๒๑๗-๒๔๐
 กาวทาการพิมพ์ ๒๕๑๗

พวงจันทร์ อุดะลิ้ม "พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม" ใน จิตวิทยาเบื้องต้น หน้า ๓๓๐-
 ๓๔๘ โรงพิมพ์ครูสภา ๒๕๑๒

เฟรนช์, อาร์เธอร์ จี. และ วอลเตอร์ อี. กิดด์ นักเขียนอเมริกันผู้ได้รับรางวัล
 โนเบลสาขาวรรณกรรม แปลโดย สวตรี สุวรรณสถิตย กาวหนาการพิมพ์
 ๒๕๐๓, ๒๒๕ หน้า

วิทย์ วิศทเวทย์ ปรัชญาทั่วไป มนุษย์โลกและความหมายของชีวิต พิมพ์ครั้งที่ ๒
 อักษรเจริญทัศน์ ๒๕๒๐, ๑๗๖ หน้า

วิทย์ ศิวะกริยานนท์ วรรณคดีและวรรณคดีวิจารณ์ พิมพ์ครั้งที่ ๕ แพร่พิทยา ๒๕๑๘,
 ๒๔๔ หน้า

ศิริพันธ์ เพชรทองคำ "พันธุกรรมและสิ่งแวดล้อม" ใน จิตวิทยาทั่วไป หน้า ๔๓-๖๑
 โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๒๕๒๐

สกลีส พันธุมโกมล "การละครสมัยใหม่" อักษรศาสตร์ ๘ : ๔๖-๖๔ ๒๕๑๗
"ศิลปการละครกับเยาวชน" สามัญศึกษา ๑๓ : ๔๖-๔๘ กรกฎาคม ๒๕๑๘

สิทธิา พินิจवादถ วรรณคดีเปรียบเทียบ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๒๕๑๗, ๔๒๒ หน้า

สิทธิา พินิจवादถ และ นิติยา กาญจนะวรรณ ความรู้ทั่วไปทางวรรณกรรมไทย
 กรุงเทพมหานครการพิมพ์ ๒๕๒๐, ๔๕๕ หน้า

สุนันทา ไสร์จจ "โซนละคอนก่อนรา" ใน โซนละคอนก่อนราและการละเล่นพื้นเมือง
 หน้า ๑-๔๖ โรงพิมพ์พิมพ์เนก ๒๕๑๖

เสริมจิตร สิงคเสนี ความรู้เบื้องต้นในเรื่องวรรณคดีอังกฤษและวรรณคดีอเมริกัน
 มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๒๕๑๘, ๑๒๑ หน้า

Arthur, Miller. A View from the Bridge / All My Sons.
 11th. ed., Great Britain, Hazell Watson & Viney Ltd,
 1975. 171 p.

_____. Death of a Salesman. 20th. ed., Great Britain,
Cox & Wyman Ltd, 1977. 112 p.

Bain, Carl E., Jerome Beaty and J. Paul Hunter. "Drama"
in The Norton Introduction to Literature. p. 735-1131.
New York, W.W. Norton & Company, Inc., 1973.

Brockett, Oscar G. and Robert R. Findlay. Century of
Innovation : A History of European and American Theatre
and Drama since 1870. Englewood Cliffs, New Jersey,
Prentice-Hall, Inc., 1973. 826 p.

Calandra, Denis Michael. "Comic Elements in the Plays of
Tennessee Williams," Dissertation Abstracts,
10 : 5390-A-5391-A, April, 1971.

Callow, James T. and Robert J. Reilly. Guide to American
Literature from Emily Dickinson to the Present. New
York, Barnes & Noble Books, 1977. 272 p.

Chuanplern Lekhanavin. Loneliness as a Motivating Theme
in the Plays of Tennessee Williams, Master's Thesis.
Chulalongkorn University, 1968. 105 p. mimeographed.

Conley, Christopher L. The Study of Literature in English
Volume one : A Background Survey of American Literature.
Srinakharinwirote Univ. Phitsanuloke campus, 1977.
187 p.

Cunliffe, Marcus. "The American Theatre" in The Literature
of the United States. p. 293-311. Great Britain,
Richard Clay & Company, ltd., 1961.

Dhupaty V.K. Raghavacharyulu. "The Achievement of Eugene
O'Neill : A Study of the Dramatist as Seeker," Disserta-
tion Abstracts. 6 : 2300, December, 1959.

Downer, Alan S. Recent 'American Drama. Minneapolis,
University of Minnesota Press, 1961. 46 p.

Drive, Tom F. "On the Late Plays of Eugene O'Neill" in
O'Neill : A Collection of Critical Essays. p. 110-123.
Englewood Cliffs, N.J., Prentice-Hall, Inc., 1964.

Dusenbury, Winifred Loesch. "The Theme of Loneliness in
Modern American Drama," Dissertation Abstracts.
11 : 2160, 1956.

Edman, Irwin. "Naturalism" in Encyclopaedia of the Social
Sciences. v. 11, p. 302-305, ed. by New York,
Macmillan, 1954.

Esslin, Martin. An Anatomy of Drama. New York, Hill and
Wang, 1977. 125 p.

_____. Brief Chronicles Essays on Modern Theatre.
London, Temple Smith, 1970. 303 p.

Gagey, Edmond M. Revolution in American Drama. New York,
Columbia University Press, 1947. 315 p.

Gassner, John. "The Nature of O'Neill's Achievement :
A Summary and Appraisal" in O'Neill : A Collection of
Critical Essays. p. 165-174. Englewood Cliffs, N.J.,
Prentice-Hall, Inc., 1964.

Gelb, Arthur and Barbara Gelb. O'Neill. New York, Dell
Publishing Co., Inc., 1965. 575 p.

Gould, Jean. Modern American Playwrights. New York, Dodd,
Mead & Company, 1966. 302 p.

- Halline, Allan G. "Introduction" in Six Modern American Plays. p. vi-xxvi. New York, Random House, Inc., 1951.
- Hart, James D. The Oxford Companion to American Literature. New York, Oxford University Press, 1956. 890 p.
- Hatcher, Harlan. Modern American Dramas. New York, Harcourt, Brace & World, Inc., 1949. 378 p.
- Heiney, Donald. "Drama in Transition" in Recent American Literature. p. 324-415. New York, Barron's Educational Series, Inc., 1958.
- Hewitt, Barnard. "The Americanism of American Theater" in The American Theater. p. 3-14. Washington, D.C., Voice of America, United States Information Agency, 1974.
- Jackson, Esther M. "Tennessee Williams" in The American Theater. p. 81-92. Washington, D.C., Voice of America, United States Information Agency, 1974.
- Krutch, Joseph Wood. The American Drama since 1918. New York, George Braziller, Inc., 1957. 344 p.
- Langnas, I.A. and J.S. List. Major Writers of the World. Paterson, New Jersey, Littlefield, Adams & Co., 1963. 526 p.
- Leino, Lily and Mal Oettinger. Theater in America. United States Information Service, "n.d." 64 p.
- Meserve, Walter J. An Outline History of American Drama. New Jersey. Littlefield, Adams & Co., 1965. 378 p.

Miles, Dudley and Robert C. Pooley. Literature and Life in America. New York, Scott, Foresman and Company, 1943. 726 p.

O'Neill, Eugene. Five Plays. 3rd. ed., Great Britain, Western Services Ltd, 1970. 348 p.

_____. Long Day's Journey into Night. 11th. ed., London, Jonathan Cape Ltd, 1976. 156 p.

Sampson, George. "The Old Drama and the New" in A Concise Cambridge History of English Literature. 3rd. ed., p. 900-914. Great Britain, The English Language Book Society and Cambridge University Press, 1972.

Sanders, Joseph Elwood. "Modern American War Plays," Dissertation Abstracts. 7 : 4498-A, January, 1976.

Straumann, Heinrich. American Literature in the Twentieth Century. 3rd. ed., New York, Harper & Row, Publishers, 1965. 224 p.

Thompson, John Lee. "Self-Realization in the Major Plays of Arthur Miller," Dissertation Abstracts. 12 : 8065-A-8066-A, June, 1976.

Thorndike, E.L. and Clarence L. Barnhart. "Melodrama" in Junior Dictionary. p. 406. Chicago, Scott, Foresman, 1952.

Touchet, Gene Ray. "American Drama and the Emergence of Social Homophilia, 1952-1972," Dissertation Abstracts. 8 : 5565-A, February, 1975.

True, Warren Roberts. "Chekhovian Dramaturgy in the Plays of Tennessee Williams, Harold Pinter, and Ed Bullins," Dissertation Abstracts. 8 : 5131-A, February, 1977.

Turner, J.B.E. Brodie's Notes on Arthur Miller's Death of a Salesman. London, Pan Books Ltd, 1978. 75 p.

Vinita Atmiyanandana. Eugene O'Neill the Man behind the Plays, Master's Thesis. Chulalongkorn University, 1963. 199 p. mimeographed.

✓ Weales, Gerald. American Drama since World War II. New York, Harcourt, Brace & World, Inc., 1962. 246 p.

_____. "Arthur Miller" in The American Theater. p. 95-108. Washington, D.C., Voice of America, United States Information Agency, 1974.

_____. Arthur Miller : Death of a Salesman : Text and Criticism. Westford, Massachusetts, the Murray Printing Co., 1977. 426 p.

_____. The Jumping-off Place : American Drama in the 1960's. London, The Macmillan Company, 1969. 306 p.

Whitman, Robert F. "O'Neill's Search for a 'Language of the Theatre'" in O'Neill : A Collection of Critical Essays. p. 142-164. Englewood Cliffs, N.J., Prentice-Hall, Inc., 1964.

Williams, Raymond. Drama from Ibsen to Eliot. 2nd. ed., London, Chatto & Windus, 1954. 283 p.

Williams, Tennessee. Cat on a Hot Tin Roof / The Milk Train Doesn't Stop Here Anymore / The Night of the Iguana. Great Britain, C. Nicholls & Company Ltd, 1976. 327 p.

_____. Sweet Bird of Youth / A Streetcar Named Desire / The Glass Menagerie. 18th. ed., Great Britain, C. Nicholls & Company Ltd, 1978. 313 p.